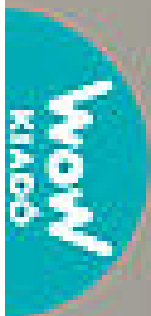
A close-up photograph of a woman's face, showing her eyes, nose, and mouth, positioned on the right side of the cover.

HEL
boo
rul
va *(Unhinge)*

Calia Read

Calia Read

EL
bo
rul
va

WOW Kiadó
2016

TARTALOM

ELŐSZÓ WESLEY

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

EPILÓGUS

Köszönetnyilvánítás

Calia Read mondja magáról

ELŐSZÓ

WESLEY

2014. október

Olyan sok titkot tartogat a szerelem.

Hogyan talál ránk?

Mikor támad?

Hol kerül rá sor?

A játékszerei vagyunk, úgy járkalunk a világban, hogy nem vagyunk tudatában, bármelyik pillanatban lecsaphat.

Ne szövögessünk terveket! Akár küzdünk ellene, akár önként vállaljuk, a szerelem körénk fonja magát, és amikor megtörténik, többé nem szabadulhatunk.

Bámultam a fejem felett lassan forgó ventilátort. Ideje volt munkába készülődni. Pontosan tudtam. De a tudatom nosztalgizni szeretett volna. Igyekeztem ellenállni annak, hogy belemerüljek a múltba, ezért jól megráztam a fejem. Azonban hiábavaló próbálkozásnak bizonyult, mert bár üres volt az ágyam másik fele, láttam ott a feleségemet.

Békésen aludt. A takarót összehúzta a válla körül. Szempillája az arca felső részét súrolta. Egyik kezével a homlokát takarta, a másik lelógott az ágyról.

Abban a pillanatban, amikor megismertem Victoriát, tudnom

kellett volna, hogy végem van. Oda kellett volna figyelnem. Éreztem a libabőröt, bizsergett mindenem. De nem törődtem vele.

Úgyhogy beleestem.

És nem is akárhogy.

Azt is mondhatnánk, hogy a szerelmünk irreális volt.

Victoria körül minden olyan titokzatos volt, és mégis csábító. A mosolya álmokról mesélt, az ajka egy ígéretről, hogy valami jó következik. Egyik tenyerén a titkait nyújtotta, a másikon pedig az álmait. És a szemével biztatott, hogy merjek választani.

Figyelman kívül hagytam mindkettőt, és megcéloztam a szívét.

Aztán a feleségem lett.

Lerántottam a takarót, kiszálltam az ágyból, és az ablakhoz mentem. Kitértam az ablaktáblákat. Felhők takarták a napot. Súlyos köd ereszkedett alá, és fehér lepellel borított be mindent. Összefontam a karomat, és azon elmélkedtem, hogy a köd mennyire hasonlít a feleségemre. Körém vonta magát, eltakart előlem mindent, hogy semmit se lássak. Kinyújtottam a kezem utána, és bár megérintettem, soha nem értem el igazán.

Nem hallatszott madárdal. Egy ajtó sem csukódott, egy autó sem indult. A világ néma volt, egyetlen közös, visszafojtott lélegzettel várta, mi lesz kettőnkkel, Victoriával és velem.

Vonakodva elléptem az ablaktól, és visszatértem a megszokott rutinomhoz. Lezuhanyoztam. Megborotválkoztam. Felöltöztem.

Ha Victoria ott lett volna, egész végig alszik.

Lepillantottam az órámra. Annyi mindent akartam mondani neki. De a mi időnk lejárt.

Az aznapi dátum villant fel a telefonomon. Keserű ízt éreztem a számban. A kezem repült a billentyűzeten, ahogy írtam neki egy gyors e-mailt. Soha nem akartam, hogy ide jussunk. De Victoria nem hagyott más választást.

Mielőtt végiggondolhattam volna, megnyomtam a KÜLDÉS

gombot, és tudtam, hogy soha többé nem változtathatom meg ezt a döntést, nem számít, milyen nagyon igyekszem.

Ahogy az ajtó felé sétáltam, felkaptam a táskámat. Haboztam, amikor megláttam az üres ágyat. A rögeszmémé vált, mert annyira helytelennek, szinte már bűnösnek tűnt, hogy Victoria nincs ott.

Ha ott lett volna, lehajolok és homlokon csókolom. Azt mondtam volna neki, hogy szeretem, és hogy mennem kell. Ő egy szót sem szólt volna, de megfeszült volna a válla, és abból tudom, hogy hallott engem.

És aztán kimentem volna a szobából. Az ajtóból még hátrapillantottam volna, hogy utoljára jól megbámuljam, és tudtam volna, hogy soha nem fogom megérteni a feleségemet, és azt, miként működik az agya.

1

2015. november

Huszonhárom, huszonnégy, huszonöt.

Hirtelen megfordulok, és a szoba másik oldala felé indulok, tovább számolva a lépéseimet. Kezd fájni a lábam, itt ugyanis nem igazán szoktam magassarkút viselni. Ha egyáltalán szoktam. De az ő kedvéért felveszem.

Nemsokára itt lesz. Szinte minden éjjel eljön, de a mai alkalom más, mert eltökéltem, hogy ráveszem, segítsen nekem.

Harminc perccel ezelőtt kezdtem készülődni. Felvettem a kedvenc ruhámat. Egy egyszerű, átkötős fekete ruhát. Ez az ő kedvence is. Addig fésültem a hajam, amíg a barna tincsek tökéletesen nem omlottak a vállamra, és feltettem egy réteg rúzszt is. Parfümöt szórtam a pulzuspontokra.

Rendbe tettem a szobámat, megigazítottam a fehér ágytakaróm széleit. Összehajtogattam Evelyn egyik takaróját, és a sarokban álló hintaszék támlájára terítettem.

Annyi időre abbahagyom a járkálást, hogy bekukkantsak a kiságyba. A pillantásom Evelyn nagy, kék szemével találkozik. Boldogan gügyög és gyorsan rugdos a lábával. A mosoly, amit az arcomra varázsol, őszinte, természetes és tiszta. Mindent, ami az életemmel kapcsolatos, látszólag köd borít, képtelenség kivenni bármit is, Evelyn kivételével.

Nagyon gyengéden megsimogatom az arcát, és leheletfinom világosbarna hajtincseit kisöpröm a homlokából. – Ki fogom juttatni magunkat innen. Rendben?

Szélesen elmosolyodik, mintha értené, amit mondok. Egy takaróval betakarom apró testét, és pusztít adok a homlokára. Csak néhány perc kell, és úgy fog aludni, mint a bunda.

Valaki hangosan kopog. Az ajtó nyikorogva kinyílik, és Kate, az éjszakás nővér sétál be rajta. A harmincas évei közepén járhat. A haját mindig lófarokba fogva hordja. Az arcán semmi smink. Háromgyerekes anyuka. Ahányszor csak látom őt, szórakozottnak és unottnak tűnik. Mintha a Fairfax lenne a legutolsó hely, ahol lenni akar.

De Kate nem annyira szörnyű. Ezen a helyen vannak nála sokkal rettenetesebb nővérek.

– Lámpaoltás – mondja hangosan.

Evelyn szeme kinyílik és lecsukódik. Lesújtó pillantást vetek Kate-re.

– Miért van felöltözve? – kérdezi.

– Minden ok nélkül.

Összehúzza a szemét.

– Rendben. Nekem mindegy. Nem érzem jól magam, és otthon az egyik gyerek beteg. Felőlem akár ki is rukkanhat a városba.

– Minek jön dolgozni, ha beteg? Még a végén megfertőzi a kislányomat – mutatok rá.

Felsőhajt.

– Azt pedig nem akarjuk, nem igaz? – Kate egy színes gyógyszerrel teli műanyag poharat tart felém. – Tessék.

Egyetlen szó nélkül elveszem a poharat, és felhajtom a pirulákat. Aztán kötelességtudón kinyitom a számat, és kinyújtom a

nyelvemet. Alig néz oda. Elveszi tőlem a poharat, és a fürdőszobában kidobja a szemetesbe.

– Ágyban kellene lennie – kiáltja a háta mögé, miközben elmegy, egy cseppet sem halkán.

Kihasznlom a lehetőséget, és kiköpöm a gyógyszereket. Egy hónapja nem szedem be őket. Három éve, amióta itt vagyok, mindig bevettem ezeket a pirulákat. Egyszer sem vontam kétségbe a szükségességüket. Tették a dolgukat. Áldott homályba burkolták körülöttem a világot. Kizártak minden kérdést, ami a tudatom peremén táncikált. Összemosódtak tőlük a napok.

De az utóbbi időben a kérdések egyre hangosabbak lettek. Elég hangosak ahhoz, hogy már a gyógyszer sem volt képes kirekeszteni őket. Viszont a testem nagyon hamar nehézkes lett, a tetteim automatikusak. És egész idő alatt totális háború dúlt a fejemben. Így hát leálltam a szedésükkel, mert azt hittem, hogy a kérdések majd elkopnak.

De csak rosszabb lett. A kérdésekhez most kis emlékvillanások is társulnak. És bizony be kell látnom, hogy annyi minden van az életemben, amire nem emlékszem. Persze, néhány mozzanatra igen, de azok többnyire a gyerekkoromból származnak. Család. Tinédzser évek. Főiskola. Diplomaosztó. Az első munkahely ápolónőként.

De attól kezdve, amikor Victoria Donovan lettem – minden kiürül. Az életemnek azt a részét kerítés veszi körül, amit nem tudom, hogyan kell megkerülni.

És azt hiszem... nem, *tudom*, hogy ő az egyetlen ember a világon, aki segíthet nekem.

– Hallotta, amit mondtam? – Kate újra megjelenik az ajtómnál.
– Ideje lefeküdni.

– Nem lehet. Nekem...

– Tudom. Randevúja van – vág közbe. – Bla-bla-bla. Egy óra múlva visszajövök.

Kicsi az esély arra, hogy be is fogja tartani, de bólogatok és

mosolygok, csak hogy megszabaduljak tőle.

Ám amint elindul, gyorsan megszólalok.

– Kate! – Megfordul. – Lehetne, hogy legközelebb nem ilyen hangosan jön be? Próbálok elaltatni a kislányomat.

Kate grimaszt vág.

– Persze, Victoria.

Abban a másodpercben, ahogy az ajtó bezárul mögöttem, eltolom az ágyamat a faltól, és begyömöszölöm a pirulákat egy kis lyukba a falban. Nem nagyobb egy radír csúcsánál. Véletlenül találtam egyik nap, amikor az ágy mögé ejtettem egy papírdarabot. Sokszor tűnődtem már azon, hogyan került oda. Szerettem azt hinni, hogy egy másik beteg csinálta azt a lyukat, és ugyanerre használta.

Az ágy legszélén ülök, a sarkam kopog a linóleumpadlón. Az óra a falon lassan ketyeg, szinte gúnyol amiatt, hogy milyen sok időt veszítek.

Bármelyik másodpercben itt lehet. Természetesen, itt lesz.

Újra meg újra emlékeztetem magam, hogy állnom kell a sarat, és nem szabad engednem a szavainak. Ha ezt a két szabályt betartom, akkor nem tud elcsábítani.

Igaz, áramjárta vezetékké válók, ami csak akkor kel életre, amikor ő a közelben van.

A bőr bizsereg.

A szív zakatol.

De nem mindegyik látogatása kellemes. Olykor megmutatja a szíve sötétebb oldalát is, és sokat sejtető vigyorával meg rejtélyes szavaival kínoz. Fogalmazhatnék úgy is, ő egy rossz szokás, amiről képtelen vagyok leszokni. Egy olyan szokás, amiről körülöttem mindenki azt hiszi, hogy nem is létezik.

„*A férje meghalt...*” Az orvosom szavai futnak át az agyamon.

Átfogom a hasamat és előregörnyedek, emlékeztetem magam, hogy levegőt kell vennem.

Mindannyian tévednek.

Nem halt meg. Hazugság.

Olyan valódi, amennyire csak lehet. A reakcióm a bizonyíték. De itt senki nem hisz nekem. Nem számít, hányszor mondom el nekik. Hirtelen felállok, és járkálni kezdek a szobában. A cipóm sarka kopog a padlón. Számolom a lépéseimet, egészen huszonötig, mielőtt elkezdem előlről.

A szemhéjam kezd elnehezülni.

Mindjárt itt lesz, és akkor lesz bizonyítékom. Az egyik nővér el fogja kapni, engem pedig elengednek. Mert akkor majd látni fogják, hogy nem vagyok őrült.

Ugye?

Leülök az ágyamra, és megszállottan bámulom az órát. Telik az idő.

10:45

10:46

10:47

A szemhéjam kezd lecsukódni. El-elszunyókálok, mielőtt végül feladom, és engedek a kimerültségnek.

Halkan kinyílik az ajtó.

Felemelem a fejemet, és figyelem, ahogy belép a szobámba. Lassan elmosolyodom. Nem tudom, mennyi idő telt el. Talán néhány óra. Talán néhány perc.

Most csak az számít, hogy itt van. Bárhova belép, azonnal ráirányul a figyelem. Az ajkán bujkáló félmosoly árulkodik arról, hogy tudja, milyen hatással van az emberekre.

Felállok, és a pillantásommal követem. A kezem a ruhám szegélyével játszadozik.

Nem változott, és meggyőződésem, hogy soha nem is fog. Szóke

haja rövidre nyírva, arca frissen borotvált. És azok a rideg, mogyoróbarna szemek.

Bár nem ég a villany, az ablaktábláim nyitva vannak, s ezüst fénypázmákat engednek be. Végigfutnak az arcán, amitől úgy néz ki, mint egy jelenés.

Ha nem lennének ráncok a szeme körül, azt hinném, hogy nem fog rajta az idő. A ruhái soha nem változnak: fehér ing, farmer és rozsdabarna kabát. Nem számít, milyen a hőmérséklet. Az öltözéké soha nem változik.

– Hiányoztam, Victoria?

Lehet, hogy az emlékeim jönnek és mennek, de a hangját és a jelenlétét lehetetlen elfelejteni. Élénk jelenetek játszódnak a szemem mögött. A köd ritkul egy kissé. Azt hiszem, látni fogom az igazságot, de aztán a jelenet régi filmszalaggá változik. Az elmém megfeszül, igyekszik belekapaszkodni az emlékbe. Fekete foltok jelennek meg, egyre nagyobbá és nagyobbá változnak, amíg nem marad más, csak sötétség.

Megint felteszi a kérdését. Ezúttal türelmetlenség járja át a szavait.

Habozok. Szerintem teljesen mindegy, milyen reakciót vált ki belőlem, a szívem és az eszem örökké háborúban fog állni egymással. Az egyik pillanatban bele akarok kapaszkodni és könyörögni akarok neki, hogy ne menjen el, a másikon pedig küzdök a készítés ellen, hogy elmeneküljek tőle, amilyen gyorsan csak tudok.

– Igen – felelem végül.

Pislogok, és ő közvetlenül előttem áll. Tökéletesen mozdulatlan maradok. Amikor ilyen közel van, megcsapja az orromat a parfümjé illata. Megállom, hogy a nyakába temessem az arcomat.

– Te is hiányoztál nekem – mondja.

Az ujjai végigsiklanak a karomon, és körözni kezdenek a csuklómon. Egyetlen rántással magához von. Átfogja a tarkómat, és

maga felé húz. A levegő megváltozik körülöttünk. Közelebb irányítja a fejemet. Az ajkunk centikre van egymástól, és tudom, hogy most vagy soha. Nem létezik elég jó bevezetése annak, amit mondani készülök.

– Itt hagyom a Fairfaxet. – Kitódulnak belőlem a szavak.

A szorítás a nyakszirtemen alig észrevehetőn erősebb lesz.

Egy ilyen bejelentést lelkesedéssel és örömmel kellene fogadnia. Wes reakciójából azonban mindkettő hiányzik. Csak mosolyog azzal a magabiztos mosolyával, mintha tudna valamit, amit én nem.

– Miért akarsz elmenni? Ez a hely az otthonod.

– Többé már nem. – Mindkét kezemet a mellkasára támasztom, és finoman elhúzódok tőle. – Látniuk kell téged. Tudniuk kell, hogy nem haltál meg. Segítened kell nekem!

Lepillantok a kezemre, és látom, hogy ökölbe szorítottam, erősen kapaszkodom az ingébe.

Wes lefejt a kezemet, és eltolja.

– Nem segíthetek.

– Dehogynem. – A szívem dobként ver, amiért sikerrel vettem az első akadályt. Nem adhatom fel éppen most. – Tudom, hogy segíthetsz. Evelyn és én már nem tartozunk ide.

Wes egy pillantást sem vet Evelynre. A szája megfeszül, miközben megdörzsöli a tarkóját.

– Tényleg azt hiszed, hogy az orvosok el fognak engedni, ha látnak engem?

– Azt fogja bizonyítani, hogy nem hazudok.

– Victoria, te juttattad magad ide.

– Nem... – hirtelen elhallgatok. Tiltakozni akarok, de amikor végigpörgetem az emlékeimet, nem találok a Fairfaxhez vezető napokat. Nincs más, csak sötétség. Ahogy mindig.

– Beszéltél erről másnak is? – kérdezi Wes élesen.

Elgondolkodva bámulok rá.

– Nem.

– Jó. Nem tudnak segíteni rajtad. – A hangja határozott, nem hagy teret vitának.

– Akkor ki tud? – suttogom.

– Senki.

Wes ismeri a válaszokat arra, hogy miért vagyok itt. Látom őket a szemében táncolni. Ha rá tudom venni, hogy megnyíljon csak egy kicsit is, tudom, hogy elcsíphetek egy darabkát az igazságomból.

A karja a derekam köré fonódik.

– Maradj csak itt! – súgja a hajamba.

Hozzád fog érni, és te megfeledkezel mindenről, kattogja az eszem. *Maradj erős!*

Először erős vagyok. De egy csókból kettő lesz. Aztán három. A negyedikre elveszett ember vagyok. Minden kérdés, amit fel akartam tenni neki, egyre távolabb sodródik, amíg már alig látom őket.

Ki fogsz juttatni engem innen – mondom úgy, hogy az ajkam az övét éri.

Olyan szorosan ölel, hogy alig kapok levegőt. Visszahanyatlok az ágyra, ő pedig gyorsan követ. A súlya még jobban beleprésel a matracba, miközben eltökélten csókolgat. Próbálok lelassítani mindent, de semmi haszna. Beleharap az alsó ajkamba, annyira, hogy vérezni kezd. Egy másodpercre belenyilall a fájdalom. Wes néhány centire elhúzódik, a hüvelykujjával gyengéden letörli vért.

Kiszárad a szám, amikor az arc fölöttem változni kezd.

Az átalakulás lassú.

A hajtövénél kezdődik: rövid, aranyszőke haja feketévé változik. A hajtincsek megnőnek, amíg már az ujjaim körül göndörödnek. A sima bőr helyét fekete borosta veszi át, ami dörzsöli a tenyeremet. Nagyon lassan felemeli a fejét. Mogyoróbarna szeme elhalványul, mint a nap, és borostyánszínűvé változik. A válla kiszélesedik.

A szorítása lazább lesz, a keze pedig követi a testem domborulatainak vonalát, majd megáll a derekamnál. Az érintését valamiért megnyugtatónak érzem, szinte már védelmezőnek. Elmosolyodik, úgy fest, mintha a világot is nekem adná, ha kérném. Érzem, hogy ellazulok.

Nem, nem, nem. Ez nem jó így. Gyorsan pislogok, és remélem, hogy megint West látom majd. De az arc nem változik vissza. A férfi, aki a karjában tart, sötétnek és veszélyesnek látszik, mint egy bukott angyal.

– Mi a baj? – kérdezi. A hangja mély. Libabőrös lesz tőle a bőröm. Teljesen kábán bámulok az idegen arcba.

Szorosan lehunyom a szemem, azt mondogatom magamnak, hogy csak hallucináltam. Amikor kinyitom a szemem, újra Wes arcát nézem.

A megkönnyebbülésem azonban egyetlen pillanatig tart csupán.

Fogalmam sincs, mi történt az imént.

Wes a homlokát ráncolja.

– Reszketsz. Mi a baj?

Nagy levegőt veszek.

– Semmi.

Legördül rólam. De a testünk csak néhány másodpercre távolodik el egymástól, mielőtt körém fonja a karjait.

– Aludnod kell!

Nem látok mást, csak egy borostyánszínű szempárt.

– Nem, nem kell.

– Azért próbáld meg!

Az ujjait az enyémeibe fúzi. Csend telepszik a szobámra, mégsem tudok megnyugodni. Kétségbeesés rántja görcsbe a gyomromat. Holnap felkelek, és még mindig itt leszek. És holnapután is. Amíg nem teszek valamit ellene, ez így fog folytatódni.

Egyre fogy az időm. A távolban hallom egy ketyegő óra halk visszhangját. És még sincs fogalmam arról, hogyan változtassak a helyzetemen.

– Segíts kijutnom innen! – Hallani, ahogy nyelek. – Kérlek!

Hátrasöpri a hajamat, és halkán megszólal:

– Szeretlek. Ezt te is tudod. De nem segíthetek.

„*De nem segíthetek...*” Olyan érzés, mintha kettévágták volna a szívem. Ha szeretsz valakit, az ő fájdalma nem a te fájdalmad is, és viszont? Nem kellene megtenned minden tőled telhetőt, hogy segíts neki?

Wes karja lehullik a derekamról, én meg veszek egy mély lélegzetet. A hangok halk suttogásként indulnak, én pedig felkészülök arra, ami jönni fog. Olyan hangos sikolyokká változnak, hogy alig értem, mit is mondanak.

Nem hallok mást, csak hogy „nem segíthetek”.

A fülem csengeni kezd.

Rászorítom a kezem, és lehunyom a szemem.

A matrac egy kicsit behorpad, ahogy Wes felül. Hűvös levegő ér a hátamhoz.

Maradj! – suttogom a párnámba.

Nem felel. Nincs értelme megfordulnom, tudom, hogy már elment.

A hangok annyira hangossá válnak, hogy már zúg a fülem. Annyira hangosak, mintha szinte foggal-körömmel ki akarnának szabadulni a fejből.

Lehunyom a szemem, és nyöszörgők. Kezdek rájönni, hogy van valami ebben a helyben, ami hasznavehetetlenné teszi az embereket.

Ellopja a lelküket és a személyiségüket.

Ezt el is mondanám Wesnek is, ha még itt lenne.

Jó esély van arra, hogy kezdek megőrülni. De még nagyobb az esélye annak, hogy ha nem hallgattatom el a hangokat, erősebbé

válnak és teljesen felemésztenek.

Már a gondolattól is úrrá lesz rajtam a pánik, gúzsba köti a testemet. A szemem lecsukódik, és a hangok a fejemben felerősödnek. De van egy, ami még a többinél is hangosabb, gyakorlatilag már üvölt velem. Átszakítja a gátat. Szavak fonódnak a szívem köré. Jó munkát végeznek, mert hamarosan érzem, hogy a félelmem szertefoszlik.

Szétnyílik az ajkam, és halkán a párnámba suttogom a szavakat: *Tartsd vissza a lélegzetedet, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne... Tartsd vissza a lélegzeted, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne... Tartsd vissza a lélegzeted, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne...*

2

Victoria...

Valaki a vállamat rázza, nem valami gyengéden. A szemem felpattan, és egy hűvös, zöld szempárba bámulok.

Alice, a nappalos nővér lekapja rólam a kezét, mintha mocskos lennék.

– Ideje felkelni!

Fairfax valamennyi ápolónője közül messze Alice a legrosszabb. Az első naptól rám szállt. Nemtörődöm, mentes minden érzelemtől.

Fel nem foghatom, hogyan maradt itt ilyen sokáig.

– Lemaradt a reggeliről – mondja, a hangja szinte kárörvendő. Azonnal felülök, és kidörzsölöm az álmat a szememből. Nem szoktam elaludni. Soha. Szeretek felébredni és felöltözni, mielőtt az ápolónők megkezdik reggeli köreiket.

– Nem kopogott az ajtómon.

Alice alig leplezett undorral néz rám.

– De igen. Nem is reagált rá.

Összehúzó a szemem.

Hazudós.

Alice-nek egyetlen hangszíne van – a leereszkedő -, és három különböző arckifejezésből áll a fegyvertára: harag, undor és megvetés. A legtöbb pácienssel szemben ellenséges, de, esküszöm,

mintha érdeke fűződne ahhoz, hogy engem megpróbáljon eltaposni. Valószínűleg én vagyok itt a legártalmatlanabb, de ez nem derülne ki abból, amilyen pillantásokat ő vet rám.

Nem bízom benned, ezt sugallja fénytelen, zöld szeme. Tartsd magad távol tőlem!

– Mellesleg – folytatja -, elég régóta itt van már ahhoz, hogy tudja, mikor van a reggeli.

Újabb pohárkát tol az orrom elé. Ezúttal csak egy pirulát kell lenyelni, de Alice sokkal alaposabb, mint Kate. Gondosan belekukkant a számba, balra és jobbra forgatja az államot, mintha egy baba lennék.

Másodpercek választanak el attól, hogy fuldokolni kezdjek a gyógyszeről, amikor végre hátralép. A szeme röviden Evelyn kiságyára villan.

– Öltözzön fel! Néhány perc múlva visszajövök.

Miközben elmegy, hallom, hogy az orra alatt mormog:

– Ez nem kisbabának való hely.

Abban a pillanatban, ahogy az ajtó becsapódik, kiugrom az ágyból, és eldugom a pirulát a rejtekhelyemre. Megfordulok, és körbepillantok a szobámban, Wes múlt éjjeli látogatásának nyomait keresem.

Csak az ő kedvéért öltöztem ki. Lepillantok a pizsamámra, és rádöbbenek, hogy nem emlékszem, mikor öltöztem át. A sarokban álló kis ruhásszekrényhez futok. A ruhám a vállfán lóg. Alatta van a magassarkúm.

Öltözés közben a múlt éjjelre gondolok. Túlságosan valóságosnak tűnt ahhoz, hogy álom legyen. Ebben biztos vagyok. De nincs szilárd bizonyítékom, ami megerősíthetne benne.

A fürdőszobába megyek, és megmosom az arcomat. Amikor felemelem a fejemet, a tükörképemre bámulok. Megtehetném, hogy alapozóval elfedem a szemem alatti karikákat, és egy kis pirosítót teszek az arcomra, hogy színem legyen. De képtelen vagyok rá. Az egész művelet szemfényvesztésnek tűnik, mintha valaki más bőrét próbálnám viselni. És nem számít, mennyire igyekszem a magamévá tenni, egyszerűen nem illik rám.

Többé már nem tudom, mi tesz engem önmagámmá.

Evelyn felsír. Kisietek a fürdőszobából, és bekukkantok a kiságyába.

Szorosan be van pólyázva, de a kezét aprócska ökölbe szorítja, miközben nyújtózkodik. Lenyűgöző, hogy valaki, aki ilyen kicsi, ilyen erőteljes hatást képes gyakorolni rám. Egyetlen mosollyal elfelejteti a dühömet és a szomorúságomat.

Nem tudok betelni a mosolyával.

Gyorsan kicserélem a pelenkáját, és tiszta hálósákat adok rá. Amikor elkészülök, bepólyázom, felveszem az egyik üveget az asztról, és leülök a hintaszékbe. Miközben nézem, ahogy eszik, halkan egy gyermekdalt dúdolok neki. Mindig felnéz rám a hihetetlenül csillogó kék szemével. Enyém a figyelme és a bizalma, és ez a legfontosabb dolog az egész világon. Imádom ezeket a pillanatokot. Amikor kicsi teste az enyémhez simul, hallom, hogyan dobog a kis szíve. Mindig megnyugtat. Amikor végez, a vállamra fektetem, és néhányszor gyengéden megpaskolom a hátát.

Alice pillanatokkal később érkezik.

– Kész?

Nem, egyáltalán nem. Evelyn nem büfögött. A kisbabának büfögnie kell, különben kínozni fogják a szelek. De ahelyett, hogy ezt mondanám, féket teszek a nyelvemre, és kellenetlenül felállok. – Igen.

Alice hidegen figyel. Úgy néz rám, mintha értéktelen lennék.

– Mivel elaludt, ki kell hagynia a társalgót.

– Miért?

– Mert találkoznia kell az orvosával.

Az életemnek itt megvan a maga rendje. És ezt a rendet még soha nem borították fel. Reggeli. Közös helyiség. Ebéd. Terápia.

Vacsora. Egy kis szabadidő a saját szobámban, aztán az ápolónők hamarosan róni kezdik a folyosókat, gyógyszert osztanak

és bejelentik a lámpaoltást.

Unalmassá kellene válnia. Nagyon hamar. De ezek azok a pillanatok, amik megtörik a hely monotonitását. Ez őrzi meg a józan eszünket.

– A közös helyiségbe akarok menni.

Itt mindenki más társalgónak hívja. Az étkezéseken és a csoportterápián kívül ez az egyetlen alkalom, amikor a férfi és a nőbetegek együtt vannak.

– Ma nem. A szépítő alvás miatt elmulasztotta a napirend szerint a társalgóban tölthető időt.

– Nem tudtam róla, hogy időbeosztásom van.

– Jöjjön már!

Csökönnyösen állom a sarat.

– Nem.

– Nincs választása. Találkozik az orvosával.

Alice tekintete azt sugallja, hogy nem okoz neki gondot, ha végig kell vonszolnia a folyosón. Egyáltalán nem.

Még soha nem szálltam szembe vele, soha nem volt okom rá. Ma viszont belerondít a napirendembe. Kinyitom a számat, de félbeszakítanak, még mielőtt megszólalhatnék.

– Nézzenek oda! A memóriás csaj! – Reagan, aki rendre kijátssza az új ápolónőt, odaszökken hozzám.

– Reagen, mit művel? – kérdezi Alice azon az ellentmondást nem tűrő hangján.

A legtöbb páciensnek ennyi is elég, hogy összekapja magát. De Reagannek nem. Ő a Fairfax hivatalos rossz kislánya. Két hónapja érkezett, és máris ő tartja a legtöbb szökési kísérlet rekordját. Hatnál jár.

Annyira ártalmatlannak tűnik zöld őzikeszemével és gesztenyebarna hajával, ami kócos zuhatagként verdesi a derekát. De van valami vad a tekintetében, mintha eltévedt volna és fogalma

sem lenne arról, hol is van. Néha elől foltos kórházi köntöst visel, de néhány nap után a nővérek ráveszik, hogy melegítőt vegyen. Hogy teljes legyen a szettje, kék karszalagot kell viselnie, amin kövér, fekete betűkkel az áll, hogy SZÖKÉSVESZÉLY.

Ma kórházi köntös van rajta.

Előhúz egy doboz cigarettát, és a csomag alját a tenyeréhez ütögeti. Kivesz egy szál cigit. Színtiszta döbbenettel bámulok rá. Alice is.

Reagan csak vigyorog, miközben felmutat egy öngyújtót. Kezd egyre inkább egy bűvészre hasonlítani, nem pedig egy ápoltra. Hogy a pokolban sikerült átcsempésznie egy öngyújtót a nővéreken? Még mielőtt rágyújtana, elmosolyodik, és kiveszi a cigit a szájából.

– Bocsássanak meg! Annyira nevetlen vagyok. – Ugyanazt a cigarettát odanyújtja nekem. – Kér valaki?

Senki nem szól egy szót sem.

– Alice? Anyuka drága? Senki? – Reagan Evelynre pillant. – Hát te, kicsi baba?

Alice végül észbe kap.

– Adja csak ide azokat! – Kikapja a cigarettás dobozt és az öngyújtót Reagan kezéből, és a zsebébe tömködi. – Tudja, hogy idebent nem dohányozhat.

– Ki mondja?

Alice a nővérszoba felé mutat. Az üveglapon ez áll: AZ ÉPÜLETBEN TILOS A DOHÁNYZÁS.

Mindenki tudja, hogy csak ebéd és vacsora után szabad rágyújtani. És mindig odakint, egy kis területen, amit a nővérek felügyelnek. Az épületen belül csempészésnek minősül. Ezzel Reagan is tisztában van.

– Hm. Ezt most látom először. – Alice-hez fordul. – Biztos benne, hogy nem csak most tették ki?

– Igen, biztos vagyok benne – csattan fel Alice.

– Húha! – Reagan megadón felemeli a kezét. – Nyugi, Cujo^{1}! Nem kell mindjárt kiabálni.

– Be kell tartania a szabályokat, Reagan, ahogy mindenki másnak is – mondja a szőke ápolónő. Idegesnek tűnik, állandóan úgy néz Reaganre, mintha egy támadásra készülő vadállat lenne.

Reagan lebiggyeszi a száját.

– Unom már ezeket a szabályokat.

– Említse meg az orvosának – vág vissza Alice.

– Mindig ezt mondja. – Nyoma sincs a csípős megjegyzéseknek és a sötét vigyornak. Reagan most már dühös. Ez a lány szeszélyes, mint az időjárás. – Az orvosok nem tesznek semmit!

– Bármikor elmehet.

– Nem mehetek el, mert, hogy az orvosomat idézzem, ön- és közveszélyes vagyok. – Reagan egyenesen rám néz, az arcán rosszindulatú mosollyal. – Hé, neked aztán van ebben tapasztalatod, nem igaz?

Hátrálok egy lépést, aztán még egyet. Meg kell szabadulnom ettől a lánytól. Reagan előrelép, kinyújtja a karját.

– Hadd vegyem át a kisbabát, anyuka drága!

Elhátrálok. Ő közelebb lép.

– Ugyan már – erősködik, és tovább gúnyolódik. – Nem bízol bennem? Jó bébicsősz vagyok. Becsszóra.

Egyenesen a szemembe néz, aztán felsóhajt.

– Ó, felejtsd el! Nem érted a viccet.

Lassan hátrálni kezd. Mintha már végzett volna a jelenetezéssel. De aztán elcsen egy cigarettát Alice-től, és végigszökded a folyosón. A nevetése visszhangzik a nyomában.

– Kapj el, ha tudsz, vén denevér! – kiabálja.

Úgy tűnik, Alice meg fogja ölni. Lekapja a zsebére akasztott adóvevőt, és segítséget kér.

– Maradjon itt! – szól rám, aztán Reagan nyomába ered.

Figyelem, ahogy eltűnik a sarkon túl.

Amikor körbepillantok a folyosón, látom, hogy a többiek szinte oda sem figyeltek a jelenetre. Egy nő kidugja a fejét a szobájából, körülnéz, aztán becsapja az ajtaját. Ez a normális.

Ha Alice arra számít, hogy itt maradok és megvárom, akkor téved. Azzal, hogy azt mondta, maradjak itt, csak azt érte el, hogy még inkább ellen akarok szegülni neki.

Evelynnel a karomban végigsietek a folyosón.

Egy szociális munkás megy el mellettem. A női részleg egyik legfiatalabb ápolójával beszélget. A lány nem lehet idősebb tizennyolcnál. Az arcán látszik, hogy vagy ütni fog, vagy elfut. Túl fiatal ahhoz, hogy itt legyen. Legszívesebben elkapnám a vállánál fogva, és közölném vele, hogy most tűnjön el. Amíg még lehetősége van rá.

Gyorsabban szedem a lábamat, és hátranézek, hogy meggyőződjek, nem követnek-e. Alice még mindig sehol. Elöttem a női részleg ajtaja zárva van, mint mindig. Számkód kell hozzá, hogy átjusson rajta az ember. Egy pillanatra pánikba esem, de az üvegen át látom, hogy a túloldalon egy nővér beüti a kódot. Lelassítok, és kinézek az ablakon tőlem jobbra, úgy teszek, mintha lenyűgözne, amit kint látok. Az ápolónő elmegy mellettem, én pedig elkapom az ajtót, mielőtt bezáródna.

Magabiztosan besétálok a részlegemre, mintha tökéletesen normális dolog lenne, hogy nincs velem egy nővér sem. A recepciónál ülő ápolónőnek a szeme sem rebben, a tőlem balra ülő pedig az orra hegyéig beletemetkezett egy kosztümös ponyvába. Akár ki is gyulladhat ez a hely, és észre sem venné.

A közös helyiség a legnagyobb terem a Fairfaxben, asztalok állnak mindenfelé, és mindig tele van ápolottakkal. Emiatt azt hihetné az ember, hogy jobban feldíszítik, de a falakat unalmas fehérre festették. Egyetlen, naplementében fürdő hegycsúcsokat ábrázoló festmény van a szemközti falon, ami úgy néz ki, mintha az óta itt

lenne, amióta a Fairfax megnyitotta a kapuit. A bal oldali falat ablakok szegélyezik. Az ablaktáblák nyitva vannak, erős fényt engednek be, ezért nem annyira nyomasztó itt.

Az étkezőn kívül ez az egyetlen hely, amin a férfiak és a nők osztoznak. Itt folyamatosan lefoglalnak minket terápiával, foglalkozásokkal és étkezésekkel. Különböző foglalkozásokra van lehetőség, és elvárják tőlünk, hogy válasszunk közülük. Ha valaki úgy dönt, hogy egyedül akar lenni, és a szobájába megy, nem sokat ér el vele. A nővérek ugyanis ötpercenként bekopognak hozzá, hogy „ránézzenek”.

Az asztal, ahol általában ülni szoktam, szabad, így odasietek.

A televízió be van kapcsolva, de nagyon halkra van állítva. Közülünk a legtöbben azzal múlatják az időt, hogy beszélgetős műsorokat néznek, ahol nők ülnek egy asztal körül, és „témákat” vitatnak meg, habár szerintem egyfolytában csak kiabálnak. Kvízműsorokat nézünk. Szappanoperákat. Híradót. Nézzük bármit és mindent, csak ne kelljen a minket kísértő gondokkal foglalkoznunk.

Nem is olyan régen ez volt a kedvenc helyem a Fairfaxben. Körbejártam a szobát, meg-megálltam az ablakoknál, hogy Evelyn ki tudjon nézni. Amikor sírt, mérgelődött vagy zaklatott volt, altatódalt dúdoltam neki.

Most azonban nincs ennek a helynek egyetlen része sem, ami a kedvencem lenne, annak látom, ami valójában. Börtöncellának. Fodrok és csipkék rejtik, és azt a benyomást keltik, hogy szabadság van itt, pedig nincs.

Evelyn fészkelődni kezd a karomban. Finoman megpaskolom a hátát, és gyors pusztit nyomok az arcoskájára.

Kinyílik a bejárati ajtó. Folyamatosan jönnek-mennek az emberek, és általában nem is figyelek rájuk. Ma azonban felemelem a fejemet, és nézem, ahogy egy férfi besétál. Friss levegőt hoz magával, ami átsodródik a szobán, és libabőrös leszek tőle. Zsebre dugta mindkét kezét. Először tudomást sem veszek róla. Aztán

megfordul, és egyenesen rám néz.

A szívem megakad a torkomban.

Ez az a férfi, akivé Wes tegnap éjjel átalakult. Kihúzómagam. A férfi szaporám pislog. A szemöldöke keskeny V betűt formáz. Zavarodottan rám néz, és fogalmam sincs, hogy miért.

A recepciósnál ülő nővér köszönti, ő pedig elfordítja a tekintetét.

Minden szem rászegeződik Ugyanarra gondolunk mindannyian:

Miért van itt?

A recepciósnő arcán bárgyú mosoly jelenik meg. Felveszi a látogatók listáját, és leírja a férfi nevét. Azt kívánom, bárcsak mellette állhatnék Nevet akarok társítani ahhoz a gyönyörű archoz. Amióta a Fairfaxben vagyok, tökéletesítettem az emberek megfigyelésének művészetét. Persze, nem lehetek feltűnő. Egy ilyen helyen kínos, ha rajtakapnak Nem, óvatos pillantásokra van szükség, elegendő időt hagyva köztük – ennyi is elég nekem, hogy megalkossam egy ember élettörténetét.

Ehhez a férfihoz hatalmat képzelek. Irányítást.

A könyökét a pultra támasztva közelebb hajol a nővérhez. A lány újonc még. Csak múlt héten fejezte be a betanulós hetét. És ahogy a férfira néz... Már is meg tudom állapítani, hogy bármit megadna, hogy tovább beszélgethessen velem.

A férfi mond valamit, és a nővér megrázza a fejét. Próbálok olvasni a szájáról, de túl gyorsan beszél.

Aztán a férfi rávillantja a nővérra a mosolyt.

A mosolyt, ami az okos nőt ostobává változtatja.

A nővér felsóhajt, és legyőzötten leereszti a vállát. Vet egy pillantást a háta mögé, hogy meggyőződjön arról, senki sem figyeli, mielőtt áthajol a pult felett, és egyenesen rám mutat. A férfi felém pillant. Átható a nézése. Erős. Maga az erő.

Ellöki magát a recepciósnőtől, és besétál a társalgóba. A lépései magabiztosak, mintha mindegyikért megküzdött volna, így

érdemelve ki azt. Az állát felszegi, a szemét előreszegezi, egyenesen rám. Remegni kezd a kezem. Érzem, hogy a vér kiszalad az ujjaim hegyéből, egészen le a lábujjaimig.

A szívem dübörögni kezd.

Dudumm.

Dudumm.

Dudumm.

Minden dobbanás hangosabb az előzőnél, amíg már biztosra veszem, hogy a szobában mindenki hallja. Közelebb szorítom magamhoz Evelynt, amikor a férfi közvetlenül az asztalomnál megáll. Hátrahajtom a fejemet, hogy a szemébe nézhessek, és esküszöm, a szívemig hatol a lökés, amit érzek.

– Leülhetek, Victoria?

Honnan tudja a nevemet? Kétségbeesetten tudni akarom, mi folyik itt. Valaki szórakozik velem? Körbepillantok a szobában, várom, hogy az egyik orvos előugorjon a sarkon túlról, és közölje velem, hogy ez csak egy teszt.

Amikor nem felelek, a férfi felvonja a szemöldökét, és leül velem szemben. Az asztalra teszi a kezét, és egymásba fűzi az ujjait. Nagyok, durvák, tele vannak bőrkeményedéssel, a körmei tompák. A gyomrom szaltózik egyet, mert emlékszem, hogy a múlt éjjel ezek értek hozzám. Nem Wes kezei. Az ő kezei.

Csendben ülünk, de pontosan mit is kellene mondanom? Nem könnyű beszélgetést kezdeni egy vadidegennel.

Azzal a kemény pillantásával Evelynt bámulja. A tekintete ugrál köztem és a lányom között. Elmozdítom Evelynt, így a feje a mellkasomon pihen, közben gyengéden paskolom a hátát. – Elnézést, ismerjük egymást? – A hangom határozott, de kedves.

Oldalra billenti a fejét, és a szempillái takarásából néz rám.

Szemöldökének fekete íve ragyogóbbá teszi a szemét.

– Sinclair vagyok.

Kifejezéstelen arccal bámulok rá. Tudom, arra számít, hogy

felismerem. De nem így van. Soha nem találkoztam vele. Leszámítva a múlt éjjelt.

– Sinclair Montgomery – teszi hozzá.

Még mindig semmi. Nem tehetek mást, megvonom a váltam. Lecsukódik a szeme, és az ajka egyenes vonallá keskenyedik. Nem ismerem őt, de a fájdalma nyilvánvaló. Bárcsak segíthetnék neki! De hogyan is tehetném? Saját magamon is alig tudok segíteni.

– Nem emlékszel rám – állapítja meg kertelés nélkül. A hangjában nincs harag vagy megbántottság, a szemében viszont tolonganak az érzelmek. Ez már szinte túl sok nekem.

– Kellene?

Ajka a legszomorúbb mosolyra húzódik.

– Kellene.

Őrület, hogy valaki így nézzen rád, miközben emlékek ezrei táncolnak a szemében. Olyan emlékek, amiket te nem tudsz felidézni, pedig azt kívánod, bárcsak sikerülne.

Őrület és rémisztő.

– Nem cseng ismerősen a neved – jegyzem meg halkán. Úgy érzem, mintha a nyelvem túl nagy lenne a számhoz képest, és bármi, amit mondok, szánalmasan hangzik majd.

Sinclair.

A neve Sinclair.

Ez a név tökéletesen illik a sötét megjelenéséhez és az átható pillantásához. Rám mosolyog, lassú vigyor terül szét az arcán, mintha tudná, mire gondolok.

– Tudom, hogy nem emlékszel rám. Ezért vagyok itt – mondja. – Sok mindent kell pótolnunk.

Ez túlságosan is... hihetetlen. Szorosabban tartom Evelynt.

– Hazudsz nekem? – suttogom.

Közelebb hajol.

– Amióta ismerjük egymást, egyszer sem hazudtam neked – jelenti ki szenvedélyesen.

– És az mióta van?

Nyel egyet, én pedig figyelem az ádámcsutkája mozgását.

– Két és fél éve.

Látszik a szememben a kétkedés.

Sinclair felsóhajt.

– Tudom, hogy nem hiszel nekem.

– Igazad van – ismerem be. – Nem hiszek neked. Három éve vagyok itt. Kizárt, hogy találkoztunk volna.

Összeráncolja a homlokát. A pillantása egy gyors másodpercre bejárja a szobát, majd visszatér hozzám.

– Három éve? Nem vagy itt három éve.

A szám kinyílik. Közel állok ahhoz, hogy kardoskodjak az igazam mellett. Bárki másnál jobban kellene tudnom, hogy mióta vagyok itt, de ahogy végigpörgetem a fairfaxi emlékeimet, és visszatérek a kezdetekhez, nem látok valami sokat. És ez mind mikor is volt... 2011-ben?

Úrrá lesz rajtam a frusztráltság. Minek van az embernek emlékezete, ha nem működik? Lehunyom a szemem, és megdörzsölöm a halántékomat. Amikor végre Sinclairre nézek, az arckifejezése megennyhül, mintha látná a téglafalat, amibe az elmém belerohan.

– Csak hat hónapja vagy itt.

Nagyon szeretném kétségbe vonni a szavait. Hideg, kemény tényeket akarok, de nincsenek. Három év. Három teljes éve itt vagyok, és ha olyan jó barátok lennének, akkor miért nem jött hamarabb? Meg is kérdezem.

– Amióta itt vagy, mindennap próbáltalak meglátogatni. – Az ajkát egyenes vonallá préseli. – Minden alkalommal elküldték.

– Elvárod, hogy ezt el is higgyem?

– Kérdezd meg bármelyik nővért! Menj és nézd meg a tegnapi látogatólistát, a tegnapelőttit és az azelőttit. Minden oldalon látni fogod a nevemet. Nagyot nyelek.

Senki sem szólt a látogatásairól. Érzem, hogy harag növekszik a mellkasomban. Nem nekem kellene döntenem arról, hogy ki látogathat meg és ki nem?

– Esküszöm, hogy nem hazudok. – És mielőtt egy szót is szólhatnék, folytatja: – Emlékszel bármire, ami történt?

A homlokomat ráncolom.

– Miről beszélsz?

– A múltadról – jelenti ki. – Emlékszel?

Türelmesen várja a válaszomat. A pulzusom az egekbe szökik.

– Nem.

– Nos, én igen. – A hangja rekedtté válik. – Segíthetek... ha megengeded.

Az ajánlata veszélyes és igéző. Nincs bizonyíték rá, de úgy hiszem, ismeri a múltamat. Ő is a része.

Lepillantok az asztalra. Finom porréteg borítja a felszínét. Nagy nyomtatott betűkkel beleírom a nevemet.

VICTORIA

VICTORIA

VICTORIA

Semmit sem látok. Csak egymás után felfűzött betűket. Ez a férfi azt állítja, hogy ismer engem, és akaratlanul is eltűnődöm azon, vajon mit láthat a nevem mögött.

– Hogy várod el, hogy higgyek neked?

– Te és a nővérem a legjobb barátnők voltatok.

– Voltunk?

Bólint, és tétovázik.

– Mielőtt megtörténtek a dolgok.

Amikor a szavai a semmibe vesznek, ellen kell állnom a készítésnek, hogy átnyúljak az asztal felett, megragadjam őt az inge gallérjánál, és követeljem tőle, hogy mondjon el mindent.

Inkább csak ennyit mondok:

- Miért nem látogat meg?
- Kezdetben eljött, de ahogy én is, ő is ki van tiltva.

Pontosan hány embert gátoltak meg abban, hogy meglátogasson? Volt egy lista? Wes intézte így, vagy az anyám? Vagy talán az orvosokon múlt?

- Miért ne lenne szabad meglátogatnia?

Fáradtan rám mosolyog:

- Mert ő volt az, aki behozott ide.

Aznap, amikor megérkeztem a Fairfaxbe, emlékszem, hogy becsaptam a kocsiját, és a kezemmel takartam el a napot, miközben az épületet bámultam. Emlékszem, hogy kivettem Evelynt az autósüléséből. Emlékszem, hogy aláírtam a felvételelemmel kapcsolatos papírokat, és arra gondoltam, hogy miközben körülöttem talán mindenki azért van itt, hogy gyógyuljon, én pihenni jöttem.

De nem emlékszem arra, hogy valaki elkísért volna.

Sinclair úgy fest, mintha mondani akarna valamit. Kinyitja, majd becsukja a száját. A szemében emlékeket látok. Van közöm azokhoz az emlékekhez?

- Victoria! Mit csinál itt?

Alice. Olyan a hangja, mint a köröm a táblán. Mióta ülök itt? Felugrom a helyemről, éppen amikor odaér. A tekintetét közöttünk járhatja, majd végül rám összpontosít.

– Mondtam, hogy várjon a szobájában. – Meg sem várja a választ, hanem haragos pillantást vet Sinclairre. – Mr. Montgomery, maga nem tartózkodhat itt. Ki engedte be?

Sinclair feláll. Alice fölé tornyosul. A szám sarka megrándul, de

elfojtom a mosolyomat. Jó látni, hogy valaki végre szembeszáll ezzel a nővel, és nem hozza zavarba a metsző pillantása meg a mogorva ábrázata.

Sinclair a recepciós pult mögötti nővérre mutat, aki menekülésre készen áll.

– Ő volt az.

– Márpedig nem lehet itt. Távoznia kell!

Még ne! Ne, még ne! Jó ideje most először érzem azt, hogy valaki az én oldalamon van. Nem állok készen arra, hogy elengedjem ezt az érzést.

Evelyn sírni kezd. Teszek egy lépést Sinclair felé, de Alice el- állja az utamat. Higgadt, türelmes ember vagyok, most azonban félre akarom lökni. Ugyanolyan félelmet akarok kiváltani belőle, mint amit gyűlölködve sugároz felém mindennap.

Sinclair felém nyúl. Nagy keze finoman a vállamra érkezik. Csak egy másodperc, mielőtt lecsusszan, az ujjai súrolják a karomat.

– Nemsokára visszajövök. – Mielőtt megfordul és elmegy, a pillantásunk találkozik, és nagyon halkán így szól: – Ha soha nem fogsz emlékezni ránk, az is rendben van, én majd emlékszem mindkettőnk helyett.

És azzal elmegy.

Alice visszaterel a recepciós pult felé. Beszél az új ápolónővel, leteremti, amiért beengedte Sinclairet. Élek a lehetőséggel, és meglesem a látogatók listáját. A kézírása olvashatatlan, de tisztán látom az S-et és az M-et. A tegnapi látogatólistához lapozok, és az egygel korábbihoz. Addig haladok, amíg végig nem érek a hónapon.

A neve ott van minden egyes oldalon.

Sinclair Montgomery igazat mondott.

3

Ma Reagannek nincsenek kirohanásai. És látogató sem vár rám a közös helyiségben.

Az utolsó pillanatig reménykedtem egész nap, hogy történni fog valami. De amikor megállok dr. Calloway ajtaja előtt, tudom, hogy nem halogathatom tovább. Túl kell esnem ezen a kezelésen.

Nagy levegőt veszek, és hangosan bekopogok.

– Jöjjön be! – szól ki.

Kinyitom az ajtót, és belépek az irodába.

Nem utálok dr. Calloway-t. Az igazat megvallva, nincs vele baj. De soha nem hatoltunk mélyre a ködös múltamban. Ez nem személyesen az ő hibája, én nem bízom egyetlen itteni orvosban sem. Rést nyitnak az érzéseiden, és azt várják tőled, hogy engeddd kiáradni az igazságot.

Akár örült valaki, akár nem, ez senkinek sem könnyű.

Nem emlékszem, mióta járok hozzá. Talán néhány hónapja? Az alatt az idő alatt dr. Calloway soha nem erőltette és soha nem noszogattott, hogy információt kapjon. Nem úgy, mint a többi orvos, akik unásig ismételték ugyanazokat a mondatokat. *A férje meghalt. Mondja el, mit tud.*

Néhányan, persze, más megközelítést alkalmaznak. Néhányan rendelkeznek azzal a bámulatos képességgel, amivel fel tudnak ültetni: bólogatnak mindenre, amit csak mondok, úgy viselkednek, mintha értenének. Megértettek. Kedveltek. De elkerülhetetlenül mindig, mindig készen állnak arra, hogy lecsapjanak.

A többiekkel ellentétben dr. Calloway nem bánik velem kesztyűs kézzel. Kezdetben feltette a szokásos orvosi kérdéseket, de egy idő után abbahagyta. Most, amikor eljövök hozzá, megkérdezi, hogy vagyok. Hogy van Evelyn? Hogy viselem a gyógyszeres kezelést? És aztán, amikor semmi másról nem számolok be, könnyedebb témák felé fordul. Igazából jó kis beszélgetéseink voltak. Normálisak. Tudom, hogy egyszer már volt férjnél. Elvált. Az első férjével eltávolodtak egymástól. Három évig volt együtt egy Tórné nevű férfival. Esze ágában sincs házasodni. Nincsenek gyerekei. Nem emberi lény, amíg el nem fogyasztotta a reggeli kávéját. Utál főzni, és sokszor rendel kaját.

Negyvenegy éves, és imádja a munkáját.

A nyíltsága nem megszokott. Itt a Fairfaxben ő a kivétel. Időnként csend telepszik ránk, ami se nem kínos, se nem kényelmes. Egyszerűen csak... ott van.

Ma reggel azt mondtam magamnak, hogy minden rendben lesz, ha elmondom dr. Calloway-nek, hogy el akarok menni innen. Most azonban hihetetlenül ideges vagyok. Ideges vagyok ahhoz, hogy hangot adjak a gondolataimnak. Ideges vagyok attól, hogy esetleg lelomboznak.

– Jó reggelt, Victoria! – Dr. Calloway egy kissé megemeli a fejét, rám mosolyog, aztán tovább olvassa az előtte heverő újságot. Vakon az asztala felé néző, egymás felé fordított székek felé mutat. – Kérem, üljön le!

Helyet foglalok, és a lábam szinte azonnal elkezd idegesen fel-le járni. Evelyn mocorog álmában, én pedig abbahagyom a lábam mozgását. Emlékeztetem magam arra, hogy ezt most meg kell tennem. Beszélnem kell valakivel. Ha nem önmagamért, akkor legalább Evelyn kedvéért.

Dr. Calloway leteszi a tollát, és végre a teljes figyelmét nekem szenteli.

– Hogy van ma?

Kiver a veríték. Nem felelhetek a szokásos válaszzal, hogy

„Jól vagyok.” Az nem állja meg a helyét.

– Remekül, remekül – kezdem lassan. – Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Mióta vagyok itt?

Dr. Calloway oldalra billenti a fejét.

– Mióta?

Aggodalmasan bólintok. Az idegeim kezdik felmondani a szolgálatot. Egy kicsit szorosabban tartom Evelynt, és a kezembe fogom a kezecskéit.

– Nem tudom biztosan. Ennek utána kell nézmem. – Az óriási mappámra pillant, majd vissza rám, aztán a számítógépére néz. Rám mosolyog. – Sokkal gyorsabb, ha itt keresem ki.

Az ujjai röpködnek a billentyűkön. Csak néhány másodperc, de olyan érzés, mintha évekig tartana. Végül felém fordítja a számítógép képernyőjét. A felvételi adatlapom. A képernyő legaljára mutat. Látom rajta az aláírásomat, és pontosan mellette ott van a dátum is: 2015.05.19.

Sinclairnek igaza volt. Hat hónapja.

Hátradőlök a széken, és a gondolataim száguldoznak. Miért hittem, hogy három éve vagyok itt? Érzem magamon dr. Calloway tekintetét, és a szemébe nézek.

– Miért kérdezi? – érdeklődik finoman.

Őszintén felelek:

– Azt hittem, három éve vagyok itt.

– Három éve? – Dr. Calloway felvonja a szemöldökét. – Az hosszú idő. Miért hitte, hogy három éve?

Megvonom a vállamat, és már majdnem kimondom, hogy nem tudom, de akkor meghallom Wes hangját. Először nagyon halk, de hamarosan hangosabbá válik, és olyan érzés, mintha az ajka közvetlenül a jobb fülemnél lenne, amikor megszólal: „*Közeledik a harmadik házassági évfordulónk...*” Dr. Calloway szemébe nézek.

– Fogalmam sincs – felelem. Mielőtt tovább puhatolózhathatna, témát váltok: – Gondolkoztam kicsit mostanában...

Mondd ki, sürget az eszem. Mondd már ki!

A doktornő egy szót sem szól, türelmesen várja, hogy folytassam. Istenem, bárcsak ennyi türelmem lenne! Idegesen megnyalom az ajkam.

– El akarok menni a Fairfaxból.

Nem tűnik döbbsentnek, egyetértően bólint. Érdeklődést látok a szemében.

– Miért áll készen arra, hogy elmenjen a Fairfaxból?

Mert úgy érzem, tényleg kezdem elveszíteni az eszemet Vissza kell szereznem az életemet Szükségem van arra, hogy újra normálisnak érezzem magam. Nem, ezt nem mondhatom.

– Mert nem akarok itt lenni – válaszolom végül.

A szavaimat csend fogadja. Dr. Calloway egymásba fűzi az ujjait, és rájuk támasztja az állát.

– Miért nem? – kérdezi végül.

Ne mesélj neki a hangokról, sűgja az eszem. Az csak elcseszne mindent

Ha az igazat fogom mondani, bölcsen kell eljárnom. Arra van szükségem a legkevésbé, hogy örültnek nézzen. – Történt valami, amitől erre a döntésre jutott? Kinyitom, aztán becsukom a számat. Természetesen, nem mondhatom meg neki, hogy már nem szedem a gyógyszereimet. Ezért csak egy szeletet adok neki az igazságból.

– Nem. Egyszerűen csak tudom, hogy már nem tartozom ide. Dr. Calloway alaposan szemügyre vesz. Nem látok ítékezést a szemében.

– Ahhoz, hogy elmehessen, egy értékelésre lesz szüksége tőlem és egy orvosokból álló bizottságtól, mielőtt aláírnánk az elbocsátásáról szóló iratokat. Látnunk kell, hogy lényeges fejlődésen ment keresztül, amióta bejelentkezett ide.

Ezt én is sejtettem. És bár felkészítettem magam arra, hogy

milyen nagy csata lesz ez, mégis lelomboz.

Egy szót sem szólok.

Csendbe burkolózunk. Ráadásul ez a legrosszabb fajta csend. Felemészt. Dr. Calloway várakozással néz rám, arra vár, hogy mondjak valamit.

Ha elmegy, akkor biztosnak kell lennem. Nem arról van szó, hogy nem értek egyet azzal, hogy már nem tartozik ide, de... Istenem! Gyűlölöm ezt a szót. Végződött valaha is jól egy olyan mondat, ami azzal kezdődött, hogy *de*? Nem. Szerintem nem. – De rengeteg dolgunk van még, mielőtt elérjük azt a célt. Ha hajlandó megengedni, hogy segítek, én szeretnék.

– Azt akarja, hogy nyíljak meg, és mondjam el, hogy érzem magam? – kérdezem szkeptikusan. Már attól keserű íz marad a számban, hogy ezt hangosan kimondom.

– Nem, nem ezt akarom.

– Akkor mit?

– Semmi rosszat, Victoria. Tudom, hogy magának való ember. – Evelynre pillant, a mosolya kissé elhalványul. – Szereti a lányát, és meg akarja védeni, de azt akarom, hogy megnyíljon. Azt akarom, hogy bízson bennem.

Hirtelen feláll. Ahogy besüt a nap, az árnyéka mellett az enyém eltörpül. Ösztönösen összerándulok. Dr. Calloway nem veszi észre. Odamegy egy irattartó szekrényhez, és kihúzza egy mappát. Az oldalán az én nevem van. Rengeteg irat van benne, olyan, mintha mindjárt szét akarna hullani.

– Az az én aktám?

Bólint, és kinyitja. Néhány papír össze van tűzve. Vörös élregiszter fut végig a széleken. A hátuljában, egy zsebbe dugva, egy vastag köteg fotó van. Csak néhányat vesz elő, és a kezében tartja őket.

– Szeretnék mutatni néhány fényképet.

Megpróbálok egy pillantást vetni rájuk, de dr. Calloway eltakarja

őket, mintha pókereznének.

– Miről?

– Magáról. Azzal kezdem, hogy lassan megmutogatom mindegyiket. Amint alaposan megnézni őket, felgyorsítom. Ha valamelyik ismerős, szóljon, hogy álljak meg, és megteszem.

– Kitől kapta ezeket?

Dr. Calloway leereszti a képeket.

– Az édesanyjától. Amikor bejelentkezett a Fairfaxbe, az édesanyja az akkori orvosának adta, azt remélve, hogy emlékezni fog... valamire.

– Miért csak most látom ezeket?

– Mert valahányszor előkerültek, nem volt hajlandó rájuk nézni. Nem voltam hajlandó? Nem emlékszem, de nem kételkedem benne.

– Készen áll, hogy megpróbálja megnézni őket? – kérdezi kedvesen.

Ha valaki vissza akar menni a már megtett úton, hol kezdi? Az elején.

Csak az a gond, hogy nem tudom, számomra hol van az eleje. De íme, a lehetőség, hogy a képek prizmáján keresztül kétszer is megízleljem az életet.

Bolond lennék nemet mondani, de még nagyobb bolond lennék, ha nem lennék ideges. Fényévekre távolodom a megszokott hétköznapijaimtól, és fogalmam sincs, hol fogok kikötni.

Nagyon lassan bólintok.

– Kiváló – mondja. – Ideje kibogozni a múltját.

Első fénykép: Wes és én, feltehetően az esküvőnk napján. A padok közötti folyosón haladunk, a kezünk egymásba kulcsolódik. Wes rám mosolyog, én pedig sugárzom az örömtől. Mi vagyunk a tökéletesen boldog pár. Halálosan szerelmesek.

Második: az anyám és én. Az anyám hátsó verandáján ülünk.

Ugyanaz a ház, mint ahol felnőttem. Anyám egyik kezében egy

szuper vékony cigarettát tart, a másikban egy fényképet. Elöttem fényképkupacok vannak, és italok állnak a kinti asztalon. Mindketten a kamerába mosolygunk.

Harmadik: egy kórházban vagyok. Kórházi munkaruha van rajtam. Egy ismeretlen szőke nő áll mellettem. Egy pultnak támaszkodom, kimerültnék, ugyanakkor rendkívül boldognak látszom.

Hűen a doktornő ígéretéhez, a folyamat felgyorsul. Egyik kép jelenik meg előttem a másik után, s végül már úgy érzem, hogy egy pörgetős füzetet nézek. A színek hamarosan elkezdenek összefolyni, s már nem tudom, hol kezdődik az egyik kép, és hol ér véget a másik.

Zúgni kezd a fejem. Úgy érzem, mintha hullámvasúton ülnék, másodpercekre egy hajtűkanyartól. A gyomrom összerándul. Azt hiszem, hányni fogok.

– Hagyja abba! – mondom. A képek még gyorsabban mozognak.
– Azt mondtam, hagyja abba!

Dr. Calloway megáll annál a képnél, amin Wessel vagyok, az elmém azonban nem áll meg. Rákapcsolódott azokra az emlékekre, és úgy csüng rajtuk, mint egy éhező állat. A szívem percenkénti egymérföldes sebességgel zakatol. Alig tudok rendesen lélegezni. Úgy érzem, csapdába estem, miközben a falak lassan összezárnak körülöttem.

Beránt az emlék, minden másodperccel egyre kisebb leszek, mialatt a kép egyre nő, és lassan körülvesz. Dr. Calloway irodája elhalványul. Még mindig beszél, de a szavait már lehetetlen kivenni. A fülem csengeni kezd, és ragyogó, perzselő fény övezi a látóterem peremét, majd elborít mindent, és nem látok mást. Úgy érzem, hogy magam mögött hagyom a jelent, és elmerülök a múltban. A ruháim eltűnnek, és a helyüket egy nyári vászonruha veszi át. A hajam fényes, és a bőröm is ragyogni kezd. Szellő súrolja a bőrömet. És Evelyn a szemem láttára lassan eltűnik. Kiáltok neki, de már túl késő... már eltűntem.

4

2012. május

Aznap, amikor megismertem Wesley Donovant, még fogalmam sem volt arról, hogyan alakul majd az életem.

Egy évvel korábban találkoztunk először. Az utcán botlottunk egymásba. Szó szerint. Rohantam, a karomban egy csokorral, amit a virágostól hoztam. Siettem az autómhoz, és lepillantottam az órámra. Mielőbb haza akartam érní, hogy egy kicsit takarítsak, mielőtt anyámmal vacsorázom. Vázába akartam rakni a virágokat, és kitenni őket az asztalra. Eggyel kevesebb dolog, ami miatt anyám cicceghet. Már korábban meg kellett volna tennem. Tisztában voltam vele. Öt óra a legrosszabb időpont arra, hogy megpróbáljak elintézni dolgokat, de éjszakai műszakom volt a kórházban, és reggel hat körül értem csak haza. Megbeszéltem magammal, hogy csak néhány órát alszom, de végül délután háromkor sikerült felébrednem.

Autók várakoztak a dugóban. Dudák szóltak. Rádiók bömböltek, olyan hangosan, hogy úgy tűnt, reng alattam a föld. Idegesített ez az egész, elterelte a figyelmemet.

És aztán egyenesen nekisétáltam. Sietett, éppen a mobilján beszélt. A BlackBerryje a földre esett, végigcsúszott a betonon, mielőtt megállt a csatornanyílásnál. A virágok szanaszét szóródtak. – Sajnálom – mentegetőzött, és letérdelt, hogy segítsen összeszedni mind a húsz hosszú szárú rózsát.

Egyesével visszakerültek a csomagolópapírba. Ott volt ez a gyönyörű férfi, aki gyengéden bánt a virágokkal. Kábulatba kerültem tőle. Alaposan szemügyre vettem. Szőke haját oldalt rövidre nyírták, de felül hosszabbra hagyták. Minden egyes hajszál a helyén volt. Világosbarna szempillája az arcára ért, elrejtve mogyoróbarna szemét. Frissen borotvált volt, ami kiemelte az arccsontját. Rám pillantott a szempillái alól, és a világom kibillent a helyéről.

Minden előzmény nélkül.

A tekintete arról árulkodott, hogy minden egyes porcikámat birtokolni akarja. Őrület, de megengedtem volna neki.

Zavaromban felkaptam a telefonját, és odanyújtottam neki, éppen abban a pillanatban, amikor visszaadta nekem a virágokat.

– Összetört a telefonja?

Visszacúsztatta a zsebébe, vállat vont, és lustán rám mosolygott.

– Nem számít. Szerzek helyette másikat.

A hangom remegett, miközben köszönetét mondtam, és amikor menni indultam, gyengéden elkapta a kezemet. Olyan kicsinek és törékenynek tűnt az övében.

– Wes Donovan vagyok – mutatkozott be.

– Victoria Aldridge.

A keze eltávolodott a csuklómtól, az ujjai még elidőztek a bőrömön, és kezét ráztunk. A szívem egy egyszerű kézfogástól túlpörgött. Tudtam, hogy újra látnom kell őt.

Aztán megszólalt:

– Te vérzel.

Kipislogtam a szememből a ködöt, amit Wes vont körém.

– Tessék?

Kiegyenesítette a mutatóujjamat, és láttam, hogy élénkvörös vér folyik végig a szélén.

– Biztosan megszurta egy tövis – állapította meg. – Azt hiszem

– feleltem, egy kissé izgatott hangon.

Nem kérdezett, csak finoman megfogta a kezemet, és egy monogramos zsebkendőbe tekerte. Hozta a virágaimat, és az autómhoz kísért. És amikor beszállni készültem a kocsiba, nekítámaszkodott az oldalának, és közel hajtotta hozzám a fejét. Azt mondta, hogy újra látni akar.

Beleegyeztem. Persze, hogy beleegyeztem. Úgy gondoltam, hogy az a nő, aki nemet mond egy olyan férfinak, mint Wes Donovan, bolond.

Ez volt a kapcsolatunk előjátéka.

Wes tíz évvel volt idősebb nálam, a huszonhárom évesnél. Abban az időben nem zavart a korkülönbség. Inkább még egy pont volt Wes javára. Rendíthetetlen magabiztossága levett a lábamról. Érettnek tartottam. Bölcsnek. Tudta, hogy mit akar, és hogy mikor akarja.

Rengeteg közös volt bennünk, például könyvek, és még a gyerekkorunkban is voltak átfedések.

Tökéletes volt.

Az a nő akartam lenni, aki megcsípi az elérhetetlen West. Amikor beszéltem, feszült figyelemmel hallgatott, magába szívta minden szavamat. Csak elvétve adott ki információkat az életéről, de amikor megtette, attól mindig különlegesnek éreztem magam.

A virginiai McLeanben nőtt fel. Mesélt arról, hogy egyedüli gyerek volt. A szülei minden idejüket neki szentelték. Keményen tanult, a Penn State^{2}-en szerzett diplomát. Visszajött Falls Churchbe, hogy a Hutchins & Kelly ügyvédi irodánál dolgozzon. Az volt a célja, hogy társügyvéd lehessen.

Barátoktól tudtam meg, hogy egy sor nője volt előttem. Zavart ez? Nem. Inkább büszkeséggel töltött el, hogy engem választott. *Engem.*

Hat hónappal később eljegyeztük egymást. Imádtam, hogy a menyasszonya vagyok. Mennyei boldogság volt. Szürreális érzéssel

töltött el a tudat, hogy az életem hátralévő részét a feleségeként fogom tölteni. Egyre azt vártam, hogy kiderül valami turpisság, vagy valaki közli velem, hogy ez az egész csak álom volt.

Május 18-ra tűztük ki a nagy napot.

Dicsekedtem az eljegyzési gyűrűmmel, büszkén mutogattam az embereknek. Győztesnek éreztem magam. Talán még egy kicsit önelégült is voltam, hiszen elértem azt, ami egyetlen másik nőnek sem sikerült. Az enyém volt Wes. És ami ennél is jobb volt, az enyém volt a szerelme is.

Mindig is a szabadban akartam tartani az esküvőmet, anyám hátsó udvarán, napnyugtakor. Fehér székekkel és a sorokat összekötő áttetsző anyaggal. A folyosó végén egy virágos boltívvel.

A birtokot szegélyező nagy tölgyfák ágaira aggatott fényekkel.

És ezt meg is kaptam.

Száz közeli barátunk és családtagunk előtt mondtuk ki egymásnak az igent két tölgyfa mögött. Kéz a kézben mentünk végig a sorok között. A mosoly el sem tűnt az arcomról. Nem tudom, voltam-e már boldogabb életemben.

Házások.

Házások voltunk. Alig hittem el.

A népesebb család az én részemről mosolygott ránk. A tömegben is az én barátaim voltak: néhányukkal együtt nőttem fel, másokat a főiskolán ismertem meg. Természetesen, anyám barátai is ott voltak. Wes barátai közül is sokan megjelentek, de csak nagyon kevés családtagja bukkant fel.

Biccentgettem és mosolyogtam mindenkire. Kalapált odabent a szívem. Hajtott az adrenalin és a boldogság.

Minden lépést számoltam, amit megtettünk a sorok között.

Huszonnégy volt.

A folyosó végén Wes a levegőbe emelte egymásba kulcsolt kezünket. A fotós egyik képet kattintottá a másik után.

Wes lepillantott rám. Szőke haja aranylott a napfényben. Egy kóbor tincs a homlokába hullott. Mogyoróbarna szeme csillogott.

Mindketten hihetetlenül boldogok, és egyikünk sem próbálta leplezni.

A fotós azt az egy pillanatot nem kapta el, amikor végimentünk az ösvényen és a veranda felé fordultunk. Rózsabokrok és sövények rejtettek el minket szem elől. Titokban imádtam, ügyetlen pillanat, ami csak a kettőnké volt. Az első lépcsőfokra ért a lábam, amikor Wes elkapta a karomat, nem engedett tovább, és a fülembe suttogott.

– A halálom napjáig szeretni foglak.

5

2012. június

És hogy van a boldog pár?

Nagyot kortyoltam a limonádéból, és halványan elmosolyodtam.

– Minden oké.

– Ó, Victoria, ne pirulj el! – mondta anyám, miközben végiglapozta a fényképeket. – Most már házas vagy.

Házás.

Wessel csak néhány napja tértünk vissza a nászutunkról. Két csodálatos hetet töltöttünk Párizsban. Fantasztikus volt lazítani és együtt tölteni minden pillanatot, miközben semmi gondunk nem volt. Minden problémánkat magunk mögött hagytuk abban a másodpercben, ahogy felszálltunk a repülőre. Habár már otthon voltunk, és újra elkezdődtek a dolgos hétköznapiak, még mindig izzott körülöttünk a levegő. Állandóan az órát néztem, amíg tartott a műszakom, számoltam az órákat és a perceket, amíg végre láthatom. – Ezt nézd! – Anyám egy képet tolt elém. – Imádom ezt a képet rólad.

Felemeltem, és szemügyre vettem magamat. Annyira boldognak látszottam.

– Én is imádom.

– Kaphatok belőle egy tizennyolcszor huszonnégyest? – Anyu, van még egy egész kupac, amit át sem néztél.

– Nem számít. Ez a kedvencem. Már most tudom.

Anyám tíz centivel a föld fölött járt. Született feleség volt, aki rossz korban jött a világra. Amikor a nők melltartókat égettek és az egyenjogúságért küzdöttek, ő arról álmodozott, hogy milyen családja lesz. És meg is kapta: lett férje, fia és lánya. A tökéletes család. Imádta, hogy konzervatív életet él, és elvárta tőlem, hogy én is ugyanezt akarjam. A főiskolán töltött éveimre lázadásként tekintett, mintha a múltam holmi szörnyű sötét foltja lett volna. Nem értette, miért nem voltam hajlandó élvezni a házasság szentségét. Nem értettem, miért nem veszi észre, hogy én már attól is boldog vagyok, amim van.

De a Wessel kötött házasság új, fehér festékréteggel vont be azt a foltot.

Tovább lapozgattam a képeket, mosolyogtam minden egyes felvételen. Anyám válogatósabb volt. Az orrára biggyesztett szemüvegen keresztül alaposan megvizsgált minden fotót, miközben halkán mormogott: *Ki ez az ember? Miért akarnék fényképet egy vadidegenről?*

– Ó! Ez gyönyörű! – Felmutatott egy képet. Előrehajoltam, hogy jobban megnézhessem. Egy fekete-fehér közeli volt Wesről és rólam. Éppen pusztit nyomott az arcomra, miközben a szemem csukva volt, a fejemet pedig kissé balra fordítottam. – Ezt is kérem.

Felemeltem az előző képet.

– Most mondtad, hogy nem kell megnézned a többit, mert ez a kedvenced.

Vállat vont.

– Meggondoltam magam.

Folytatta a fotók lapozgatását, de én nehezen tudtam összpontosítani. Anyám makulátlan kertjét néztem. A távolban egy kertész nyírta a sövényt. Bekapcsolt a locsolóberendezés. Vízcseppek lógtak a levegőben, mielőtt a földre hullottak volna. Közvetlenül a terasz mellett egy medence volt, tiszta, kék vizű, ami

szikrázott a napfényben.

Egy kezemen meg tudtam számolni, hányszor használtuk a medencét és a kertet. Anyám nagy gyűjtő: szép embereket és holmikat gyűjt, de igazán soha nem használja őket. Az elit rétegbe született, és soha semmiért nem kellett megdolgoznia. Eleven és társaságkedvelő. Egyik rendezvényről a másikra jár, és amikor nincs rendezvény, szervez egyet ő. Gyerekként lenyűgözve figyeltem, annyira más, mint én. Nekem elég volt hátradőlni és a képzeletemben élni.

De társaságkedvelő lénye ellenére soha nem volt aktív szülő. Az oldalonról figyelt: mindig ott volt, csak néhány lépéssel távolabb. Azt hiszem, így kellett lennie. Mindig résen volt, mindig óvott engem és a bátyámat, Mitchellt. Apám meghalt, amikor hétéves voltam.

– Most, hogy ti ketten megállapodtatok, mikor ajándékoztok meg egy unokával?

Félre nyeltem a limonádémat.

– Unokával? Alig egy hónapja vagyunk házasok!

Anyám arckifejezése félreérthetetlen volt: *Ezzel mit akarsz mondani?*

– A kisbabák a távoli jövőhöz tartoznak – fejtetem ki. – Fényévnyi távolságban.

– Victoria, csak azt mondom, hogy nem is olyan sokára rózsaszín és kék tipegőkről álmodsz majd. Semmi másra nem tudsz majd gondolni. Ráadásul a kisbabáktól minden csodás lesz.

– Az alkoholtól is, de ez nem jelenti azt, hogy máris rohanok inni valamit – mondtam szellemesen, egy pimasz mosoly kíséretében.

Anyám nem találta mulatságosnak.

– Komolyan beszélek.

– Tudom, tudom.

A viccet félretéve, én akartam gyerekeket. Két kislányt szerettem

volna. Láttam magamat, ahogy szeretgetem őket kisbabakorukban, taknyos orrokat törölgetek, veszekedéseket szakítok félbe, amikor még kicsik, és szobafogságot rendelek el, amikor tinédzserek. Ilyen emlékeket tartogattam születendő gyerekeimnek. De a lényeg: ezek az emlékek talonban voltak, és nem vágytam arra, hogy máris igénybe vegyem őket.

Átnyúltam az asztal fölött, és megfogtam anyám kezét.

– Nem most fog sor kerülni rá.

Megcsóválta a fejét.

– Ez elszomorító.

– Nem mondom azt, hogy nincs benne a pakliban. Akarok családot. De pillanatnyilag élvezni akarom a férjemet. Önző vagyok, és csak magamnak akarom őt. – Elmosolyodtam. – Nem lehetek csak egy pillanatig önző?

Anyám visszamosolygott rám.

– Természetesen, lehetsz. Természetesen. – Megint elhallgattunk, a fotókat nézegettük, amikor ismét megszólalt: – Elfelejtettem, hogy milyen az elején.

Felemeltem a fejemet.

– Tessék?

Előrehajolt, és a hamutartóban elnyomta a cigarettacsikket. – Ó, tudod... friss szerelem. Újdonsült házasok. – Felsőhajtott és hátrahajtott a fejét, hogy érje a nap. – Nagyon szép időszak.

– Igen, az – helyesltem halkán.

A nászutunk alatt Wessel ígéreteket tettünk egymásnak. Arról, hogy milyen lesz a jövő, és hogyan cselekszünk majd helyesen. Néhány éven belül építkezésbe kezdünk, és felépítjük az álomházunkat. Ha összevitatkozunk, megoldjuk a dolgokat, és soha nem fekszünk le haraggal. Terveink voltak, és eltökélt voltam, hogy mindegyiket megvalósítjuk.

Visszapillantottam anyámra, és rájöttem, hogy közben egész idő

alatt beszélt.

...És aztán lesz családod és házad, éppen olyan, mint amilyenben felnőtél. – A mellettünk álló angol vidéki stílusú házmonstrumra mutatott.

Ebben a házban felnőni olyan volt, mintha egy útvesztőben nőttem volna fel. Állandóan új helyekre és zsákutcákra bukkantam. Szerintem az aktív képzeletemet is ez a hely szülte. Nagy volt a korkülönbség köztem és a bátyám között, és azokon a napokon, amikor a barátaim nem tudtak átjönni játszani, képzeletbeli barátokat teremtettem. Ők soha nem panaszkodtak. Vagy nyüzsögtek. Az ő szemükben minden játékom és ötletem zseniális volt.

Bárcsak felnőttkorban is velünk maradnának a képzeletbeli barátok! Akkor talán nem lenne minden annyira kemény.

Nem tudtam, anyám miért lakik még mindig itt. Én a főiskola után elköltöztem, a bátyám pedig már három évvel korábban elment. Gyanítom, hogy az emlékek miatt maradt. Tudom, hogy ugyanezt szánta nekem is, de nem volt szívem elmondani neki, hogy nem vágyom arra, hogy akkora otthonom legyen, amiben eltévedhetek.

– Miről beszélgettek?

Wes hangja hallatán megfordultam. Becsukta maga mögött a verandára vezető ajtót, és rám mosolygott. Fekete inge be volt tűrve ugyanolyan fekete nadrágjába. Az ingujjakat a könyökéig felhajtotta. A bal csuklójára csatolt óra visszaverte a napfényt. A hátam mögé lépett, átfogta a vállamat. A fejem megpihent kemény hasizmain. – Ó, semmiség – felelte anyám könnyeden. – Csak arról, hogy milyen szerencsés vagy, amiért megkaptad a lányomat.

Wes megfogott egy széket, és odahúzta mellém. Rám villantotta jellegzetes vigyorát. Azt, ami megragadott és többé nem eresztett. – Szerencsés vagyok, azt biztos.

6

2012. december

A nő zúzódásai súlyosak voltak.

Az ajka felhasadt.

A fluoreszkáló fények sem kedveztek neki, mivel kiemeltek minden egyes nyomot. Jobb kezét a mellkasához közel tartotta, és nem hagyta, hogy én vagy dr. Pelletier megnézzem. Egész biztos voltam abban, hogy megrándult.

Dr. Pelletier idősebb, mogorva férfi volt. De ha a modora mögé nézett az ember, egy igazán figyelmes férfit láthatott. Az elmúlt évben időnként együtt dolgoztam vele. Valahányszor ő volt műszakban, tudtam, hogy repülni fog az idő.

Hatodjára kérdezte meg a nőtől, hogyan sérült meg. Ám minden alkalommal másként tette fel a kérdést. A nő válasza mindig ugyanaz volt: leesett a lépcsőn. Megcsúszott valami tócsán, amit a gyerekei locsoltak ki. Baleset volt, tényleg.

Olyan sok magyarázatot hallottam már zúzódásokra és törésekre, hogy könnyvet tudtam volna írni róla. Dr. Pelletier komor arckifejezésén láttam, hogy ő is ugyanígy érez. A szeme nem árult el semmit, de a válla egy kissé elernyedte.

Dr. Pelletier azt mondta a nőnek, hogy pihenjen, aztán kiment a szobából. Én még maradtam, és megvártam, hogy becsukódjon az ajtó, mielőtt megnyugtatón rámosolyogtam. Alexnek hívták.

Talán néhány évvel lehetett idősebb nálam. De az élet nem bánt kegyesen vele. A bőre betegesen sápadt volt, a szeme kifejezéstelen,

a haja tartás nélkül hullott a vállára. Ha tehettem volna, bezárom abba a szobába, amíg bele nem egyezik végre, hogy elhagyja a szemétládát.

Mindig volt egy „szemétláda”.

Hozzá kellett volna szoknom az olyan szituációkhoz, mint az övé, de nem sikerült. Ugyanolyan fájdalmas volt látni, mint az első alkalommal. Többnyire azért, mert megpróbáltam segíteni nekik a károk helyrehozásában, de azt is tudtam, hogy egyenesen visszamennek az erőszak karjaiba. Rémes érzés volt. – Nem kell együtt maradnia vele – mondtam csendesen. Alex nem emelte fel a fejét. Szinte olyan volt, mintha már hozzászokott volna ehhez a megállapításhoz.

– Vannak biztonságos helyek, ahová mehet. Telefonvonalak, amiket hívhat. Sokféle támogatást vehetne igénybe.

Felsóhajtott.

– Ez nem olyan egyszerű. – A hangja alig volt hangosabb a suttogásnál. Közel kellett hajolnom hozzá, hogy halljam. – Három gyerekünk van. Nem mehetek el csak úgy.

A kis pulton egy sor szórólap sorakozott, tartalmuk a dohányzásról való leszokástól a depresszióig, a terhességig és a családon belüli erőszakig terjedt.

– Dehogynem, megteheti – erősködtem vehemensen.

A nő horkantott egyet, és lecsusszant a vizsgálóasztalról. Betette a szórólapot a táskájába, de tudtam, hogy nem fogja átnézni. Több mint valószínű volt, hogy a kijárat melletti szemetesben fog kikötni.

Talán visszajön majd. Talán nem. De ha visszajön, a sztorija kikezdhetteletlenebb lesz. Résen lesz majd, és a szeme halottabb lesz, mint valaha.

Tudtam, sajnós, nem ő az utolsó nő, akit ilyen rossz formában látok. A találkozások nem lettek könnyebbek. El akartam állni az útjukat. Meg akartam győzni őket, hogy tényleg elmehetnek, ha megpróbálják.

De nem tehettem.

Végül kimentem a szobából. A megvert nővel töltött idő a munkám sötét oldalához tartozott. Ám én igyekeztem a vidám oldalát nézni: segíték az embereknek. Vigaszt nyújtok nekik.

Hatékonyan éreztem magam tőle, mintha azt az egy dolgot csinálnám, amiért a világra jöttem.

Végigmentem a folyosón, betegek és nővérek mellett haladtam el.

A recepción az egyik közeli barátnőm, Taylor jelentkezett be éppen.

– Reméltem, hogy találkozunk – mondta a válla fölött.

– Tényleg? – kérdeztem, miközben a nővérpult mögé mentem.

Bólintott, és a pultra támasztotta a könyökét.

– Tudni akartam, hogy ráérsz-e szombaton egy ebédre.

– Azt akarod mondani, hogy ugyanakkor van szabadnapunk?

– Pontosan. Vannak még csodák!

Elmosolyodtam.

– Jól hangzik. Hánykor?

Taylorral a főiskolán találkoztunk. Szeleburdi volt, szétszórt, és ha adott neki valamit az ember, azt mindig elhagyta. Ugyanakkor kedves és figyelmes volt, olyan barát, aki mindenben keresztül kitart melletted.

– Még nem tudom. Felhívlak az időpont miatt. – Megbökött a könyökével, és a folyosó felé mutatott.

Wes sétált felénk. Rám kacsintott, mintha pontosan tudná, milyen gondolatok futnak át az agyamon.

Taylor felsóhajtott.

– Túl szép, hogy igaz legyen!

Egyet kellett értenem vele. Hat hónap házasság, és a dolgok nem is lehettek volna tökéletesebbek.

– Nincs véletlenül egy bátyja, ugye?

- Ha lenne, már rég összehoztalak volna titeket.
- Jó kislány.

A beszélgetésünknek vége lett, amikor Wes megállt mellettem. Odaléptem hozzá, hogy megöleljem, ő pedig egy ételes zacskót lóbált az orrom előtt.

- Éhes vagy?
- Éhen halok.

Wes meglepő módon szabadnapos volt. Mindig is szenvedélyes volt a munkáját illetően, de az, hogy megpróbált társüggyvéd lenni, még magasabb fokozatra kapcsolta a megszállottságát. Halálra dolgozta magát minden egyes ügyön, ami az útjába került. Megszámlálhatatlan alkalommal váltottuk egymást, ő munkába indult, én éppen hazaértem munka után. És ez bármekkora szívás is volt, annál fantasztikusabbá tette az együtt töltött pillanatokat.

Gyengéden megdörzsölte a vállamat.

- Mikor van szüneted?
- Most.

A folyamatos járkálás szobáról szobára nem hagyott időt az unatkozásra – vagy az éhségre. Csak akkor vettem észre, hogy már órák óta talpon vagyok, amikor a gyomrom korogni kezdett.

- Eszel velem?
- Mit gondolsz, miért jöttem ide? – ugratott.

Taylor eltolta magát a pultról.

– Rendben – sóhajtott. – Látom, hogy nincs itt semmi keresnivalóm. Viszlát később, Wes!

Ahogy a folyosó végén található kis pihenőszoba felé sétáltunk, elvettem tőle az ételes zacskót.

- Egészséges étrend. Szeretem – mondtam szarkasztikusán.

Wes vigyorgott.

- Csak a legjobbat akarom neked.

A nővérpultot körülvevő káosznak nyoma sem volt ezen a részen. Itt mindig csend volt, mivel az orvosok és a nővérek igyekeztek néhány perc nyugalomra szert tenni.

Csak egy másik nővér volt a pihenőszobában. Félrehúzódva ült az asztal másik végén, szemét az előtte heverő magazinra szegezte. A falra szerelt tévékészüléken egy szappanopera ment, lehalkítva. A másik falon egy nagy parafatábla volt, amire egy naptárt szegeztek. Közvetlenül előtte egy újságos polc állt, tele régi magazinokkal.

Balra egy mini konyha, a legtöbben itt melegítettük meg az ennivalót. Mögöttem automaták sorakoztak a falnál.

Semmi extra nem volt ebben a helyben, de amikor bejöttünk az ajtón, általában annyira kimerültek és éhesek voltunk, hogy nem érdekelt minket. Csak le akartunk ülni egy pillanatra.

Wes kibontotta az ennivalós zacskót, és elkezdte kiszedni belőle az ételt.

– Mikor végzel?

Az órára pillantottam, miközben a táskámban turkáltam, apró után kutatva.

– Kábé öt óra múlva. Mondtam neked ma reggel, hogy tizenkét órás műszakom van.

– Tudom. Reméltem, hogy esetleg megváltozott.

– Á, nem. – Oda mentem az üdítőautomatához. – Ma a kelleténél is kevesebben vagyunk.

A sült krumpli illatától korogni kezdett a gyomrom. Felkaptam a két vizet, és visszamentem az asztalhoz, az egyik palackot odadobtam Wesnek. Fél kézzel elkapta, és leült. Néhány percig csend volt, amíg mindketten belevetettük magunkat az evésbe. A másik nővér végre felállt. Kidobta a szemetét, és elment. Becsapódott mögötte az ajtó. Nem vesztegettem az időt, odahajoltam, hogy hevesen szájon csókoljam a férjem. Látszólag váratlanul érte a dolog, az ajka meg sem mozdult az enyém alatt. Csak néhány másodpercig tartott, hogy úgy reagáljon, ahogyan

akartam.

Amikor elhúzódtam, Wes arcán enyhén kábult kifejezés ült.

– Ezt miért kaptam?

Megvontam a vállam, és ittam egy kortyot.

– Nem tudom, mennyi időnk van egyedül, ezért akár ki is használhatom a lehetőséget, amíg kínálkozik.

Wes hátradőlt a székén, és keresztbe fonta a karját a mellén. Vonzó látványt nyújtott, ahogy ült ott azzal a komoly arckifejezésével. Akkor és ott mindennél jobban kívántam, hogy otthagyhassam a munkát és hazamehessek vele.

– Mikor lesz vége az örült műszakoknak?

– Ugyanakkor, amikor a tieidnek – évődtem vele.

Elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét, az ujjai összefonódtak az enyémeikkel.

– Komolyan gondolom.

Gyengéden megszorítottam a kezét.

– Tudom. De ez mindig így van. Örült műszakok néhány hétig.

Egy kis átmeneti nyugalom, és aztán még több örült műszak.

– Csak ne hajszold magad agyon!

Imádtam a törődését.

– Nem fogom. Megígérem.

– Mert abban a percben, ahogy megtörténik, tudod, hogy nem kell dolgoznod, ugye?

Felálltam, és kidobtam a szemetemet.

– Miért tenném? – kérdeztem a vállam fölött. – Szeretem a munkámat.

– Én pedig téged szeretlek. Egészen magamnak akarlak. Semmi nincs a világon, amit ne tudnék megadni neked.

Amikor odamentem hozzá, átfogta a derekamat, és szorosan magához húzott. Megszorította a csípőmet. Csókot nyomtam a feje

tetejére.

– Szeretlek, Victoria.

A tekintete arról árulkodott, hogy komolyan is gondolja. És bár kórházi egyenruhát viseltem, elérte, hogy szépnek érezzem magam.

*

Nincs is jobb, mint hazaérni, miután tizenkét órán keresztül talpon volt az ember.

Buzgón lerúgtam a cipőmet, és egyenesen elmentem mellettük, nem izgatott, hogy a többi pár mellé igazítsam őket. A konyhában nem égett a villany, de a nappaliból fény szűrődött a folyosóra.

Szokatlanul nagy volt a csend. A legtöbbször ment a tévé, általában háttérzajként.

– Wes? – kiáltottam.

A kérdésemre csend volt a felelet.

Úgy éreztem, mintha gumiból lett volna a lábam, miközben végigmentem a folyosón. Nem akartam mást, csak bebújni a takaró alá, és azonnal elaludni.

Ahogy beléptem a hálószobába, azonnal az ágyra roskadtam, és az arcomat a virágos ágytakaróhoz nyomtam. Amióta Wessel összeköltöztünk, kompromisszumokat kellett kötnünk, hogy milyen tárgyaink maradnak, miket raktározunk el, és melyek azok, amiknek menniük kell. A belvárosi otthona valódi legénylakás volt, a fekete bőrbútoroktól a falat díszítő unalmas műalkotásokig. Én szerettem, ha mindenhol színfoltok és virágok vannak. Amikor először meglátta a fakó, sárga virágos ágytakarót, megdermedt a rémülettől. Végül engedett, és már nyoma sem volt a legénylakásnak. Megtaláltuk az arany középutat, hogy egy otthonos teret hozzunk létre, ami csak a miénk.

Kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és Wes lépett ki rajta, a derekára tekert törülközőben. A kimerültségem csodával határos módon

eltűnt. Patakokban csordogált le a víz a bordáiról. Nedves haja a homlokába hullott, vízcseppek gördültek le róla és folytak végig az arcán, mint a könny. Megszárította a haját, és hozzám hajolt egy gyors puszira.

– Szia! Végre itthon vagy!

– Végre. Arra jutottam, nagyon rossz ötlet, ha bejössz, hogy velem ebédelj.

Felvonta a szemöldökét.

Miért is?

Mert utána számoltam az órákat, amíg le nem járt a műszakom.

A szokásosnál is jobban.

Alaposan szemügyre vettem. A teste szálkás volt, a hasizmai vonala szembetűnő, a mellkasa széles. A hátizmai megfeszültek a bőre alatt. Elővett egy bokszeralsót, és hátat fordított nekem.

Én szégyentelenül tovább bámultam.

– Fáradt vagy? – kérdezte.

– Aha.

– Akkor ne nézz így rám, mert most a legszívesebben levetkőztetnélek.

Már abban a másodpercben felkeltette a figyelmemet, amikor kísétált a fürdőszobából, most azonban teljesen rá összpontosítottam. Lassan felültem, kinyújtottam a kezem, a törülköző szélébe akasztottam az ujjamat, kicsit közelebb húztam, és huncutul rámosolyogtam.

– Hirtelen már nem is vagyok annyira fáradt.

Másodpercekkel később magamon éreztem meleg testét, az ágyhoz szegezett. Még mindig lehunyt szemmel a plafonra mosolyogtam, és a nyaka köré fontam a karomat. Veszettül akartam, hogy megcsókoljon, de neki más elképzelései voltak. Megcsókolta a nyakamat. Az állam vonalát. Az arcomat.

Mire az ajkai megállapodtak az enyém fölött, a körmeim már a

bőrébe vájtak, félhold alakú nyomot hagyva maguk után. Zihálva, szaporán szedtem a levegőt.

Várt még egy másodpercig, aztán megcsókolt. Közel sem volt édes vagy gyengéd. Nem hasonlított ahhoz, amit délben kaptam tőle. Ez heves volt, mintha úgy gondolta volna, hogy ha elég szenvedélyesen csókol meg, akkor megfékezheti a köztünk tomboló, mindent felemésztő vágyat. A könyökömre támaszkodtam, és ugyanolyan intenzitással csókoltam vissza.

A keze becsusszant a pólóm alá, felfelé siklott a hasamon, és birtokolni vágyón a tenyerébe fogta a mellemet.

Ez volt az, ami elvette az eszemet. A nyilvánosság előtt Wes kimért és tartózkodó volt. Magunk között azonban teljesen más: vad, szinte veszélyes. Belém kapaszkodott, az ujjai a bőrömbe süppedtek. Parancsokat osztott, én pedig engedelmeskedtem valamennyinek. Izgató volt meglátni az ismeretlen oldalát.

A köztünk lévő mohó vágy egyre nőtt.

Csak annyi időre ültem fel, hogy levehessem a pólómat. Aztán a nadrágom következett. A kezemet nyújtottam, hogy megérintsem, ő pedig elkapta, olyan szorosan fogta mindkettőt, hogy esély sem volt kiszabadulni, és a fejem fölé emelte őket.

– Még ne... – zihálta.

A hajsza izgató volt, mámorító. A csábítás Wesnek játék volt, és jól is játszott.

Mosolyogtam, éreztem, hogy kezdek megőrülni. A törülköző leesett a derekáról, láthattam, mennyire kemény lett. A szorítása engedett, én pedig kinyújtottam a kezemet, és a markomba fogtam. Elnehezülő szemhéjak alól figyelt. Csak egy kicsikét szorítottam erősebben. A szája kinyílt, és élesen beszívta a levegőt. Nem tudtam volna másfelé nézni, akkor sem, ha akartam volna.

Wes mindig, az élete minden területén irányítani akart, de az ilyen pillanatokban én voltam nyeregben, és minden másodpercét élveztem.

– Basszameg... – sziszegte.

Szétnyomta a lábaimat. Kezét két oldalról a fejem mellé támasztva belém hatolt. A szemem lecsukódott, és mélyet lélegeztem.

Wes annyira gyötrelmesen lassan mozgott, hogy a csípőm nekifeszült, és a sarkamat a matracba vájtam. Éreztem, hogy valami egyre nő bennem: száguldott a vér az ereimben; a bőröm izzott. Wes a csípőjét tekergette. Veríték gyöngyözött a felső ajka fölött és a haja vonalánál. A tempója felgyorsult, és egy tisztán kivehető pillanatig olyan volt, mintha egyek lettünk volna. Annyira belefonódtunk egymás életébe, hogy semmi sem szakíthatott el minket egymástól.

Lehunytam a szememet, de a szemhéjam mögött is West láttam.

7

2015. november

Victoria?

Fokozatosan jövök vissza a jelenbe. A nap melege visszavonul a bőrömről. Az emlékek boldogsága elhalványul. Megint a fekete melegítőalsóm, a szürke pólóm és egy köntös van rajtam. Az illat eltűnik, és a helyét a fertőtlenítő szaga veszi át.

Ez szembenézés a valósággal, még hozzá a javából.

– Victoria? Jól van? – Dr. Calloway merőn néz rám, a vonásai aggodalmat tükröznek.

Felemelem az esküvői fotót.

– Emlékeszem erre a napra.

– Most először?

Bólintok, és részletesen elmesélem, amit láttam. Mindent leír. Egyszer sem szakít félbe. Amikor végzek a beszéddel, leteszi a tollát, és halványan rám mosolyog.

A kezem remeg az emléktől, és alig tudom tartani Evelyn-t. Annyira eleven, annyira valódi volt, hogy hihetetlen, hogy évekkel ezelőtt történt, nem pedig éppen az imént.

– Ez nagyszerű – mondja dr. Calloway egy nagy mosoly kíséretében. – Az eszébe jutott valami.

Tudom, hogy dr. Calloway távlatokban gondolkodik, de én türelmetlen vagyok. Szinte bármire hajlandó vagyok, hogy kijuthassak erről a helyről. Azonnali eredményeket akarok. Egy

emléket felidézni, emlékezni mindegyikre.

– Hány fénykép van?

Dr. Calloway átlapozza őket. Csak a látszat kedvéért teszi; tudom, hogy már korábban megszámolta.

– Körülbelül húsz.

– Elvihetem a maiakat? – Hát persze. A magáé.

A zsebembe csúsztatom a fotókat. Tudom, hogy én vagyok a képen, de hihetetlenül szürreális egy megörökített emléket bámulni, és nem emlékezni a pillanatra. Lassan felállok, nem tudom biztosan, mit mondjak vagy tegyek. Azt hiszem, Evelyn megérzi az ideges energiáimat. Felpillant rám azokkal a kék szemekkel. Segített ez neked? – kérdi az arckifejezése.

Gyáván másfelé nézek.

– Végig fogjuk nézni az összes fényképet? – kérdezem dr. Calloway-t.

– Ha akarja, megtehetjük. Azt hiszem, döntő szerepük van abban, hogy segítsenek emlékezni a múltjával kapcsolatos dolgokra. Erről megint az jut eszembe, hogy el akarom húzni innen a csíkot. Ez a reménysugár ebben az egészben. Az ajtó felé megyek. A kezem elidőz a kilincs fölött, és közben dr. Calloway-re pillantok.

Tétovázom, hogyan is önthetném szavakba a gondolataimat.

– Mi történik, ha olyasmire emlékszem majd, ami nem jó?

– Ezzel akkor fogunk foglalkozni, amikor odaérünk. – Dr. Calloway elmosolyodik. – Minden rendben lesz.

Bólintok, és azt mondom, rendben van, de, az igazat megvallva, szkeptikus vagyok; háromévnnyi emlékem van gombolyaggá gyúrva. És ki kell bogoznom minden egyes darabját.

Alice az ajtón kívül vár. Szó nélkül a közös helyiség irányába fordulok. Nem kérdezi meg, hogy telik a napom. Hogy van Evelyn. Vagy, hogy ment a kezelés. Ő soha nem lesz az a fajta ápolónő. De ebben a pillanatban hálás vagyok érte. Mert így lehetőségem van

arra, hogy tényleg átgondoljam minden egyes emlékeimet. Most, hogy visszakaptam őket, meg vagyok döbbenve, hogy valaha is elfelejtettem. És ha ilyen könnyedén elveszítettem az emlékeim kellemes részeit, mit tettem vajon a rosszakkal?

Lepillantok a két kezemre. Most már emlékszem minden egyes alkalomra, amikor arra használtam őket, hogy embereken segítsék:

fogtam a rémült betegek kezét, sebeket kötöztem...

Milyen ironikus, hogy fordult a kocka!

Ahogy belépek a közös helyiségbe, leülök a szokásos asztalomhoz, és ahelyett, hogy kártyáznék vagy tévét néznék, ahogy mindenki más, figyelem az embereket.

Soha nem kérdeztem meg, ki miért jött a Fairfaxbe.

Naponta kerültek új nevek az ajtókra. Arcok jöttek és mentek. Egyszer sem tettem erőfeszítést, hogy megismerjem őket. Most azonban nem tudok másra gondolni. A lány, aki a sarokban ringatózik: ő akart ide kerülni? Vagy az idősebb nő – azt hiszem, Lottie-nak hívják aki nálam sokkal régebb óta van itt, és végtelenítve énekliz az Isten áldja Amerikát című dalt, őt mi kényszerítette arra, hogy a Fairfax legyen az otthona?

Halkan szól a tévé. Alig lehet hallani beszélgetést az ápoltak és a nővérek között. Mindig azt hittem, hogy a hallgatás mi vagyunk, a lélegzetüket kollektíven visszatartó páciensek, arra várva, hogy mi történik legközelebb, de minden nap, amit gyógyszermentesen töltök itt, látom a valóságot.

Itt nincs levegő.

Őrületet lélegzünk be. Elmebajt lélegzünk ki.

És az emberek körülöttem? Nekik látszólag megfelel. Senki sem küzd az ápolónők ellen, senki sem próbál megszökni az ablakon keresztül. Úgy tűnik, senki sem bánja, hogy behatárolják a mozgásterünket, minden másodpercben megfigyelnek minket, hogy soha ne állhassunk ki a sorból.

Úgy üldögélnek és járkálnak, mintha ez normális lenne.

Nem is olyan régen pont olyan voltam, mint ők.

Lehunyam a szemem és megdörzsölöm a halántékomat. Csupán egyetlen egy emlék, és máris fel vagyok kavarva. Milyen leszek, amikor visszakapom a múltam többi részét? Szinte félek megtudni.

– Egyébként szívesen.

Olyan hirtelen zökkenek vissza, hogy majdnem leesem a székemről. Reagan kihúzza a velem szemközti széket, és leül. Ma fekete melegítónadrágot visel, de még mindig rajta van a kórházi hálóing. Keresztbe fonja a karját. Olyanok, mint két vékony bot, alig tartják össze. Hihetetlenül törékenynek látszik. Mintha bármelyik pillanatban kettétörhetne.

– Miről beszélsz? – kérdezem.

Grimaszolva válaszol:

– A tegnapi miatt. Amiért a cinkosod voltam. A család. Hívd, ahogy akarsz.

– Azt miattam csináltad?

– Többé-kevésbé.

Összehúrom a szemem. Az a gond Reagannel, hogy iróniába csomagolja a szavait. Soha nem tudom eldönteni, mikor beszél komolyan. Felforgató személyisége folyamatosan idegesít mindenkit, köztük engem is.

Hirtelen előrehajol, és a szék lábai hangosan a padlóhoz csapódnak. Sötétzöld szeme izgatottan tágra nyílik. Azon kapom magam, hogy akaratom ellenére én is előrehajolok.

– Egyszerűen imádom felbosszantani azt a házsártos, vén denevért. – Reagan megfordul a székén, és Alice felé int, aki a szobán kívül beszélget egy másik ápolónővel.

Aztán visszafordul hozzám.

– A tegnapi miatt a fehér szobában kellett maradnom.

Elnyomok egy borzongást. A fehér szoba minden beteg rémálma. Nem voltam ott, de hallottam rémtörténeteket, és hogy a dráma

kedvéért eltúlozták és eltorzították-e őket, az rejtély, ám nem fogok sorba állni azért, hogy kiderítsem, igazak-e.

– Hát – kezdem lassan. – Köszönöm a tegnapit.

Reagan sugárzó mosolyt villant rám, mintha a legjobb barátnők lennénk.

– Nincs mit.

Éppen ekkor Alice lép be a szobába. Reagan felugrik a székéről, és rámutat.

– Ó, istenem! Megérkezett Attila, a hun! – kiáltja drámaian. – Mindenki fedezékbe! Meneküljön, ki merre lát!

Alice dühösen rámered. Bár a figyelve nem rám irányul, elhúzódik.

– Nem lenne szabad itt lennie.

– Miért nem? – provokálja Reagan.

– Azért, amit tegnap csinált. Rengeteg pontot veszített.

A Fairfaxben pontrendszer van. Ez a mi valutánk. Ha az ember megtartja az egy napra jutó tíz pontját, jó páciensként bánnak vele. És ha pontokat veszít, kiváltságokat veszít. Olyanná válik, akit alaposabban meg kell figyelni. Előfordult már, hogy valaki összeomlott, mert elveszített egyetlen pontot. Reagan, úgy tűnik, nagy ívben tojik a pontjaira.

– Mit csináltam tegnap? Mit is csináltam tegnap... hmm. – Reagan a mutatóujjával ütögeti az ajkát. – Rengeteg dolgot csináltam tegnap. Fel kell világosítania, mondja meg, mit csináltam.

– Álljon fel!

Alice időt sem hagy a válaszra, és a karjánál fogva felrántja Reagan.

– Na-a-a – cicceg Reagan. – Ha így folytatja a betegek ráncigálását, valaki nem kapja meg a hónap dolgozója címet.

Alice elengedi.

– Most pedig, mielőtt visszamegyek a „szobámba”, elszívhatok

gyorsan egy cigit?

– Nem. Azt a kiváltságot elveszítette.

– Ez baromság!

– Nem az. Ismeri a szabályokat, Reagan.

Mindketten kimennek a szobából, de a vitájuk követi őket.

A szemem idegesen a bejárati ajtóra villan. Nevetséges, de egyre azt várom, hogy Sinclair sétálgon be rajta. Nem emlékszem rá. Legalábbis még nem. De tudom, hogy segíthet nekem a múltammal kapcsolatban.

A szeme nem hagy nyugodni.

Múlt éjjel azokról a szemekről álmodtam, ugyanolyan áthatón néztek rám, mint tegnap. De nem a Fairfaxben voltunk. Nem ismertem fel a környezetünket; csak arra emlékszem, hogy a levegőnek virágillata volt, és egy nagy asztal választott el minket egymástól. A szája mozgott, de nem tudtam kivenni egyetlen szót sem, amit mondott. Aztán, nagyon lassan, az asztal fölött a kezemért nyúlt. Egyre közelebb és közelebb ért. Elidőzött az enyém fölött – és aztán felébredtem.

Soha nem akartam ennyire kétségbeesetten visszatérni egy álomba.

Egy részem úgy hiszi, hogy ha eljön meglátogatni, akkor képes leszek összefűzni az álom darabjait. De az idő egyre telik.

Látom, hogy anyám lép be az ajtón, mint minden szombaton, pontban tizenegykor. Ha esik, ha fúj, ő itt van.

Friss híreket hoz mindenről, ami a Fairfaxén kívül történik: barátokról, családról, eseményekről, pletykákról. Semmi sem tabu. Semmi, a férjem kivételével. Amikor felhozom West és a látogatásait, ő hallgat, és megpróbál témát váltani.

Figyelem, ahogy gyorsan bejelentkezik, és egyenesen az asztalomhoz indul. Rám mosolyog. Hihetetlenül különbözik annak a nőnek a mosolyától, aki rám ragyogott, miközben annyi évvel ezelőtt átnéztük az esküvői fényképeimet. Ez a mosoly fakó, nem is igazán

ér el a szeméig. – De jó, hogy látlak, édesem!

Mielőtt leül, odajön, hogy megöleljen. Körülvesz parfümjének virágos illata. Amikor elhúzódik, alaposan végigmér. Semmit sem változott. Kifogástalan. Fekete bubifrizurájától, élre vasalt

fekete nadrágjától és sötétkék ingétől egészen a magas sarkú cipőjéig.

– Hogy vagy?

A válaszom a szokásos:

– Jól vagyok.

Legbelül majdnem belehalok, hogy meséljek neki a mai napról: a képekről, az emlékekről. Mindenről. De ha tanultam valamit a közös múltunkból, az az, hogy ő is azt hiszi, hazudok. Nem hiszi el, amikor azt mondom neki, hogy Wes életben van.

Bólint, kapaszkodik a táskájába, mintha az élete függne tőle, mintha a körülöttünk lévő betegek kilopnák a kezéből.

– Ez nagyszerű – feleli kedvesen.

Szemügyre veszi a szobát, és egy apró nőbeteget figyel, aki éppen dámázik. A lány elkapja anyám pillantását, és felugrik a helyéről, kórházi hálóingének szegélye a térdét súrolja.

Megáll közvetlenül az anyám előtt.

– Búú! – kiáltja.

Anyám felugrik, egy nővér pedig azonnal eltereli a lányt, és azt mondja neki, hogy dámázzon csendben, vagy pontokat fog veszíteni. A lány sírni kezd. Mélyről jövő, ziháló zokogással, amitől még az én szívem is sajogni kezd. Olyan sírás ez, ami kijut a folyosóra, átcsusszan az ajtók repedésein, és magával viszi a szél. Olyan sírás ez, ami rossz hírért kelti egy pszichiátriai intézetnek.

– Nem láttam, hogy ott van. – Anyám lesepri a blúza ujjait, mintha az örületet próbálná meg leseperni magáról.

– Hogy vagy? – kérdezem.

Azonnal felélénkül.

– Nagyszerűen! Tegnap hölgyebéd volt. Csodás volt. Imádtad volna.

– Az jó – mondom, de magamban megkérdőjelezem, hogy valóban élveztem volna-e.

A következő néhány percben friss információkkal szolgál mindenről, ami az életével kapcsolatos. Az ember azt gondolná, hogy egyik hétről a másikra nem változik túl sok minden, de anyám esetében mindig van változás. Mindig egyik rendezvényről szökell a másikra.

Fészkelődni kezdek a helyemen.

– Figyelj, beszélni akartam veled valamiről.

– Miről?

– Csak valamiről a múltammal kapcsolatban.

– Oké... – ejti ki lassan.

– Milyen volt az életem a Fairfax előtt?

Szelíd mosoly jelenik meg az arcán. Átnyúl az asztal fölött, és a kezemet betakarja a sajátjával.

– Csodás volt. Egyszerűen csodás.

A hangjában csengő őszinteséget nem lehet meghamisítani.

– Tegnap látogatóm volt.

A válla megfeszül. A háta egyenes lesz, mintha karót nyelt volna.

– Kicsoda?

– Sinclair Montgomery.

A neve ott marad közöttünk. A tekintete elárulja, hogy tudja, tudok a listáról. De nem szólal meg, és nem szolgál magyarázattal.

– Van a személyzetnek listája arról, hogy ki látogathat meg és ki nem?

– Nos, igen, de...

– Ki más van még a listán? – vágok közbe.

Anyám elsápad.

- Bocsáss meg?
- Ki más van még a listán?
- Sinclair és Renee.

Hosszan fújom ki a tüdőmből a levegőt, és megpróbálom kordában tartani az indulataimat.

– Nem kellett volna szólnod nekem erről? Nem kellett volna elmondanod, hogy egyáltalán létezik egy lista?

Lehunyja a szemét, és megdörzsöli az orrnyergét.

- Victoria, csak segíteni próbáltam.
- Hogyan próbáltál ezzel segíteni?

A szeme ingerülten villan.

– Azt mondtad, azért jöttél a Fairfaxbe, hogy pihenj, én pedig gondoskodni akartam arról, hogy senki vagy semmi nem akadályozzon ebben.

- Hagynod kellett volna, hogy ezt én döntsem el.
- Tudom, tudom. Elnézést kérek. Azt hittem, azt teszem, ami a legjobb neked.

A szemében látható fájdalom alapján úgy gondolom, őszinte. El akarom hinni, hogy őszinte.

- Szóval... – elmosolyodik -, mi másról beszélgethetünk?
- Beszélgethetünk Wesről.
- Miért?
- Mert megpróbálom itt hagyni a Fairfaxét.

Felragyog az arca.

- Ez csodálatos hír, de mi köze van ennek Weshez?
- Mert senki nem hisz nekem. Mindig azt mondd, azt akarod, hogy ne legyek itt. Itt a lehetőség, hogy segíts *kijutni* innen.

Hátradől a székén, mintha épp arra kértem volna, hogy ajánlja fel az egyik veséjét. Látom, hogy kattog az agya. Segíteni akar nekem. Ezt könnyű észrevenni. De bele fog-e egyezni? Ez az igazi

kérdés.

– Victoria – kezdi lassan -, nem tudom, hogy ezt megtehetem-e.

Lepillantok Evelynre, és gyengéden megsimogatom a haját.

Összevissza ver a szívem.

– Miért nem?

– Mert tényleg meghalt.

Nem tudok másra gondolni, mint hogy *már megint itt tartunk*. Miért hittem, hogy ezúttal más lesz? Gyorsan pislogok, megpróbálom visszatartani a könnyeimet.

Felemelem a fejemet, és egyenesen a szemébe nézek.

– Nem, nem igaz – suttogom hevesen.

– De igen. Édesem... – Anyám megnyalja az ajkát, és lepillant az asztalra. – Én azonosítottam a testét.

Nem ez az első alkalom, hogy ezt mondja. Akkor sem hittem neki, és nem hiszek neki most sem.

– Nem, nem igaz.

A keze az asztal fölött az enyém felé mozdul. Visszarántom.

Hangosan felsóhajt.

– Meg sem hallgatsz.

– Mert hazugság, amit állítasz. – Előrehajolok. – Rendszeresen találkozom veled.

– Hagyjuk ezt abba, és gondolkozzunk azon, amit javasolsz, rendben?

– Arra gondolsz, hogy a segítségedet kérem?

Anyám úgy tesz, mintha nem is hallana, és folytatja:

– Ha beadom a derekam, és azt mondom az orvosoknak, hogy Wes életben van, amikor nem így van, akkor csak arra bátorítalak, hogy elhidd.

Mindkét kezemet lecsapom az asztalra. Evelyn fészkelődni kezd az ölemben.

– Továbbra is el fogom hinni, akár akarod, akár nem. – Anyám együtt érző pillantást vet rám, és ez csak olaj a tűzre. Kezdem megemelni a hangomat. – Minden éjjel tizenegykor eljön. Azt mondja nekem...

Anyám körülnéz, mintha felügyelet alatt állnánk, aztán félbeszakít, és halkán megszólal:

– Meg kell nyugodnod, rendben? Nem akarlak felzaklatni Bánt már veled valaki úgy, mintha kevesebb lennél, habár tudod, hogy nem vagy? Rettenetes érzés. A szívem dühösen kalapál tőle a mellkasomban. Beleharapok a szám belsejébe, és gondolatban azt kántálom, hogy *igazam van, igazam van, igazam van, igazam van, igazam van...*

Anyám és én is elhallgatunk. Nincs semmi más, amit mondhatnék, és semmit sem tehet, ami eltörölné a feszültséget.

Végül megszólal:

– Akarod, hogy elmenjek?

Egy részem akarja. És egy nagyobb részem azt akarja, hogy maradjon, mert ha egy óránál tovább marad, ha egész napra itt marad, akkor talán, de csak talán, látni fogja West.

– Nem kell, ha nem akarsz.

– Nagyon jó. – Lehajtja a fejét. – Maradok.

Evelyn tovább moccan, úgyhogy a mellkasomhoz ölelem, jól tudom, hogy megérzi a frusztráltságomat és a dühömet. Mélyeket lélegzem, és lassan, de biztosan megnyugszik.

– Van még egy kérdésem.

– Victoria, ha megint Sinclairról van szó...

– Hát persze, hogy róla van szó. Itt van ez a férfi, aki felbukkan, és azt állítja, hogy ismer engem. És aztán megtudom, hogy igyekeztél távol tartani... – Nagy levegőt veszek, és figyelmesen nézem anyámat. – Mit tudsz, amit én nem?

– Tudom, hogy ez a férfi nem jelent semmi jót.

– De...

– Nem, végig kell hallgatnod! – Közel hajol hozzám, a szemében kétségbeesés és félelem látszik. – Az a haladás, amit elértél itt, a Fairfaxben, odalesz, ha továbbra is találkozol vele. Érted?

– Ki volt ő neked? – suttogom.

Anyám tétovázik.

– Ő volt, és még mindig ő a te feszültségpontod. Ő minden problémád gyökere.

– Ne beszélj rejtvényekben, hanem mondd el! – rimánkodom. – Victoria, én ezt nem csinálom! – Feláll, én pedig követem, s a csalódottságom határtalan, amiért nem hajlandó segíteni.

– Fel tudok dolgozni bármit, amit mondani fogsz. Nem fog összetörni.

Rendben, rendben. Egy kicsit talán túloztam, te kétségbe vagyok esve.

Anyám elmosolyodik, és megkerüli az asztalt. Kinyújtja a kezét, és az ujjai hegye súrolja az arcomat. A fülem mögé igazítja a hajamat.

– Ó, Victoria! Nézz körül, édesem! Már így is össze vagy törve, és egyetlen porcikám sem kívánja végignézni, hogyan zúzódasz össze még jobban.

Nincs köztünk más, csak csend.

– Később találkozunk – mondja végül. Miután pusztit nyom az arcomra, az ajtó felé siet, mintha a pokol kutyái lihegnének a sarkában.

– Hinni fogsz nekem valaha West illetően? – kiáltom.

Megáll és megfordul.

– Hogyan tehetném? Hiszen tudom, mi az igazság. Hangosan nyelek egyet, tartok a szavaktól, amiket kimondani készülök.

– Ha nem hiszel nekem, akkor ne gyere vissza.

Összerezzen a szavaim hallatán, ahogy én is.

– Ezt nem gondolod komolyan.

– De igen. Ezen a helyen szinte mindenki azt hiszi, hogy hazudok, és te vagy az utolsó ember, akinek így kellene éreznie.

Magasra tartja a fejét, olyan uralkodóinak és higgadtnak látszik, mint akkor, amikor gyerek voltam. Az ajka keskeny vonallá feszül. Az egyetlen dolog, ami arról árulkodik, hogy felbosszantottam, az a kifehéredett ököl, amivel a táskája pántját szorongatja.

– Remek. Ha ezt akarod, akkor vedd úgy, hogy el van intézve. Egyetlen szó nélkül sarkon fordul, és kimegy az ajtón.

Mindenki csendesedjen el! – kiabálja az egyik éjszakás nővér.

A tévé előtt áll, egy átlátszó tálat tart a feje fölött, ami tele van apró, összehajtogatott papírcetlikkel, amikre a nevüket írták. Csak két lámpa ég a társalgóban; a függönyöket behúzták. Az asztalokat oldalra tolták, és a székeket három nyolcas sorba rendezték, mindegyik a tévé felé fordul. A képernyő kék, egy DVD lógó lebeg körbe rajta lassan. Azt elmúlt tíz percben a feliratot néztem, arra vártam, hogy tökéletesen betaláljon a sarokba.

Szomorú, hogy valami ilyesmi teljesen feldobja a napomat. Csütörtök esténként mozizunk. Ha az ember megkérdez egy ápolónőt vagy egy orvost, azt fogják mondani, hogy a legtöbb ápoltat „ösztönzik” arra, hogy részt vegyen. De az ösztönzés csak felcicomázott változata a kényszerítésnek. Hacsak nem folyik vér a szeméből, vagy vonaglik a padlón, mindenkinek a közös helyiségben kell lennie.

Körülöttem mindenki elhallgat, és Susant nézi.

– Az az ember, aki kiválaszthatja a ma esti filmet... – Susan kihúzza egy nevet, és leereszti a tálat. – ...Louise!

Amikor Reagan volt a soros, az *Észvesztőt* választotta. De másikat kellett neki helyette. A következő választása a *Sybil* volt.

Mondanom sem kell, hogy Reagan soha többé nem választhatott filmet.

– Louise, melyik filmet szeretné nézni ma este?

Az idősebb nő lázasan egymáshoz dörzsöli a két kezét,

végiggondolja a kérdést, mintha ez lenne életében a legfontosabb válasz.

– *A muzsika hangját!* – feleli végül.

A halk tapsok és ujjongó sikongatások közepette Reagan hangosan felnyög.

– Már megint az a film? Láttuk már vagy tízszer! Felfogtuk. Julié Andrews tud énekelni.

A nővér égre emeli a szemét.

– Nem számít. Louise volt a soros.

– Akkor visszamehetek a szobámba, kérem?

– Nem.

– Mondtam, hogy kérem.

– Én pedig azt mondtam, hogy nem.

Reagan magába roskad a helyén. Az összes szék közül éppen azt kellett választania, amelyik a jobb oldalamon áll. Fel nem foghatom az okát, de valamiért hozzám csapódott. Igazság szerint ez nem annyira rossz. Egész kellemes, hogy van itt valaki, akihez szólhatok.

Hiszen itt van a lányod, sziszegi az elmém.

Azonnal büntudatom támad, és megdörzsölöm Evelyn hátát.

Hát persze, itt van a kislányom, de jó néha beszélgetni valakivel, aki válaszol is. Imádom Evelyn gyönyörű mosolyát és pufók arcát. Imádom, ahogy rám néz, mintha én lennék az univerzumának a közepe. Imádom az egészséget, de szükségem van egy kevéske felnőtt kommunikációra is.

A nővér beteszi a dvd-t. A kezdő főcím alatt pattogatott kukoricával teli poharakat kezd el kiosztani. A fények kialszanak, és elhallgatnak a kellemetlen püsszegő hangok. Végre mindenki elhelyezkedik, hogy nézze, de senki, még Julié Andrews és az ő lendületes hangja sem képes elragadni a valóságból. Érzem magamon Reagan tekintetét, de érzek egy másik szempárt is.

Többször is megfordultam már a helyemen, de nem láttam

senkit. – Mit csinálsz? – kérdezi Reagan.

Szembe fordulok a tévével. Evelyn mocomorogni kezd a karomban.

Gyors puszit nyomok az arcára.

– Semmit.

Reagan feldob egy szem pattogatott kukoricát a levegőbe.

Előrehajol, és elkapja a szájával.

– Ó, ugyan már! Ha hazudni akarsz, csináld jól. Mondhattad volna, hogy nyújtózkodtál.

– Ha azt mondom, elhitted volna nekem?

– Nem, de csodáltalak volna, hogy mennyire vág az eszed.

Elmosolyodok, és visszatérek a filmnézéshez.

– Hány éves vagy? – kérdezi Reagan kertelés nélkül.

Még soha nem láttam senkit, aki így váltana egyik témáról a másikra. Csak kapkodom a fejemet, amikor vele beszélgetek.

– Nem illik másokat a korukról kérdezni – mutatok rá.

Feldob egy újabb szem pattogatott kukoricát, csak hogy ezúttal

Ambert, az előttünk ülő lányt találja el. Anorexiás, és valószínűleg ugyanolyan régóta van itt, mint én. Soványabb, mint valaha, és semmi jelét nem mutatja, hogy ki fog kerülni innen. – Csak akkor nem illik, ha az illető vén – vág vissza Reagan. – Szóval... a korod?

– Huszonhét. Te hány éves vagy?

– Nyolcvanöt – közli fapofával. – Olyan vagyok, mint a *Benjamin Button különös életében*.

Ettől elmosolyodom.

– Huszonhárom vagyok – mondja komolyan.

A válasza megdöbbsent. Reagan egy nappal sem látszik többnek tizennyolcnál. Talán a testalkata miatt. Sápadt bőr feszül hihetetlenül apró csontokon. Vagy talán a nevetése az oka. Őszinte hang, mintha ellopná az élet összes örömét, és felhasználná azt az

utolsó cseppig.

Kétség nem fér hozzá, hogy Reagan örült, de néha azt kívánom, bárcsak olyan lenne a személyiségem, mint az övé. Csak néhány másodpercig.

– Tetszik a film a kisbabának? – Újabb szem pattogatott kukoricát dob fel. Lepattan Amber fejről. Sovány válla megrándul, és tudom, hogy másodpercek választják el attól, hogy robbanjon.

Gyanakodva Reaganre meredek.

– Ne hívd „a kisbabának”. Evelyn a neve.

Reagan esdeklőn előretartja a kezét.

– Az én hibám, az én hibám. Akkor Evelyn.

Még mindig nem hiszek neki, és csak egy kicsit jobban szorítom Evelyn.

– Tetszik Evelynnek a film?

– Ó csak egy kisbaba. Nem érti, mi történik.

– Na, ez olyasvalami, amivel teljesen egyetértek – jegyzi meg. Feldob még néhány szem kukoricát, és néhányszor tényleg a szájában is landolnak.

– Nincs itt túl sok barátod, igaz?

– Nincs.

– Lógj velem, anyuka drága. Mi lehetnének a fairfaxi folie á deux.

– Mi az a folie á deux?

Reagan megfordul, és huncutul rám mosolyog.

– Kettős téboly.

Mielőtt válaszolhatnék, Amber hátrafordul, és gyűlölettel teli pillantást vet Reaganre.

– Mi lenne, ha nem beszélgetnétek olyan kurva hangosan? – Természetesen, lehetne, hogy *nem* beszélgetünk olyan kurva hangosan, de mi abban a szórakozás?

Amber Reagan pattogatott kukoricája után kap, s ezzel arra

készíti az egyik ápolónőt, hogy felálljon.

– Lányok! – figyelmezteti őket.

– Minden oké, minden oké – mondja Reagan. Elbűvölő mosolyt villant rá.

A nővér visszaül, és ma este először Reagan néhány percig csendben marad. Szerintem ez egyéni rekord. Bármennyire is utálja ezt a filmet, le sem veszi a szemét a képernyőről. Én azonban még mindig nem tudok egyetlen átkozott dologra sem koncentrálni, egyre az anyámmal folytatott mai beszélgetés jár a fejemben. Amikor azt mondtam neki, hogy ne jöjjön vissza, igazán azt reméltem, hogy megenyhül és azt mondja, hogy hisz nekem. Hogy kitart mellettem, ahogy lassan újra lejátszom a múltamat.

Túl sokat vártam tőle? Talán. De azt hiszem, hogy túl kevésre becsültem magamat. Automatikusan azt akarom feltételezni, hogy képtelen vagyok kezelni ezt a terhet.

Miért félsz? Te vagy a legbátrabb ember, akit ismerek.

Elakadó lélegzettel hátrafordulok. Valójában arra számítok, hogy Sinclairt látom magam mögött. De nincs ott.

Tovább pereg a film. Evelyn mélyen alszik, és hamarosan én is kezdek elbóbiskolni, amikor a hátam mögött hangokat hallok. Egy nőit, a másik pedig egy férfié. Pillanatok alatt kiegyenesedek, és hátrafelé tekeredek. Ismerem azt a hangot. Megpendít bennem valamit.

A szívem dobol, ahogy szemügyre veszem Sinclairt. A bejárati ajtó mellett áll, az egyik ápolónővel beszélget. Gyorsan beszél. Kate arca komor, de nem teljesen hajthatatlan kifejezést ölt. Azt kértem dr. Calloway-tól, hogy vegye le Sinclair nevét a tiltólistáról, de vajon megtette-e? Istenem, remélem, igen.

– Mit nézel? Neked a... – Reagan hangja elhal, ahogy hátrafordul.

– Á Magas, sötét és veszélyes. Nem kell megmagyarázni.

– Sinclairnek hívják.

Nincs igazán ok arra, hogy ezt mondjam, de szeretem kimondani a nevét. Jó érzés.

A pillantásom Reaganre siklik.

– Láttad már itt korábban?

Bólint.

– Számtalanszor.

Próbálom elrejtteni önelégült vigyoromat azzal, hogy megpuszílom Evelyn fejét. A gondolattól, hogy valaki keres engem, hogy látni akar, kevésbé érzem magam magányosnak. Több reményt ad, hogy tovább folytassam. De valami más is társul ehhez az érzéshez. Valami, amit nem ismerek fel és nem tudom megmagyarázni.

Susan belép a közös helyiségbe, és int, hogy menjek oda. Felállok, hirtelen kínosan érzem magam. Számos tekintetet érzek magamon, de a legjobban Sinclair pillantását érzem. Olyan, mintha a nézésétől a bőröm lángra lobbanni készülne.

– Látogatója van – suttogja Susan. – De gyorsan intézzék el! A látogatási időnek vége van...

– Hétkor. Igen, tudom.

Megvonja a vállát, és visszamegy a nővérpulthoz. A nyomában maradok, s az előtér vakító fényeitől hunyorogni kezdek. Amint hozzászokik a szemem, Sinclairre nézek. A folyosó üres, teljesen magunkra hagytak minket.

Fogalmam sincs, mit mondjak. Lehet, hogy testi reakciót vált ki belőlem, de ez nem jelent semmit, hiszen most találkozunk másodszor.

Elmosolyodik. Csak mosolyog, és ez mégis tesz velem valamit. Ez nem ugyanaz a mosoly, amit néhány napja az ápolónőre villantott. És nem is barátságos mosoly. Ez bensőséges, mintha évek lennének mögötte az életemből. Nevetségesnek tűnik. Felfoghatatlannak.

Lehetetlennek.

– Hogy vagy? – kérdezi halkán.

Pszichiátriai egyszeregy: mindenki, de mindenki azt fogja kérdezni tőled, hogy vagy. Neked kell olyan választ találni, ami mindannyiuknak megfelel.

De Sinclairnél nem akarom ezt a választ használni, szóval ezt mondom:

– Voltam már jobban.

Szintiszta aggodalom jelenik meg az arcán.

Mi a baj? Minden rendben van?

A társalgóban egy férfi ápolit hátrafordul a székén, és utálatosan ránk püsszeg. Dühös pillantást vetek rá.

Sinclair a közvetlenül a bejárati ajtó melletti területre mutat.

– Nem akarsz, hogy oda menjünk?

Bólintok, ő pedig maga elé enged. Aztán mellém lép, a karja az enyémhez nyomódik. Melegség száguld végig a karomon, egyenesen az ujjaim hegyéig. Előreszegezem a tekintetemet, habár érzem magamon a pillantását.

Az agyam percenként egymérföldes sebességgel száguld.

Kérdezd a nővéréről!

Nem, kérdezd magadról. Talán ki tudja tölteni a réseket a múltadban.

Ismerte West?

Hol találkoztatok?

Ezek mind hasznos kérdések, és nem tudom, hol is kezdjem. Nekidőlök a falnak, a vállam súrolja a hirdetőtáblát, amin szórólapok hirdetik a moziestet, a különleges társasozós estet, vagy a következő különleges eseményt vagy ünnepet. Van néhány unalmas motivációs poszter az élénk színű szórólapok közé tűzve.

Illendő távolságra állunk egymástól, így legalább egy kicsit lelassul a pulzusom. Gyorsan végigmérem. Jó egy fejjel magasabb, mint én. A fejem teteje a válláig ér. Ahogy mellette állok, úgy érzem, senki sem férközhet hozzám. Nem bánthat. És ettől a szívem

gyakorlatilag dalra fakad.

Farmert visel. Barna zakója elrejt az ingét. Hópihék tapadtak fekete, kócos hajtincseihez. Kísértést érzek, hogy felemeljem a kezemet és letöröljem a havat. Déja vu érzésem támad, mintha ezt már megtettem volna valamikor. – Minden rendben van? – ismétli meg.

Elég nagy baj, hogy egy elmeegógyintézetben ragadtam. Ha elmondom neki, hogy úgy érzem, folyamatosan szemek figyelik minden mozdulatomat, talán soha nem jön vissza.

Azt nem akarom.

– Minden rendben van. – Az ujjaimmal végigsimítom Evelyn kézfejét.

Sinclair válla ellazul, ahogy a falnak támaszkodik.

– Nem tudom elhinni, hogy most veled beszélgetek.

Levetettelek téged és a testvéredet a listáról. Ha tudtam volna, hogy ki vagtok tiltva, megpróbálom korábban...

Sinclair gyorsan közbevág.

– Tudom.

A pillantásából tudom, hogy komolyan gondolja.

Csend telepszik ránk, de nem az a kínos csend, ami idegenek közé ereszkedik. A jelenléte annyira fájdalmasan ismerős, hogy a csendet és az együtt töltött elmúlt pillanatokról való beszélgetést kényelmessé teszi. Egy részem úgy véli, hogy ha még néhány percig így maradunk, talán emlékezni fogok valamire vele kapcsolatban.

De nem bírok csendben maradni. Abban a másodpercben, hogy megláttam őt besétálni a Fairfaxbe ma este, a kíváncsiságom a felszínre emelkedett, kérdéseket téve fel és válaszokat követelve.

– A testvéred meg fog látogatni még valaha? – kérdezem.

Sinclair megdörzsöli a tarkóját.

– Renee szeretné, de... – A homlokát ráncolva Evelynnt nézi, de a

tekintete merengő. Evelyn egyenesen visszanéz rá. – Rengeteg dolog történt, amióta itt vagy.

Kihúzó magam. Összevonom a szemöldökömet.

– Mint például?

Sinclair felsóhajt, és sötét hajába túr, amitől a hajtincsek az ég felé merednek.

– Nem azért vagyok itt, hogy összezavarjam benned a dolgokat.

– Akkor miért vagy itt? – Nem tudom megállni, s a kétségbeesés nyomot hagy a hangomon.

– Hogy segítsek.

Elkapom róla a tekintetem, a társalgó felé pillantok, ami tele van ápolottakkal. Nem akarom úgy tölteni a napjaimat, hogy a reggelit, az ebédet és a vacsorát várom. Nem akarom a közös helyiségben tölteni a napjaimat, miközben lassan elsorvadok. Ha most nem nyújtom a kezem Sinclair felé, soha nem is fogom.

– Én... én megpróbálok emlékezni a múltamra – vallom be.

Sinclair pillantása egyenesen belém fúródik. Csábító tekintete

van, mindent enyhe érdeklődéssel figyel. A hozzá hasonló emberek veszélyesek, mert lehet, hogy nem merészek és hangosak, de mindent látnak, ami körülöttük történik.

– Az jó vagy rossz? – kérdezi.

– Hogy emlékszem a múltamra?

Bólint.

– Az... jó. Legalábbis azt hiszem, hogy az. – Az érzés, hogy figyelnek, soha nem múlik el igazán, gyorsan körül is nézek. Susan és Kate a nővérpult mögött állnak. Senki sem figyel minket. – Készen állok arra, hogy itt hagyjam a Fairfaxét – ismerem be.

Érzések miriádja villan át a szemén, de a boldogság az egyetlen, amit látok.

– Ez nagyszerű.

Bólintok, és gondosan megválogatom a szavaimat:

– Amikor utoljára idejöttél, azt mondtad, minden egyes nap megpróbáltál meglátogatni. – Így van – erősíti meg hevesen.

– Tudom... ellenőriztem a látogatók listáját. – Idegesen megnyalom az ajkamat.

Az egyik karja súrolja az enyémet. Elektromosság árad szét bennem. Enyhén összerándulok. A testem kezd megbolondulni, és ez az egész ennek a férfinak a hibája.

– Mire emlékszel velem kapcsolatban? – kérdezem.

– Mindenre. Mindenre emlékszem veled kapcsolatban.

A szempilláim alól nézek rá. – Akkor meséld el!

Sinclair a homlokát ráncolja.

– Amikor utoljára meglátogattalak, nyilvánvaló volt, hogy sokkoltalak – mondja. – Nem akarlak több információval terhelni.

– Nem terhelsz az információkkal. Kérlek szépen, mesélj!

Vakkantva felnevet, és megdörzsöli a felső ajkát. Szinte már idegesnek látszik.

Aha. Oké. Azt megtehetem. – Megköszörüli a torkát, és közel hajol. Csak pár centire. Bár még mindig illő távolság van köztünk, úgy érzem, szinte megérintjük egymást. – Szeretsz a szabadban lenni és kertészkedni. A kedvenc virágod a hortenzia, és utálod az orchideát. A tavasz a kedvenc évszakod. Chai^{3} függő vagy. Imádod a pletykalapokat, és amikor egy jó könyvet olvasol, soha nem tudsz elszakadni tőle...

És a lista egyre csak folytatódik. Sinclair úgy sorolja az információkat, mintha egy két lábon járó Victoria Donovan enciklopédia lenne.

Csodásán hangzik, amit mond, de semmire sem emlékszem belőle. A tehetetlenség, ami eláraszt, azzal fenyeget, hogy könnyeket csal a szemembe.

Nem találok szavakat. Egyet sem.

Sinclair szünetet tart.

– Akarod, hogy folytassam?

Azt hiszem, ha arra kérném, még tovább sorolná az információkat rólam. De a fejem elnehezül, lehúzza ez a sok tény.

– Ennyi elég.

Még mindig intenzíven néz rám. Valahogy nem hiszem, hogy a kérdése válaszra várna. De ha mégis, nincsenek válaszaim.

– Ennyi elég. – A levegő kifogyott a tüdőmből, és a gyomrom úgy összeszorult, hogy olyan, mintha soha többé nem akarna ellazulni.

– Mr. Montgomery?

A fejünk egyszerre fordul Susan felé. Egyikünkről a másikunkra pillant, és apró, bocsánatkérő mosolyt villant ránk.

– A látogatási időnek vége.

Sinclair szaporán bólogat, nyugodtnak látszik, uralkodik magán, de látom, hogyan keskenyedik egyenes vonallá a szája. Órület, de kis izgatottsággal tölt el, hogy nem áll még készen arra, hogy ezt a beszélgetést befejezzük.

Azt hiszem, mennem kell.

Van egy pillanat, amikor úgy tűnik, mondani vagy tenni fog még valami mást is. Le sem veszi rólam a tekintetét. A szeme beszél hozzám, azt mondja: *Csak próbáld meg! Próbáldj emlékezni rám!* Felkészülök, de elbúcsúzik, és elindul az ajtó felé.

– Várj! – A karjára teszem a kezemet. A meleg, ami a testéből átáramlik az enyéembe, olyan, mint egy villámcsapás. És egyetlen érintéstől. Nyelek egyet. – Nemsokára meglátogatsz?

Sinclair olyan kedvesen mosolyog, amiről minden nő álmodik. Olyan mosollyal, amitől felgyorsul a pulzusod és lángba borul az arcod.

– Hát persze, hogy meglátogatlak. Nem foglak itt hagyni.

– Akkor sem, ha nem emlékszem rá, hogy ki vagy?

– Különösen azért, mert nem emlékszel. De emlékezni fogsz – jelenti ki magabiztosan.

– Honnan tudod?

Megvonja a vállát.

– Csak tudom. – Halvány mosoly játszik az ajkán. Olyan emlék rejtőzik mögötte, amit meg akarok szerezni magamnak.

A válasza sokkal több örömet szerez, mint amit be mernék vallani.

Elbúcsúzik, aztán elmegy. Ahogy ott ülök, valami mélyen bennem, valami sötét és szunnyadó azt mondja, szükségem van Sinclair Montgomeryre ahhoz, hogy rekonstruáljam a múltamat.

Éjjel előveszem a fényképeket a zsebemből, és csak bámulom a boldog párt. Wes két napja nem látogatott meg. Majdnem olyan, mintha tudná, hogy ezer kérdésem van, ő pedig élvezzi, hogy bizonytalanságban tarthat.

Lassan és vészjóslón nyílik az ajtóm, és tudom, anélkül, hogy odanéznék, hogy Wes az.

Végre!

Az árnyéka a padlóra és félig az arcomra vetül. Az egész testem megfeszül, és felé fordítom a fejem.

Hogy van az én királynőm? – kérdezi. A szavainak éle van. A testem a jelenben van. Az elmém azonban a múltban időzik, addig kapaszkodik a csodás emlékebe, ameddig csak tud.

Keresztbe fonja a karját, a kezét a bicepsze mögé rejti.

– Nem felelsz nekem, Victoria?

Képtelen vagyok ránézni. Azok az emlékek annyira élénkek és vibrálóak voltak. Elakadt a lélegzetem kettőnkől, és most ez? Óriási mértékű a kiábrándulás.

– Nem – motyogom.

– Miért nem? Rossz napod volt?

Minden, amit mond, tele van rosszallással és szarkazmussal. Leguggol mellém, és a képre mered. A kölni, ami a hátam mögül sodródott felém a visszaemlékezésemben, ugyanaz, mint ami most

körülvesz. Nagy levegőt kell vennem tőle.

– Emlékszel arra a pillanatra?

Bólintok.

Wes felsóhajt.

– Boldogok voltunk.

A zsalugáterek nyitva vannak, ezüst fény vág át a szobán, és végigsiklik az arcán. Fájdalommal keveredő őszinteséget látok mogyoróbarna szemében.

– Milyen boldogok?

Nem válaszol, én pedig kétségbeesésemben hirtelen felé fordulok, az arcunk centikre van egymástól.

– Sajnálom – bököm ki.

Mit sajnálok? Valójában fogalmam sincs. De tudom, hogy valami rossznak, valami nagyon rossznak kellett történnie ahhoz, hogy eddig a pontig jussunk. A megsemmisítő arckifejezésből, amit Wes mutat felém, gyanítom, minden rossz dolognak én vagyok az oka. Váratlanul történt a rossz? Vagy lassú hanyatlás volt? Sinclair része volt a rossznak? Az ösztöneim azt súgják, hogy mondjak nemet, de semmit sem tudok figyelmen kívül hagyni.

– Csak mondd el, mi történt velünk – suttogom.

Wes megrázza a fejét.

– Nem lehet.

– Nem lehet, vagy nem akarod?

– Mindkettő.

A kezembe temetem az arcomat, és leküzdöm a késztetést, hogy sikítani kezdjek a frusztráltságtól.

– Miért? – kérdezem végül.

Felemelem a fejemet, és azt látom, hogy Wes engem bámul. Az őszinteség eltűnik, és feldúltsággá változik.

– Kérdezd meg Sinclairt!

A vállam azonnal megfeszül.

Wes keserűn felnevet.

– Mi az? Azt hitted, nem jövök rá, hogy meglátogatott?

Nem válaszolok.

– Mindent tudtam róla.

– Mondd el! Tudod, hogy nem emlékszem.

Wes felugrik, fölém tornyosul. Egy lépést hátrálok.

– Ha megöl a kíváncsiság, akkor kérdezd őt! – A döbbenetem láttán nevetni kezd, de erőltetetten, mintha mindent elkövetne, ami csak a hatalmában áll, hogy ne látszódjon a fájdalma.

Bűntudat szorítja össze a szívemet a gondolatra, hogy talán én okoztam azt a fájdalmat. Fogalmam sincs, hogy ki voltam és mit tettem, de én jó ember vagyok. Tudom, hogy az vagyok. Nem számít, mi történt, szándékosan soha nem törekednék arra, hogy ártsak Wesnek.

– Honnan ismered őt?

– Számít ez? – vág vissza.

Nem? Igen? Nem vagyok biztos benne. Az utóbbi időben minden egyes gondolatom a darabjaira hullik, amik olyan távolra nyúlnak egymástól, hogy keresztüllátok rajtuk a túloldalon található igazságig és hazugságokig. És még akkor is kételkedem magamban. De ha Wes bármit is tud Sinclairről, akár a legapróbb információmorzsát, az talán beindítja az emlékeimet.

Mindent tudok róla.

– Hazudsz – suttogom.

– Mi hasznom van abból, ha hazudok?

Farkasszemet nézünk egymással. Wes komolyan gondol minden szót, amit kimond. Csak nem tudom eldönteni, hogy ez az igazság-e, vagy sem.

Evelyn felsír, én pedig visszazökkenek a jelenbe. Felugrok, odasietek a bölcsőjéhez, és felveszem.

– Gondoskodnom kell Evelynről. – Konokul a karomban tartom, remélve, hogy Wes megérti a célzást, és elmegy.

Egy pillanatra csend támad, és azt hiszem, hogy maradni fog. Csak azért, hogy engem kínozzon. De végül bólint. Pusztit nyom a fejem tetejére. Azt akarom hinni, hogy ez egy szeretettel teli gesztus. Hogy tényleg az. De képtelen vagyok. Lehunyom a szememet, és belülről az arcomba harapok.

– Victoria?

A hátam mögé pillantok.

– Egyetlen szavát se hidd el!

Egy ilyen megjegyzést nem lehet búcsúzáskor mondani. Tudni akarom, miért mondta, de Wes már kihátrál a szobából, mielőtt megkérdezhetném.

– Időben állj le! – tanácsolja. – Semmi jó nem származhat abból, ha megfordulsz és a múltadba bámulsz.

– Dehogynem, származik belőle jó is.

– Például micsoda?

– Például a szabadságom. Például az, hogy Evelynnel kikerülünk innen.

Wes rá sem pillant Evelynre. Egyszer sem. Éles szemét egyedül rám szegezi. Szomorúan megrázza a fejét.

– Ha ezt hiszed, akkor talán tényleg őrült vagy – mondja. Az ajtó bezáródik mögötte, én pedig maradok a csendben, a szavait mérlegelve.

9

Csak mert néhány fénykép emlékeket hívott elő, még nem jelenti azt, hogy egy újabb adag is ezt teszi majd.

Túl ideges vagyok ahhoz, hogy hinni tudjak abban, hogy ez a módszer lesz az, ami működik.

A szívem a fülemben zakatol, miközben kényelmesen elhelyezkedem dr. Calloway-jel szemben. Még Evelyn is abbahagyja a mocorgást addig, hogy a doktornőre pillantson.

Úgy tűnik, az aktám állandó lakó lett dr. Calloway asztalán. Egy kis rakás mappa legtetején csücsül. Tudom, hogy kicsinyesnek és nevetségesnek hangzik, de szeretem, hogy én vagyok legfelül. Azt jelenti, hogy ez dr. Calloway-nek is fontos, és hogy az ő szemében nem csak valami örült vagyok. – Készen áll még néhány fotóra?

Idegességemben a bal lábam fel-le jár. Dr. Calloway azonnal észreveszi a mozgást. Összefűzi az ujjait, és hozzám hajol.

– Mi jár a fejében?

Megpróbálok egy nagy, tisztító lélegzetet venni.

– Az, hogy ezúttal a képek talán nem idéznek fel egy emléket sem.

Dr. Calloway megvonja a vállát.

– Lehet, hogy ez a helyzet. Nem tudjuk. Még csak most kezdtük el a folyamatot. Nem várom el, hogy az aktájában található minden egyes fotó emléket idézzon elő. Remélem, hogy így lesz, de ha nem sikerül, akkor nem sikerül. Amíg a fényképek elindítanak valamit, akár a legkisebb emlékképet is, a megfelelő úton haladunk. Ez hogy hangzik?

A feszültség egy része eltűnik a testemből. Az idegesség nem, de igazán nem hiszem, hogy az az érzés valaha is meg fog kopni.

– Jól hangzik – felelem.

Azonnal munkához látunk. Ahogy előhúz egy új fényképköteget, idegesen megigazítom Evelynt az ölemben.

Egyes számú fotó: Wesről készült. A lencsébe bámul, a szemöldökét kissé felvonta, a szeme tágra nyílt a meglepetéstől, mintha valaki épp most szólt volna neki. Szabadidőruhát visel, a haja kócos. Sokkol, hogy az öltönyös-nyakkendő West ilyen laza öltözékben látom. Szemügyre veszem a környezetet, de nem tűnik ismerősnek.

Kettes számú fotó: én. A két kezem a levegőben, miközben szélesen mosolygok. Mögöttem egy masszív ház áll, egy építkezés kellős közepén. Állványzat veszi körül. Wes a háttérben van, az ajtóban áll. Egyenesen a lencsébe bámul, ahogy én is, de a szemében izzó gyűlölet elég ahhoz, hogy felálljon tőle a szőr a tarkómon.

Hármas számú fotó: én és Wes együtt, egymást átkaroljuk. A házunk bejáratában állunk. Fény vesz körül minket. Látom a fal mellett sorakozó dobozokat bent a házban. Wes mosolya őszinte. Az enyém nem az. Mintha halott lennék a szemem mögött.

A folyamat felgyorsul, úgy, ahogy először.

Aztán meghallom őket. A hangokat. Olyan halkán indulnak, hogy olyan, mintha valaki a fülemben suttogna. A hangerő lassan megnő, ahogy a hangok száma is. Megpróbálom kirekeszteni őket, mert kezd ez az egész túl sokká válni.

Olyan, mintha Wes képe a szemem előtt emelkedne ki a fényképről, amíg ott nem áll előttem, az arcára ráfagyott a döbbenet. A szoba forogni kezd. Úgy érzem, mintha körhintán ülnék, ami körbe-körbe forog. Lassan minden egyetlen nagy foltta olvad össze körülöttem. Áttetsző fényeket látok magam körül. Nagyon lassan körülzárnak.

Dúdolni kezdek, hogy kizárjam a múltat, de erősebb nálam. Átfurakszik a barikádjaimon, és szorosan magához ölel. Elszív, távol a jelentől, amíg vissza nem kerülök a múltamba...

Az utolsó, amire emlékszem, hogy rimánkodok a múltnak, hogy legyen kedves hozzám.

Kérlek, kérlek, állj az én oldalamon!

10

2013.május

Az első évfordulónk úgy lepett meg minket, mint egy besurranó tolvaj.

Az egyik másodpercben még a padsorok között vonultunk, nászúira indultunk, és a következőben már május volt. Ha a házasság minden éve ilyen, akkor minden rendben van.

Ahelyett, hogy egy puccos étteremben ünnepeltünk volna klassz vacsorával, otthon maradtunk. Városi házunk gyorsan a meghitt menedékünké vált a munka és az élet okozta stressz elől.

Kínait rendeltünk. A kis dobozok szanaszét heverték az asztalon. A munkahelyemen az egész hét brutális volt. Wessel hasonló volt a helyzet. Az egyetlen dolog, ami életben tartott, az a tudat volt, hogy a hétvégén az évfordulónk vár minket. Mindketten melegítőt viseltünk. A légkör gondtalan és kényelmes volt, és nem is vágytam semmi másra.

– Célok erre az évre? – kérdeztem.

Wes hátradőlt a székén.

– Hogy társüggyvéd legyek.

– Hát persze, hát persze. – Befejeztem a narancsos csirke maradékát, és félretoltam a dobozt. – Más egyéb?

– Hogy mindig boldog legyek. Veled. – Ivott egyet, felém billentette a poharát, és színpadiasán rám kacsintott. – És neked?

Hirtelen kiszáradt a torkom. Kétség kívül boldogok voltunk. Úgy tűnt, hogy minden nappal egyre jobban és jobban szeretem ét. Ki

akartam terjeszteni ezt a szeretetet. Családot akartam. Ám az még a jövő titka volt, hogy Wes mit érez a családalapítással kapcsolatban.

A jegyességünk elején szóba kerültek a gyerekek, de mindig csak a távoli jövőben. Számomra a távoli jövő már a nyakunkon volt. Wes számára lehet, hogy még mindig évekre.

Ez a késztetés, ez a vágy nem a semmiből érkezett. Hónapok óta fortyogott bennem. Valahányszor megláttam egy anyát, aki babakocsiban tolt egy kisbabát, egy gyereket vezetett az élelmiszerboltban, vagy figyeltem egy anyukát vagy apukát, ahogy a gyerekük kezét fogták vagy vigasztaló szavakat súgtak a fülébe, amíg megkapták az öltéseiket vagy az injekciójukat, egy részem ezért kiáltott.

Mindig úgy gondoltam, hogy senkit a világon nem tudnék úgy szeretni, ahogy West szeretem, de valamit azt súgta, hogy a szülővé válás könnyedén felülmúlná ezt a szeretet. Milyen lenne ennyi szeretetet érezni egy másik emberi lény iránt?

– Arra gondoltam... – kezdtem lassan.

Wes felvonta a szemöldökét, és türelmesen várta, hogy folytassam a mondandómat.

– Arra gondoltam, hogy talán megpróbálhatnánk összehozni egy kisbabát.

– Egy kisbabát? – kérdezte nyersen. A kérdése érzelem nélkül hangzott el, szinte mintha azt kérdeztem volna, hogy elmossa-e az edényeket vagy kiviszi-e a szemetet.

Egy másodpercre váratlanul ért. Nem tudtam, hogyan reagál majd, de mélyen legbelül azt reméltem, egy kicsit érdekelni fogja az ötlet. Csak egy kicsit.

– Nos, igen – válaszoltam.

Nehézkesen hátradőlt a székén, és zavartan, a homlokát ráncolva nézett rám. Összeszorult a gyomrom, nem erre számítottam. Egyáltalán nem.

– Nézd – kezdte Wes lassan megfogadtuk, hogy mindig őszinték

leszünk egymáshoz, igaz?

Bólintottam. Egyszerre úgy tűnt, hogy ez a fogadalom hátba támad. Rettegés és várakozás csapott össze, majd táncolt végig a gerincemen.

– Nem akarok gyereket – mondta végül Wes.

Megvonta a vállát, és egy fél vigyort villantott rám, mintha ez olyan döntés lenne, amit soha nem lehet visszafordítani, nem számít, milyen erősen próbálok.

– Soha?

– Soha.

Sokkos állapotba kerültem. Szaporán pislogtam.

– Miért nem?

– Szükségem van indokra?

– Igen.

– Ugyan már, Victoria! – Nevetés tört fel belőle. Felemelte a kezét. – Mit vársz tőlem, mit mondjak? Nem akarok gyereket.

– Azt akarom, hogy mondd el, miért. Nem akarok gyereket, mert... – Elhallgattam. – Egészítsd ki a mondatot, Wes!

Hirtelen felállt az asztaltól, és magával vitte a tányérját. Követtem, nem állt szándékomban annyiban hagyni ezt a beszélgetést.

– Mondd meg, miért! – erősködtem. – Beszélni akarok erről.

– Már beszéltünk róla.

– Nem, érintettük a témát, és aztán kiakadtál.

– Nem akadtam ki!

A szemétbe dobta a maradék ennivalót.

– Miért is beszélünk erről egyáltalán?

– Mert nekem fontos. Mert megkérdezted, hogy mik a céljaim erre az évre, és én elmondtam, te meg most mérges vagy rám. Ezért beszélünk erről.

Wes megfordult, a pult szélébe kapaszkodott. Az összes boldog évfordulós rezgés eltűnt, és düh vette át a helyét.

Voltak vitáink, mint minden normális párnak. Nem értettünk egyet mindenben. De azok a pillanatok valahogy soha nem tartottak addig, hogy a kapcsolatunk csorbát szenvedjen miattuk. Egyikünk mindig engedett.

De ebben az esetben kész voltam kivételt tenni, ez olyasmi volt, amit tényleg akartam.

– Ezt el kell engedned! – folytatta Wes, s a szavainak éle volt. – Olyan vagy, mint egy kutya a kibaszott csontjával.

– Akkor válaszolj nekem!

– Nem akarok gyereket, mert nem kell a felelősség – robbant ki belőle.

Csend. A tévé bömbölt a nappaliban, de a konyhában olyan csend volt, hogy egy légy zümmögését is lehetett volna hallani.

– Most túl sok minden nyomja a vállamat ahhoz, hogy a gyerekvállalásra gondoljak, Victoria.

– Mindig túl sok minden fogja nyomni a válladat. Soha nem jön el a megfelelő idő ahhoz, hogy családot alapítsunk.

– Ha nem megfelelő az idő, akkor miért próbálkozzunk? – Megint csak vállat vont. Ez a mozdulat kezdett komolyan kihozni a sodromból. Nemtörődömnek tűnt nekem, mintha látná a frusztrációm és a dühömet, csak nem igazán akarná rászánni az időt, hogy mindent helyrehozzon.

Egy lépést hátráltam. A szavai szíven ütöttek.

– Hát – leheltem -, ezt megkaptam.

– Megkérdezném, hogy ez gondot jelent-e, de nyilván ez a helyzet.

– Hát persze, hogy gondot jelent! Én akarok gyereket!

Wes keresztbe fonta a karját.

– Jól van, tegyük fel, hogy gyerekünk lesz. Mit fogsz csinálni,

amikor megszületik? Folytatod a munkát és magára hagyod? Annyi rosszindulattal és gyűlölettel mondta ki a szavakat, hogy összerezzenem.

– Miről beszélsz? Soha nem hagynám magára a gyerekeimet.

A férjemről lepergett, amit mondtam, és csak a fejét rázta.

– Nem lesz gyerekünk.

Wes lezártnak tekintette a beszélgetést. Megfordultam és elsétáltam.

– Victoria! Gyere vissza! – Utolért, és hátulról körém fonta a karját. – Sajnálom. Azt akarom, hogy a gyerekünk a legjobbat kaphassa. Azt akarom, hogy megkapja minden figyelmünket. Az ügyeim percről percre egyre nehezebbek, és attól tartok, hogy nem tudnék annyi szeretetet és odafigyelést adni egy gyereknek, amennyit megérdemel. Ez minden. Nem akartalak megríkatni, oké? Még ha el is kezdenénk próbálkozni, nézz körül! Most még csak mi ketten vagyunk, és máris elkezdtek kinőni ezt a házat. Otthonra van szükségünk, olyan helyre, ahol megállapodhatunk.

Wes nagyon szép képet vázolt fel. Annyira csábító volt, annyira tökéletes, hogy azon kaptam magam, hogy egyetértek vele.

– Akkor beadom a kéthetes felmondásomat a kórházban. – A szavak kicsúsztak a számon, mielőtt igazán végiggondolhattam volna őket.

Wes szeme felragyogott.

– Biztos vagy benne?

– Aha – bólogattam buzgón. Minél többet gondolkodtam rajta, annál több értelmet nyert. – Határozottan.

Wes megállt előttem, és a két kezébe vette az arcomat. Mosolygott, ahogy hozzám hajolt, és gyengéden megcsókolt. A csókja tele volt a jövőnk ígéreteivel és reményeivel. Amikor elhúzódtunk, a mellkasára hajtottam a fejemet.

– Akkor meg fogjuk csinálni? – suttogtam a pólójába.

– Meg fogjuk csinálni. De nem akarom elsietni. Azt akarom, hogy szerezzünk egy házat, és letelepedhessünk a tökéletes otthonban, amit a magunkénak mondhatunk.

Temérdek izgalom fortyogott bennem. Lehetetlen volt letörölni a sugárzó mosolyt az arcomról.

Együtt takarítottuk ki a konyhát, szinte percenként váltottunk titkos mosolyokat. Éppen a pultot töröltem le, amikor a nappali léié pillantottam. Még egyszer visszánéztem a nagy, bekeretezett Totóra, ami rólunk készült az esküvőnk napján. Remélhetőleg egy éven belül lesz mellette egy bekeretezett fénykép a kisbabánkról is.

Felkaptam a telefonomat a pultról, megfordultam és Wesre néztem.

– Hé! Születendő gyermekeim apja, nézz csak ide!

Wes hátrakapta a fejét, én pedig lőttem egy képet. Ha címet kellene adnom ennek a fotónak, egy egyszerű szó lenne az: Előtte.

A gyerekek előtt.

A kimerültség előtt.

A tökéletes család előtt, amit elképzéltem magunknak.

Életünknek ez a fejezete a végéhez közeledett. Egy új várt arra, hogy megírják, én pedig tudtam, hogy felejthetetlen lesz.

11

2013.augusztus

Nos, mit gondolsz?

Wes levette a kezét a szememről, és megállt mellettem, arcán óriási mosollyal. Az épülő házunk állt előttünk. Voltam már itt egyszer, amikor megnéztük a telket, és éppen kiöntötték az alapokat.

Hosszú utat tett meg azóta. De még mindig csak csupasz csontváza volt az otthonnak, amivé válni fog. A házat felépítették, helyenként rétegelt falemezzel fedték be kívülről. Már innen is láttam a különleges szerkezetet ott, ahol a szobák lesznek, és az ablakok helyét.

– Azt hiszem, határozottan más, mint a belvárosi házunk. – Mielőtt elkezdenél kiborulni, jusson eszedbe, hogy akár nyolc hónapra is szükség lehet egy átlagos ház felépítéséhez. De még mielőtt észbe kapna, az én királynőm már itt fog élni.

Az ígérete mosolyra készítetett.

Izgalom árasztott el, ahogy elképzeltem az életet és a családot, ami itt a miénk lehet. Gyönyörű álom volt.

– Be akarsz menni? – kérdezte Wes. Annyira boldognak látszott. Világoskék ingének ujjait felgyúrte, miközben felpillantott a házra. Ez a ház az ő alkotása volt. Az egész. Nem tudtam nemet mondani neki.

– Hát persze – feleltem.

Nem is választhattunk volna jobb helyet – állapította meg. –

beszéltem a vállalkozóval, és azt mondta, hogy Carradine szenátor azt tervezi, hogy megveszi a tőlünk jobbra lévő telket.

Szórakozottan bólintottam, alig figyeltem oda arra, amit mondott. Gondolatban újabb és újabb pontokat jegyeztem fel a házzal kapcsolatos tennivalók listájára.

Május óta nem csináltunk mást, csak ingatlanokat néztünk, próbáltuk megtalálni a tökéletes helyet örökre szóló otthonunknak. Azonnal beleszerettem a telekbe a Bellamy Roadon. Egy újabb parcellázás része volt, talán négy vagy öt ház állt az utcában, békés és csendes volt, nem vette körül más, csak több hektár erdő. Mennyire távol állt a városi élettől, ahol mindig történt valami.

Kéz a kézben sétáltunk át az úton. Nem volt járda, sőt még élőkért sem. Az a kis fű, ami megmaradt, lelapult, vagy föld takarta. Építőmunkások serénykedtek körülöttünk, teljesen arra összpontosítottak, hogy elvégezzék a munkát. Nem volt első veranda. Két vastag fadarab alkotott egy hevenyészett rámpát, ami a leendő előszobába vezetett. Beléptünk. Csak ez a tér egyedül nagyobb volt, mint a belvárosban a konyhánk és a nappalink együttvéve.

Körbefordultam, néztem a fagerendákat és a rétegelt lemezeket. A jobb oldalon megnéztem az U alakú lépcsőt, aminek két fordulója is volt. Elképzeltem befejezve: mahagóni lépcsőfokok. Fehér lépcsőfellépők. A korlát passzolni fog a lépcsőkhöz, és a kovácsoltvas orsók teszik majd teljessé.

Habár csak ketten voltunk, lassan kezdtük kinőni az otthonunkat. A vendégszoba volt Wes irodája, és nem igazán volt alkalmas rá. Ezért az egyik első dolog, amit ebben a házba akart, egy dolgozószoba volt, beépített könyvespolcokkal.

Az én igényeim egyszerűbbek voltak. Egybenyitott tereket akartam. Gondolatban elképzeltem, hogy minden szobának több ablaka van. Üvegajtókat, amik a teraszra vezetnek. Kiugró ablakfülkét a hálószobánkba. Mindenekelőtt azonban egy gyönyörű hátsó kertet képzeltem el, virágokkal mindenhol. Nem igazán értettem a

kertészkedéshez. Utoljára akkor próbáltam „kertészkedni”, amikor kislányként anyámnak segítettem. Néhány virág elhervadt. Azután ragaszkodtam a cserepes növényekhez és a műfikuszhoz.

– Egyenesen előre van a nappali és a konyha – magyarázta Wes.
– Az a helyzet, beszéltem a vállalkozóval, és azt mondja, kifogyott az a fajta padló, amelyet a konyhába akarsz, és lehet, hogy hónapok múlva lesz csak. Hagyott itt néhány más lehetőséget, hogy megnézhesd.

Bólintottam, és bár rám zúdult mindaz, amit láttam, akaratlanul is mosolyogtam. Wes lelkesedése ragadós volt. Hogy is ne lennénk boldog, amikor ő is így érez?

– Nézzünk körül még egy kicsit! – javasolta, és még mélyebbre vezetett a házban.

Szobáról szobára haladtunk, csendben figyeltük a körülöttünk dolgozó embereket. Felmentünk a lépcsőn az emeletre, és egész idő alatt azt képzeltem el, milyen lesz hallani a folyosókon fel-alá szaladgáló gyerekek lábainak hangját. Az ötlet mosolyra készítetett és reményt adott, mivel még mindig nem voltam terhes.

A tudatom mélyén tisztában voltam azzal, hogy nincs okom a csüggedésre. Még csak a nyár eleje óta „próbálkoztunk”, hogy teherbe essem, de a képzeletem szinte azonnal akcióba lendült, és elkezdett felidézni minden olyan dolgot, ami rosszra fordulhat.

Wes megmutatta a tágas hálósobánkat, egy jókora gardróbszobával, amiben külön polcok voltak a ruháimnak, a cipőimnek és a táskáimnak.

– Tetszik?

– Miért ne tetszene? Lenyűgöző.

– Ez mind a tiéd.

Hálásan rámosolyogtam, és lassan körbejártam a szobát. A két másik hálósoba volt a következő. A mi szobánk melletti volt az, amin megakadt a szemem. Puha, fehér szőnyeget képzeltem a lábam alá, és megnyugtató sárgára festett falakat. Hintaszék lesz a

sarokban. Mellette egy fehér szekrény, tele babaruhákkal, és egy pelenkázóasztal. Egy fonott kosár lesz majd a padlón a játékoknak.

És a nagy ablak előtt egy fehér kiságy áll majd. Odamentem, ahol az ablak lesz, és kinéztem a hátsó udvarra. A gyepre ráfért egy fűnyírás, de el tudtam képzelni az éppen felállított fehér kerítés mentén ültetett, mindenféle színben pompázó virágokat. Egy függőágyat láttam a két nagy tölgyfa között. Barna, vesszőből font bútort teszek majd a teraszra. Az lesz az én személyes menedékem. Visszafordultam a férjemhez. Halvány mosollyal az arcán engem nézett.

– Ez szép gyerekszoba lenne – jegyeztem meg mellékesen.

Wes az ajtófélfának támaszkodott, és oldalra billentette a fejét.

– Úgy gondolod?

– Aha – feleltem halkán. – Úgy gondolom.

– Nem vagy terhes, ugye? – kérdezte kertelés nélkül.

A mosolyom eltűnt.

– Nem, nem vagyok.

Miféle kérdés ez, és miért tűnt annyira megkönnyebbültnek? A reakciója összecsapott az én fájdalommal, ami azonnal védekező állásra készítetett.

Szó nélkül kimentem a szobából. Egy ilyen üres térben a lépéseim hangja mindenhol visszhangzott körülöttem. Lesiettem a lépcsőn, Wes pedig szorosan a nyomomban volt.

– Victoria!

Megálltam és hátrapördültem.

– Mi van?

Wes két lépcsőfokkal fölöttem megállt. A falba és a korlátba kapaszkodott.

– Mi bajod van?

– Mi a bajom? – Hitetlenkedve meredtem rá. – Annyira boldognak látszotál, amikor azt mondtam, hogy nem vagyok terhes.

Pedig tudod jól, mennyire vágyom egy gyerekre.

Látszólag őszintén összezavarta és megbántotta, amit csináltam. Olyan volt, mintha soha nem beszéltünk volna a gyerekkérdésről.

Olyan volt, mintha az erőfeszítéseim, hogy otthagyjam a munkámat, mind hiába lettek volna.

– Nem fogsz egy pillanat alatt teherbe esni. Eltarthat egy ideig. – Tudom – mondtam a fogaimat összeszorítva. – De annyira megkönnyebbültnek tűntél ott fent!

Az üres házban a szavaim visszhangoztak körülöttünk, és a mondandóm célba talált.

Az ajka keskeny vonallá változott. Az én szememben ez nem lehetett volna vita tárgya. A pénz és más dolgok szülhetnek vitákat.

A gyerekek nem. Beletúrt a hajába.

– Még mindig szokom a gondolatot, oké?

– De két hónappal ezelőtt épp te mondtad azt, elkezdhetünk próbálkozni, hogy gyerekünk legyen. Nem én adtam azokat a szavakat a szádba!

– Ha úgy vesszük, te voltál. Nem szálltál le a témáról.

Meg sem tudtam szólalni. Világos volt, hogy mindketten mást vontunk le a kisbabáról szóló beszélgetésből. A földszinten a munkások diszkréten megpróbálták kikerülni a vihar középpontját. Egy cseppet sem hibáztattam őket. Azt kívántam, bárcsak kimehetnék velük.

Wes lelépkedett a lépcsőn mellém.

– Nem elég, hogy nyitott vagyok a kisbaba gondolatára?

– Nem. Nem elég. Ha kisbabád van, az nem olyan, mint amikor veszel egy autót. Nem adhatod el, ha nem tetszik. Ez nem így működik.

Az arca másodperceken belül dühösre váltott. Haragot láttam a szemében. Repült az ökle, csupán centikre a fejemtől, és eltalálta mellettem a furnéért. Eltakartam a fejemet, ahogy lefelé

siettem a lépcsőn, és döbbsenten néztem a férjemre.

Meredten bámulta a most már repedt fadarabot és az öklét, ugyanolyan döbbsentnek látszott, mint én. Amikor a pillantásunk találkozott, vad, dühöngő, rémült kifejezést láttam az arcán, lesietett a lépcsőn. Megálltam, hogy egy lépést hátráljak, hogy távolabb kerüljek tőle.

Csend telepedett a házra. Még az építómunkások is minket bámultak.

– Sajnálom – suttogta Wes. Magához húzott. Karja átölelte a vállamat. A testem merev volt. Aztán elhúzódott, a kezébe fogta az arcomat. Mosolygott, de nem érte el ugyanazt a hatást, mint általában. – Annyira sajnálom, Victoria! Felrobbantam. Tudod, hogy szeretlek. Szeretlek.

Lassan, szinte automatikusan, átöleltem. Azonnal megnyugodott.

Nem tudtam, mi volt az, ami éppen történt. Elbátortalanított. Rémülettel töltött el.

– Emlékeket teremthetünk ebben a házban. Olyan emlékeket, amik velünk lesznek, amíg meg nem halunk. Bízol bennem? – kérdezte Wes.

Bólintottam, de reflexszerű reakció volt.

– Úgy lesz. Úgy lesz – ismételte újra meg újra a hajamba. – Az a szép kert, amit akarsz? Hívok egy kertészt, és elintézem, hogy megkezdjék a munkát a hátsó kerten. A szobánk melletti szoba lesz a gyerekszoba. Minden. Minden, amit csak akarsz.

Az ígérek folytatódtak, de az a meggyőződésem, hogy úgy ismerem a férjemet, akár a tenyeremet, megrendült. Fogalmam sem volt, hogy mi az ördög történt percekkel korábban, és fogalmam sem volt, hogyan gondoskodjak arról, hogy soha többet ne történjen meg.

12

2013. szeptember

El ne törd! Törékeny!

Wes rám pillantott.

– Ez egy kaspó, Victoria. Ha eltöröm, megyünk, és veszünk egy másikat.

Féket tettem a nyelvemre. Mi? Miért mondta, hogy mi, amikor mindketten tudjuk, hogy én megyek majd másikat venni? így megy ez, amióta csak elkezdtük az építkezést. Azt hittem, együtt fogunk dönteni a részletekről, az olyan egyszerű dolgoktól kezdve, mint a konyhaszekrény gombjai, a sok-sok könyvespolcig, amit a dolgozószobájába szeretett volna.

Én tényleg azt hittem, hogy ez a ház a mi projektünk lesz. Úgy volt, hogy az álmotthonunk lesz, akkor miért nem fektetett bele annyi energiát, mint én?

Igaz, ez volt a legkisebb gondom. Wessel együtt töltöttünk minden percet, amit csak lehetett, de idővel jellemző lett rá ez a türelmetlenség. Egyfajta merevség, mintha számolta volna az órákat, amíg magamra nem hagyhat. Ezt azonban egyszerűen felrőttem a leterheltségének és a stressznek, amit saját maga vett a vállára.

Ő azt mondta, a munka miatt van. Sokat túlórázik. Nehezebbek az ügyek. Amikor azt javasoltam, hogy esetleg vegyen vissza,

csúnyán nézett rám, és azt mondta:

– Akkor miből finanszírozom ezt a tökéletes életet, amit akarsz?

Arról volt szó, hogy a házat a családnak építjük. Legalábbis én ezt gondoltam.

De végre ott volt, és segített a kertészkedéshez szükséges eszközöknél. Jó ideje most először voltunk kettesben, és nem akartam, hogy az együtt töltött idő megkeseredjen.

A hátsó kert még semmilyen nem volt, de láttam, hogy milyenné válhat. Gondolatban egy téglából kirakott ösvényt láttam, amit virágok és takarosán megnyírt bokrok szegélyeznek. A telek szélén csoportosuló tölgyfák alá kerti székeket terveztem. De az volt a legjobb rész, hogy onnan zavartalan volt a kilátás a cseresznyefára. Éppen virágzott. A bimbók halvány rózsaszíne előbukkant a tengernyi zöldből. Csodás látványt nyújtott az építési terület kellős közepén.

Alig vártam, hogy megérkezzen a kertész.

Miközben nehezteltem Wesre, amiért alig vett részt a házzal kapcsolatos döntésekben, boldogan ugrottam a feladatra, hogy kertészt találjak. Óriási volt a választék, de végül Renee Davery mellett döntöttem. Az üzlete, a Fairhaven, virágbolt és kertépítő vállalat volt egyben. Taylor egyszer említette, hogy Renee készíti a legszebb virágkompozíciókat.

Wes óvatosan letette a kaspót a cseresznyefa alá. Leporolta a kezét, és felállt.

– Mennem kell – mondta. – Mit csinálsz ma?

– Valószínűleg a kerten fogok dolgozni ezzel a Renee nevű hölgyel.

– Ennyi?

– Ennyi – ismételt meg.

– Rendben. Szeretlek. – Szórakozott csókot nyomott az arcomra. Elmúltak már azok a napok, amikor egy búcsúcsókból kettő lett, aztán négy.

Figyeltem, ahogy elmegy. Öt napja szörnyen összevesztünk. A szokásosnál is később jött haza. Egyedül vacsoráztam meg.

Felhívtam, és a hangpostája vette fel. Valahányszor nem jött haza, legbelül fortyogtam. Gyűlölet töltötte meg a szívemet. Feketén és súlyosan lepett el. Úrrá lett rajtam ez az érzés, és amikor Wes besétált a bejárati ajtón, felugrottam a helyemről, és követeltem, számoljon be arról, hol volt.

Vitatkoztunk, de ahelyett, hogy engedtem volna, ahogy mindig szoktam, álltam a sarat. Rám üvöltött, hogy hagyjam békén, és amikor nem tettem, sarkon fordult és elhagyta a házat. Nem jött vissza. Másnap került elő, és bocsánatot kért. Azt mondta, az irodájában aludt. Nem tudtam, mit higgyek. Akkor fordult elő először, hogy dühösen és külön mentünk aludni. Szorosan lehunytam a szemem, és nagy levegőt vettem.

Amikor megint kinyitottam, azt láttam, hogy egy aprócska nő megkerüli a házat, a kezében ásókkal és más eszközökkel. Úgy haladt előre, mint akinek küldetése van. És amikor odaért hozzám, hirtelen ledobta a teljes felszerelését. Arra vártam, hogy felpillant és köszön, ő azonban fürgén visszaindult a furgonjához.

Néztem, ahogy többször megteszi az utat a kocsija és a hátsó udvar között. Általában nagyon csendes és visszafogott voltam, de beszélgetni akartam vele és be akartam mutatkozni.

Megköszörültem a torkomat, ő pedig végre felemelte a fejét. Baseballsapka volt rajta, a siltje árnyékba vonta az arca felső részét. A bőre karamellszínű volt a napon töltött időtől, fekete haját lófarokba fogta. Tudtam, anélkül, hogy az egész arcát láttam volna, hogy nem visel sminket. A tökéletes ellentéte volt azoknak a nőknek, akikkel a legtöbb időmet töltöttem. Már csak emiatt is kíváncsi voltam rá.

– Helló! – bökte ki.

Felemelte a sapkáját, és gyorsan végigmért.

– Üdv!

– Tudom, hogy maga az új kertész, de úgy gondoltam, illene bemutatkoznom. – Odamentem hozzá, miközben letérdelt a virágágyás mellé.

– Tudom, hogy ki maga – vágott közbe. Lehúzta a kesztyűjét, és farmernadrágos combjára ejtette. Elmosolyodott, és kezet ráztunk.
– Mrs. Donovan.

Lassan bólintottam, és a hátam mögötti elhanyagolt óriási területre mutattam.

– Úgy tűnik, hogy jó sok munka vár magára.

– Nem olyan rémes, mint hiszi. Soknak látszik, de szerintem egy héten belül elültetem a virágokat és rendbe teszem a sövényt.

Elkerekedett a szemem.

– Ez meggyőző.

Megvonta a vállát.

– Ez a munkám, Mrs. Donovan.

– Ne szólítson így, kérem! – A szeme zavart tükrözött. – Mrs. Donovannek – magyaráztam. – Victoria vagyok.

– Akkor Victoria. – Lepillantott a mellette sorakozó, virágokkal teli ládákra. – Itt van néhány virág, amik szerintem tetszenének.

Szemügyre vettem őket. Fogalmam sem volt, mi a nevük, csak élénk színek vad garmadáját láttam. Azt sem tudtam, hol kezdjem.

– Azok mik?

Renee leárnyékolta a szemét, és oda nézett, ahová mutattam.

– Orchideák – válaszolta.

Letérdeltem mellé. Úgy tűnt, ez váratlanul érte.

– Azok nem tetszenek.

– Én magam sem kedvelem őket – ismerte be egy kis mosoly kíséretében. Felém nyújtotta a kezét, és bár pillanatokkal korábban már kezet fogtunk egyszer, ez a kézfogás jelentőségteljes volt, mintha kiérdemeltem volna a tiszteletét. – Renee vagyok.

Közelről láttam a kis dudort az orrnyergén. Ráncok övezték kávébarna szemét, és a szája szegletében is megjelentek, valahányszor mosolygott. Gyakorlatiasnak és megfontoltnak látszott, olyan embernek, aki azt mondja, amit mondania kell, és aztán megy tovább.

Nem kell itt maradnod ebben a tikkasztó hőségben. Elintézek mindent. – Hogy nyomatékokot adjon a szavainak, lehajtotta a fejét és munkához látott.

Ha őszinte akarok lenni magamhoz, nem igazán volt mit csinálnom. Hátrapillantottam az építés alatt álló házunkra. Kalapálás és fűrészelés hangja csengett a fülemben. A leendő kertemhez hasonlóan láttam a leendő házat is: a hátsó verandán barna vesszőből font bútorgarnitúra lesz, a teraszajtón csipkefüggönyök táncolnak majd a szélben, és egy kosár petúnia lóg majd a terasz fölé kinyúló fagerendákról.

Az volt az igazság, hogy magányos voltam, és bár Renee nem volt a legbeszédesebb ember, tetszett az energia, amit kibocsátott. – Én... segíthetnék – mondtam. Felemelte a fejét, a szeme éles volt, mint egy macskáé. – Ha akarsz – tettem hozzá halkán.

Tétovázott. Végül kesztyűs kezével a furgonja felé intett.

– Menj, keress kesztyűt, és megtanítok neked egy-két dolgot. Követtem az útmutatásait, és találtam egy pár régi kesztyűt a furgon aljában. Ennyire átlátszó lennék? Villog valami a fejem fölött, amint az áll: *Nézz rám! Barátra van szükségem!*

Biztosan így volt, mert kisegítő munkákat kaptam tőle, például kihúzgáltam a gyomot a tölgyfák mentén és a szomszéd kerítése körül. Csendben telt az idő. Az ajka vékony vonallá keskenyedett, a szemöldöke pedig V betűt formált. De dudorászott, nagyon halkán, csak úgy, magának. Annyira halkán, hogy nem is hallottam, csak amikor közvetlenül mellette voltam.

Amikor befejeztem a virágok locsolását, hátraléptem, és végignéztem rajtuk.

– Tetszenek azok a levendulaszínű virágok – mondtam, és tőlem

jobbra mutattam.

Renee csak egy másodpercre emelte fel a fejét.

– Az a macskamenta.

– Macskamenta – ismételtem meglepetten.

– Vicces név, nem igaz? A növényben található nepetalakton magához csalogatja a macskákat, ideiglenesen bódulatot okozva náluk. Gondolj úgy rá, hogy ez a fű a macskáknak.

Elmosolyodtam.

– Lenyűgöző. – Végignéztem a többi virágon is, és rámutattam az előttem lévőkre, amiknek arany volt a szirmaik vége, és ez a szín lassan vörössé változott a virág fején. – És azok?

– Kokárdavirág – vágta rá Renee másodperceken belül. – Gaillardianának is hívják. Most is szépek, de néhány hét múlva, amikor teljesen kinyílnak, a lélegzeted is eláll majd.

A következő órában egyik virágról a másikra mutattam. Renee könnyedén hadarta a részleteket. Vigyorogtam és elismerően bólintottam.

– Egész sokat tudsz a virágokról.

– A véremben van. Gyakorlatilag a hátsó udvarban laktam, anyám pedig mindig a kertjét gondozta.

– Melyik a kedvenc virágod?

Renee egy sárga tulipán fölé hajolt. A kérdésemre hátradőlt, és elgondolkodva bámulta a földet, elveszett a saját világában.

– A jácint – jelentette ki, és kinyújtott a kezét, hogy egyik ujjával végigsimítson egy halvány rózsaszín virágot. – Szerintem elegánsak és felvidítanak, minden kertbe kötelező lenne. Valahányszor rájuk nézek, azonnal megnyugtatónak érzem.

Ezután nem beszéltünk sokat. Kényelmes csendbe merültünk, és Renee végül visszatért a dudorászáshoz. Nem volt idegesítő vagy hangos. Nagyon halk volt, és megnyugtatónak éreztem, eltüntette a feszültséget a vállamból.

– Sokat dudorászol?

Renee összerezett, mintha elfelejtette volna, hogy ott vagyok.

– Bocsánat. Nem tudtam, hogy csinálom.

– Engem nem zavar.

Vállat vont, és folytatta a gyomlálást.

– Az anyukám folyton ezt csinálja. Azt hiszem, valahogy rám ragadt, amikor elvagyok a saját világomban, vagy amikor stresszes vagyok. Megnyugtat.

Bólintottam. Úgy gondoltam, van abban valami, amit mondott.

A szeme sarkából rám pillantott.

– Valamikor ki kellene próbálnod. Működik. Higgy nekem. – Akkor a hét minden napjának minden percében dúdolni fogok.

Váratlanul szakadtak ki belőlem ezek a szavak. A szám elé kaptam a kezemet. Először árultam el valakinek, hogy az életem nem olyan tökéletes, mint amilyennek látszik. Esély sem volt rá, hogy visszaszívjam.

Renee nem hajolt előre, nem látszott pletykaéhség a szemében. Csak mosolygott.

– Hátul a kertben nincs helye a stressznek. A világon semmilyen gondnak. Ez az egész a tiéd.

– Az én menedékem.

– Pontosan. – Melegen rám mosolygott. – Most pedig, ha akarod, segíthetsz meglocsolni a többi növényt is.

13

2013. október

Becsaptam a kocsiajtót, és végigsiettem az ösvényen. Késésben voltam. Jó tizenöt perccel. Nem igazán voltam biztos abban, hogy a férjem oda fog érní. Szokás szerint feltartották az irodában. Úgy volt, hogy találkozunk a házunkon dolgozó vállalkozóval. Wes egyre bizonygatta, hogy haladnak a dolgok, de én szkeptikus voltam. Esküszöm, minden alkalommal, amikor úgy tűnt, két lépést haladunk előre, a végén négyet csúsztunk hátra.

A legkevésbé sem akartam odamenni. Az a szemét „Mikulás” is aznap reggel jött meg. Soha nem örültem neki igazán, akkor pedig különösen nem. A piros folt a vécépapíron egy óriási „fityisz” volt a testem részéről, amivel azt üzenté: *Ó, hé, ami a kisbabát illeti... Az nem most lesz. Sok szerencsét a jövő hónapban!*

Be kellett azonban ismernem, hogy az elmúlt néhány hónapban a ház tényleg haladt. Kezdett hasonlítani egy európai stílusú otthonra, kis, osztott ablakok szegélyezték a bejárati ajtót, és két fehér oszlop tartotta a tornácot. A külsejét világoszürke díszvakolat borította.

Egy munkás téglákat rakott le a bejárathoz vezető járdához. A kétszárnyú bejárati ajtó nyitva volt. Néhány munkás ki és bejárált, a felszereléseket cipelték. Fúrók és kalapácsok hangja kíséerte őket ki a szabadba.

Körülnéztem, a vezető vállalkozót kerestem. Wes azt mondta, Sinclair Montgomerynek hívják. Reggelinél mesélt róla.

– Rendes ember. Szerintem kedvelni fogod.

– Kétlem – válaszoltam.

Habár fogalmam sem volt, kit keresek, nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy kitaláljam, melyikük Sinclair.

Egy magas férfi állt a bejárati ajtónál, elmélyülten beszélgetett az egyik építőmunkással. Fekete nadrágot és a nyakánál nyitott fehér inget viselt, felhajtott ujjal, ami látni engedte napbarnított alkarját. Az inge jobb oldalára nagybetűkkel az volt ráírva, hogy MONTGOMERY CONSTRUCTION.

A haja szénfekete volt, oldalt rövidre vágták, a feje tetején pedig be volt igazítva. A bőre olyan színű volt, mint a méz. Magas volt, még Wesnél is magasabb. Úgy képzeltem, hogy a mellkasáig érhetek. És milyen nagy mellkas volt az, izmos, és elég élesen kirajzolódott ahhoz, hogy az inge feszüljön rajta.

Arra számítottam a legkevésbé, hogy egy ilyen emberrel találkozom. Nem úgy nézett ki, mint aki házépítéssel keresi a kenyerét. Úgy festett, mint aki kitünteti a világot szívfájdító mosolyával, és rengeteg nő omlik a lába elé. Semmiért sem kell megdolgoznia, mert mindent megkap, csak egy szavába kerül. Hangosan megköszörültem a torkomat, és előreléptem. Felém kapta a fejét.

– Ön Mr. Montgomery?

– Szóljon Sinclairnek. – Felém nyújtotta nagy, durva és kérges kezét. A kezét, ami egészben elnyelte az enyémet. Ha csak egy kicsit is erősebben szorította volna, könnyedén összezúzta az összes csontot a kezemben.

Az előítéleteim ellenére eszembe jutott a jó modorom.

– Nagyon sajnálom, hogy késtem. Elveszítettem az időérzékeimet. Én csak...

– Semmi gond. Nem probléma. – Mögém nézett. – Higgyen nekem, nem késett el. Voltak ügyfeleim, akik majdnem két órát késtek. Na, az a késés. – Ismét a hátam mögé kukucskált. – Jön a férje is?

– Nemsokára itt lesz. Majd elmondom neki, amit addig beszélünk.

Sinclair egy lépést tett hátrafelé, és a fölénk tornyosuló monstrum felé mutatott.

– Lát haladást?

– Az enyhe kifejezés. Gyakorlatilag késznek látszik.

– Mi lenne, ha körbenéznénk? Biztos vagyok abban, hogy már számtalanszor megtette, de most legalább végigvehetnénk egy részletes listát arról, mi van kész, és mi az, amit még meg kell tenni.

Az ajtón át beléptünk az építési területre. A gipszkartont már felhúzták. Nem úgy nézett ki, mintha haladtak volna a legutóbbi alkalom óta. A kovácsoltvas korlátot szerelték éppen. Nagyon közel jártunk ahhoz, hogy elkészüljünk.

– Fantasztikusan néz ki.

Szobáról szobára haladtunk. Sinclairrel átbeszéltünk egy részletes listát mindenről, és minél tovább beszélt, annál inkább azon kaptam magam, hogy bámulom őt. Mintha lehullott volna rólam minden frusztráció, amit magammal vittem abba a házba, Olyan természetességgel beszélt, hogy azonnal megnyugtatót. Amikor kérdést tettem fel, rám nézett. Nem keresztül rajtam. Egyenesen rám.

Beléptünk oda, amit én babaszobaként emlegettem. Egyenesen az ablakhoz mentem. Nemrég építették be a vadonatúj ablakokat. Keresztbe font karral néztem a kertet. Mosolyogtam. A kert csodaszép volt, egyre jobban hasonlított arra a tökéletes menedékre, amiről mindig is álmodtam. Azt kívántam, bárcsak az én érdemem lenne, de Renee kemény munkája volt benne. A kerítés mentén ittott néhány virág volt.

– Szép látvány.

Megfordultam, és láttam, hogy Sinclair az ajtónak támaszkodik. Úgy hangzott, mintha a kertre utalna, de engem nézett.

A szívverésem felgyorsult, mégsem néztem másfelé, ahogy

valószínűleg kellett volna. Helyette viszonyoztam a pillantását.

Valami megmozdult bennem. Megszólalt a fejemben a vészjelző. Gyors mosolyt villantottam rá, és visszafordultam a kert felé.

– A kertemmel kapcsolatos nagy tervek kezdenek alakot öltetni.

Odajött mellém.

– Mik a nagy tervei?

Keresztbe fontam a karomat, oldalra billentettem a fejemet, és elgondolkodva bámultam ki az ablakon. És elmondtam neki mindent. Minden döntést, amit általában megtartottam magamnak, elmeséltem neki. Mire végeztem, ki is fulladtam kicsit, sokkolt, hogy mennyire könnyedén és készségesen beszéltem.

Sinclair Rittyentett.

– Mindent alaposan kitervelt.

A szemem sarkából láttam, hogy engem bámul. Felforrósodott az arcom, és próbáltam úgy tenni, mintha semmiség lenne.

– A ház szép lesz, de ez a kert? Ez lesz igazán *szép*. Ne vegye sértésnek!

Elmosolyodott.

– Nem veszem annak.

Csend támadt közöttünk. Sinclair nem mozdult mellőlem.

Kinézett az ablakon.

– Tudja – kezdte lassan -, nem néztem ki magából, hogy kertészkedő típus lenne.

– Milyen típusnak nézett?

– Medencésnek.

Tágra nyílt a szemem, és – csak egy kicsit – az ő irányába mozdultam.

– Medencésnek?

Bólintott, és továbbra is kifelé bámult, közben nagyon is jól tudta, hogy figyelem.

– Egy olyan finom embernek, aki makulátlan kertre vágyik, és süllyesztett medencére barlanggal. Ráköltik a sok pénzt, de soha nem használják.

Bólintottam.

– Á, értem.

Szkeptikusnak látszott.

– Tényleg?

Egy kissé közelebb hajolva közöltem:

– Az, akiről most beszélt, az anyám.

Felnevetett, én viszont csak mosolyogtam.

– Régóta él Falls Church-ben? – kérdezte.

– Itt születtem és nőttem fel. – Rápillantottam. – Maga?

– Két éve költöztem ide. Egy kisvárosban nőttem fel. A virginiai Farmville-ben.

– Hallottam róla.

– Hát, lehet, hogy maga az egyetlen ember, aki hallott róla. A szüleim még mindig ott élnek.

– Teljesen magukra hagyta őket? – cukkoltam könnyedén.

– Ne sajnálja őket! Két testvérem a környéken maradt. És aztán van egy nővérem, aki Falls Church-ben lakik... Ami azt illeti, a maga kertésze az.

– Renee? – Elkerekedett a szemem, de közben járt az agyam, egymás mellé tettem Sinclairt és Renee-t, és ellenőriztem, van-e köztük hasonlóság. Alaposabban megnézve Sinclairt, már láttam is:

az olajbarna bőr, a szénfekete haj, a magas arccsontok.

Sinclair egyszerűen bólintott, és apró vigyor játszott az ajkán.

– Nem is említette – jegyeztem meg.

– Renee nem a legbeszédesebb ember.

– Ezt észrevettem. Először azt hittem, idegesítem.

– Ó, higgyen nekem, ha idegesítené, arról tudna. Renee tartózkodónak tűnik, de ahogy megismeri az ember, elő fog bújni a csigaházából.

– Jó tudni.

Rosszul tettem, hogy azt akartam, hogy ez a beszélgetés soha ne érjen véget? Valószínűleg.

A szemem sarkából lopva megint rápillantottam. Sinclair rajtakapott. Elvigyorodott, és két zárójel jelent meg a szája sarkában.

A szívem vadul kalapálni kezdett, és emlékeztetnem kellett magam, hogy férjem van. Férjem. Egy másik férfi, akivel le kell élnem az életemet. Egy férfi, aki felé a sors és a világ terelt.

Akkor meg miért reagáltam így?

– Elkezdtek nélkülem?

Wes hangja hallatán ugrottam egyet. Balra kaptam a fejemet, miközben Wes belépett a szobába. Fekete öltönyt viselt. Tengerészkek csíkos nyakkendőjét meglazította. Körém fonta a karját, és gyors puszit nyomott a fejemre, aztán kezét rázott Sinclairrel. Habár illendő távolság volt köztem és Sinclair között, a férjem szeme összeszűkült.

– Azt hittem, egy ügyön kell dolgoznod.

Wes legyintett.

– Korán eljöttem. Nem hagyhattam, hogy egyedül járd be a házat. – Rám mosolygott, de a mosoly nem érte el a szemét. Wes Sinclairnek szentelte a figyelmét. – Mi újság?

– Minden rendben. Épp most fejeztük be a körutat.

– A kerttel kapcsolatos terveimről meséltem neki – mondtam gyorsan.

– Imádja azt az átkozott kertet. – Wes váratlan szavai élesek voltak, szinte már hidegek, teljesen meglepetésként értek. Honnan jött ez?

– Úgy hallom, elképesztő lesz – felelte Sinclair. A barátságos mosoly az arcán maradt, de láttam, hogy a pillantását köztem és Wes között járattja.

– És, Sinclair, mit gondol, mikor költözhetünk be végre? – tudakolta Wes.

A vállalkozó összeráncolta a homlokát, miközben koncentrált.

– Ha a szintiszta igazat akarja: nagyjából még egy hónap.

– *Még egy* hónap? – kérdezte Wes kurtán.

Ránéztem, de ügyet sem vetett rám.

Sinclair megdörzsölte az alsó ajkát, s közben a hátsó udvarra nézett és rám.

Ha akarja, túlórázthatom az embereimet, hogy gyorsabban haladjanak. Talán néhány hét?

– És még mindig tartjuk a büdzsét? – vágott közbe Wes.

Sinclair keresztbe fonta a karját, és mosolygott.

– Még mindig tartjuk a büdzsét – válaszolta kedvesen. De a barátságosság eltűnt a szeméből.

Wes megfeszült mellettem. Egy ütemnyi kínos csend támadt. A férjem megköszörülte a torkát, és lepillantott az órájára.

– Azt hiszem, mennünk kell.

– Rendben. Rendben. – Sinclair az ajtó felé lendítette a karját.

Sajnálom, hogy feltartottam magukat.

Semmit sem terveztünk aznap estére. Nem kellett mennünk sehová. Fogalmam sem volt, miért akar Wes annyira elmenni.

Lementünk a lépcsőn, Sinclairrel a nyomunkban. Felállt a szőr a tarkómon, és tudtam, hogy engem bámul. Követett minket ki a bejárati ajtón, és megállt a kocsimnál. Mielőtt beszálltam, a kezét nyújtotta.

– Örülök, hogy megismertem, Mrs. Donovan.

A jó modor úgy diktálta, hogy kezet rázzak vele. De tétováztam,

mert Wes ugrásra készen figyelt.

Végül megfogtam a kezét, és abban a percben, ahogy megtettem, olyan energiát éreztem, ami egyenesen szíven ütött.

– Úgyszintén, Mr. Montgomery – nyögtem ki.

Megint kezet ráztunk. Az a bizsergés, amit akkor éreztem a gyomromban, amikor megláttam, újra elkezdődött. Minden nem kívánatos érzést annyira elfojtottam, amennyire csak lehetett.

– Kérem, szólítson Sinclairnek.

Bólintottam.

– Akkor Sinclair.

A szükségesnél tovább tartotta a kezében a kezemet. Elég sokáig ahhoz, hogy Wes gyanakvással bámuljon kettőnkre. Én lennék a legnagyobb hazug, ha azt mondanám, hogy nem vert gyorsabban a szívem. Gyorsan elkaptam a kezemet, és kinyitottam a vezetőoldali ajtót. Wes azonban megragadta.

– Én vezetek.

– De az autód...

– Később eljövök érte.

Közöny volt a szemében. Mintha minden érzelmet és életet kiszippantottak volna belőle. Dühös volt, és azt akartam a legkevésbé, hogy megint veszekedni kezdjünk. Mindenütt emberek voltak körülöttünk, és inkább veszekszem négyszemközt, mint nagyközönség előtt.

Beszálltam az anyósülésre. Becsapódott mögöttem az ajtó, visszahangzott a hangja. Wes egyenesen előre bámult, egy szót sem szólt.

Beindította a kocsit. Néhány háztömbig csend volt. Nem szólt a rádió. Nem volt beszélgetés. Le akartam tekerni az ablakot, hogy legalább a szelet halljam. Bármit.

De lezárta az ablakomat.

Megállt egy piros lámpánál, és végre felém fordult.

- Mi az ördög volt ez?
- Miről beszélsz?
- Találkoztál már máskor is Sinclairrel?
- Tessék? – Összeráncoltam a homlokomat. – Nem.

A férjem sötéten felnevetett. Kirázott tőle a hideg.

- Ne hazudj!
- Nem találkoztam még vele.

A lámpa zöldre váltott. Wes elindult, padlóig nyomta a gázpedált. A motor felpörgött. A sebességmérőre pillantottam. 55 mérföldet mutatott.

- Megcsalsz vele?

Leesett az állam. Mi az ördögről beszélt?

- Nem!

A sebességmérőre néztem. 65 mérföldnél jártunk. Féltem, hogy valami igazán ostoba dolgot fog művelni.

- Hazudsz.

Két kézzel kapaszkodtam a biztonsági övembe.

- Nem hazudok! Most találkoztam vele először.
- Hülyét csinált belőlem. – Wes felém fordította a tekintetét.

Te is tudod, hogyan nézett rád.

- Wes – mondtam nagyon óvatosan az utat nézd!
- Ne mondd meg, hogy mit csináljak! – üvöltötte.

Nem volt racionális, nem volt a maga ura. Fogalmam sem volt, mi jár a fejében. Csak azt tudtam, hogy ebben az idegállapotban bármire képes. Egy híd volt előttünk. Láttam magunkat, ahogy lehajtunk róla.

Az életösztön arra készítetett, hogy reagáljak. Nagyot nyeltem, és megérintettem a karját. A legédesebb hangomon szólaltam meg; – Csak téged szeretlek, Wes. Úgyhogy lassíts. Jó?

Az álla megfeszült, és azt hittem, továbbra sem vesz tudomást rólam. De aztán minden előzmény nélkül rátaposott a fékre. A gumik felsikoltottak. Előrerándultam, az arcom centikre volt a műszerfaltól, mielőtt a biztonsági övem visszarántott volna.

Zihálva lélegeztem, és körülnéztem. Egy kocsi dudálni kezdett mögöttünk, és kikerült minket. Ki akartam szállni, le akartam inteni az autót, és meg akartam kérni a sofőrt – egy vadidegent hogy segítsen. Ebben a helyzetben biztonságosabbnak tűnt.

Wes nevetett. Hangos, őszinte nevetéssel, mintha a reakcióm vicces lett volna. Hitetlenkedve meredtem rá.

Aztán a nevetése elhalt, és úgy mosolygott, mintha én lennék a legfontosabb ember az életében.

– Szerezzünk valamit enni? Éhen halok.

Szaporán pislogva néztem rá. Hogyan volt képes nulláról felpörögni hatvanra, aztán azonnal visszaállni nyugalmi helyzetbe?

– Mi történt?

– Miről beszélsz?

A hátam mögé böktem a hüvelykujjammal.

– Az előbb. A vádaskodás. A megcsalás.

– Úgy érted, a beszélgetés? Arról beszélsz?

Az nem beszélgetés volt. Az csupán másodpercekre volt egy gyilkosság-öngyilkosság elkövetésétől. Hogy miért nem tűnt fel neki, azt képtelen voltam felfogni.

Az érzéseim felkavarodtak. Az egyik másodpercben még magamat védtem. A következőben lepergett az életem a szemem előtt. És aztán... semmi. A szívem továbbra is sebesen vert, semmi jelét nem mutatta annak, hogy le akarna lassulni. Olyan volt, mintha Wes merész mutatványától tartósan a félelem állapotában rekedt volna.

– Szóval? Mit szólsz hozzá?

Lassan Wes felé fordultam.

– Mihez?

– Vacsora?

Hallhatóan nyeltem egyet, és kinéztem az ablakon.

– A vacsora jól hangzik.

Nem voltam éhes, de ezt nem akartam közölni vele.

Wes megfordult, és visszaindult a városba. A remegésem nem akart elmúlni.

Átnyúlt a konzol fölött, a keze a térdemre simult. Ugyanazzal a mosollyal nézett rám, amibe belezúgtam.

– Szeretlek – mondta.

Szerintem el is hitte, amit mondott. Szerintem azt hitte, hogy ez a szerelem.

Egy piros lámpánál megfordult az ülésében, hogy rám nézzen. – De ne játszadozz velem, Victoria! – Átfogta az államot. Amikor a hüvelykujja súrolta az arcomat, megborzongtam. Még közelebb jött, az ajkunk gyakorlatilag összeért. A következő szavai lágyak voltak, de halálosak: – Minden alkalommal veszíteni fogsz.

Aztán megcsókolt. Én pedig hagytam, mert a szívem nem volt hajlandó elhinni, hogy képes voltam hozzámenni egy szörnyeteghez.

14

2013. december

Sinclair állta a szavát, és egy hónappal később, egy szombat kora reggel beköltöztünk az álomházunkba.

A költözés előtti heteket azzal töltöttem, hogy mindent összecsomagoltam. Azt mondják, a költözés az egyik legstresszesebb dolog, amin keresztülmehetünk, de a körülöttem lévő káosz – a dobozok bepakolása, a holmik átnézése – legalább elterelte a figyelmemet. Nem volt idő a házasságom lassan megjelenő fogyatékoságaira fókuszálni. Egyáltalán nem volt rá idő.

Inkább arra koncentráltam, amiről tudtam, hogy igaz: minden párnak vannak gyenge pontjai. Senki sem tökéletes. Rakjunk egymás mellé két embert, és normális, hogy azok a gyenge pontok még szembetűnőbbek lesznek. Igen, erről szól ez az egész.

Tökéletesen normális pár voltunk. Ráadásul a férjem tökéletesen rendben volt ebben az elmúlt néhány hétben: se kirohanások, se harag. Megint ugyanaz az ember volt, akit szerettem. Csak néhány rossz pillanata volt, ezt próbáltam mondogatni magamnak, de végül mindig maradtak kétségeim.

Wes az utca szemközti oldalán állította le a kocsit. Ahogy a költöztetők betolattak a teherautóval a felhajtóra, csak bámultam a házunkat. Habár december közepe volt, az időjárás látszólag a mi oldalunkon állt, egyetlen felhő sem volt a láthatáron. A North Face dzsekimet becipzárastam, és fekete sapkát vettem, hogy melegen tartson. Wes ugyanilyen kényelmesen öltözött fel. Hosszú ideje ez volt az első alkalom, hogy öltöny és nyakkendő nélkül láttam.

Rám mosolygott, és felém nyújtotta a kezét.

– Isten hozta itthon, Mrs. Donovan!

Nehéz volt elhinni, hogy végre ez a nap is érkezett. Egy autó hajtott el mellettünk, falevelek szóródtak szét az úton a nyomában. Néhány a kocsi alá szökött, és felröppent a levegőbe, mielőtt lassan a földre hullott.

– Készen állsz erre a napra?

– Tökéletesen.

Kéz a kézben siettünk át az úton, és munkához láttunk. Wes segített a költöztetőknek, és amikor én is megpróbáltam, rám mosolygott, és azt mondta, ne csináljak semmit, csak mondjam meg, mit hova akarok tenni. Én meg szót fogadtam. Álltam a frissen festett falú, kész előtérben. Az ablakok szikráztak, és besütött a nap. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt, miközben az emberek járkáltak ki és be, szétszerelt bútorokat, dobozokat, szőnyeget cipelve. Néztam, ahogy a földszint lassan elkezdett megtelni a dolgainkkal. Izgatottság hulláma táncolt végig a gerincemen. Alig vártam, hogy kinyithassak minden dobozt, és birtokba vegyem a házat.

A délután közepén mindenki szünetet tartott, és megérkezett Sinclair. A kocsija a miénk mögött állt meg, és lassú bizsergés áradt szét a bőrömön. Kiszállt az autójából, én pedig felálltam, nekitámaszkodtam az ajtókeretnek, és figyeltem őt. Lezseren öltözött, famert és fekete pólóinget viselt. Napszemüveg takarta a szemét, ami veszélyes aurát kölcsönzött neki. Wes kezét fogott velem, röviden beszélgettek, aztán felém mutatott.

Amikor Sinclair észrevett, a szája mosolyra húzódott. Integtettem. Visszaintegtettem, de a pillantásom azonnal Wesre tévedt, akit teljesen megzavart, hogy Sinclairet a közelemben látja.

– Végre itt a költözés napja – mondta Sinclair, miközben gyors, magabiztos léptekkel felém tartott.

– Végre – ismételt meg egy mosoly kíséretében.

– Hadd találjam ki... maga mondja meg a költöztetőknek, hogy mit hova tegyenek.

– Honnan tudta?

– Maga a királynője ennek a palotának. Mi mást csinálna?

Csak álltunk ott, röpké csend kúszott be közénk. Megköszörültem a torkomat, és gyorsan oldalra léptem, hogy beengedhessem. Sinclair levette a napszemüvegét, és a pólója nyakába akasztotta. Kivillant egy kevés a kulcscsontjából és olajbarna bőréből.

A pulzusom nem felgyorsult, hanem valósággal száguldott. Lüktetett a torkom tövében, mintha szabadulni akarna. Egyetlen póre kulcscsont miatt.

Gyorsan másfelé néztem.

Sinclair észre sem vette. Körbejárta az előcsarnokot, kritikus szemmel nézegette a falakat és a padlót.

– Mit gondol? – érdeklődött.

– Csodaszép – válaszoltam, és komolyan is gondoltam. Tényleg az volt az álmházam.

Sinclair végigment a folyosón a konyha felé, de nem követtem. Utána akartam menni, mégis rettegtem attól, hogy Wes együtt lát minket.

Elfoglaltam a helyemet a bejárati ajtónál, és néhány perccel később Sinclair visszajött a folyosón. Kilépett a házból, és körülnézett.

– Hogy van? – kérdezte meg félvállról, rám sem nézve.

– Jól.

– Csak jól? – vigyorgott.

Valahányszor beszéltem vele, mindig úgy éreztem, keres valamit. Tökéletesen egyenesen tartottam magamat, miközben semmit nem akartam jobban, mint lazítani és könnyed beszélgetésbe merülni.

– Mit csinál itt a hétvégén? – kérdeztem.

– Gondoltam, kiveszek egy napot.

– Nem szabadnap az, amikor meglátogatja az ügyfelét – mutattam rá.

– Mivel a ház már készen van, maga többé nem ügyfél. – Felvonta az egyik szemöldökét. – Barátok vagyunk.

Barátok.

Nem, ez nem hangzott helyesnek. A barátoknak nem illik így nézni egymásra, ahogy mi csináltuk.

Köztünk semmi sem volt barátságos, de bólintottam, és erőtlenül rámosolyogtam.

– Nincs családja?

Elvigyorodott.

– Nem. Nincs családom.

Ezt már tudtam, de tőle akartam hallani.

Amióta kiderült, hogy Renee testvére, alkalomadtán kérdeztem őt az öccséről. Meg akartam tudni mindent, amit csak lehetett. Helytelen volt, de nem tudtam ellenállni a kíváncsiságomnak. Három testvér közül ő volt a középső. Egyedülálló. Se volt feleségek. Se gyerekek. Se semmi.

És egyre csak azon járt az agyam, *hogyan, miként lehet, hogy ez a hihetetlen pasi nem foglalt?*

– Miért nincs? – kérdeztem, mielőtt végiggondolhattam volna.

– Miért nincs családom?

Bólintottam.

Sinclair kuncogott, és megvonta a vállát.

– Még nem találtam meg a megfelelő embert.

– Majd meg fogja.

– Gondolja?

– Hát persze.

És aztán egyenesen a szemembe nézett. Az arca komoly volt.

– Lehet, hogy már meg is találtam.

Nyeltem egyet a pillantása intenzitása láttán.

– Lehet.

Súlyos csönd. Feszültség kúszott félénk. Egy maroknyi kimondatlan szó akadt fenn közöttünk.

– Mennem kell – mondta Sinclair végül. – Örülök, hogy tetszik a háza.

– Imádom.

– Később látjuk egymást.

Nem lehetett nem észrevenni a rejtett célzást. Hallottam, hangosan és világosan. Ott volt előttem a lehetőség, hogy tiszta vizet öntsek a pohárba. Egyetlen egyszerű fej rázás, és eltűnnek a pillantások és a szexuális feszültség. De helyette inkább bólintottam. Hallottam őt, hallottam a kérését, és beleegyeztem.

A nap végén anyám is beugrott. Valamennyien együtt vacsoráztunk, és aztán a segítségével hozzáláttunk kipakolni.

Anyám küldetéstudatos nő volt, gyorsan visszaváltozott az anyává, akivel felnőttem. Amikor a konyhával végeztünk, azonnal folytatta a nappalival.

Néhányszor rávette West is, hogy jöjjön és segítsen nekünk. A férjem teljesen kimerültnak látszott, de egy szót sem szólt.

– Anya, hullafáradtak vagyunk.

Csípőre tette a kezét, és hangosan kifújta a levegőt.

– Mennyi az idő?

Az órára néztem, és felnyögtem.

– Háromnegyed tizenkettő.

– Ó, fogalmam sem volt, hogy már ilyen késő van! – Körülnézett a nappaliban. A kanapé és a párnázott fotel a tévé felé nézett. A szőnyeg ki volt terítve a kanapé előtt. A lámpák bedugva, képek a kisasztalokon. Nem maradt más hátra, csak a függönyök és a képek. Anyám felkapta a táskáját és a kabátját. Wessel az ajtóig kísértük, s attól féltünk, hogy ha körülnéz a csupasz térben, nekiiramodik,

ráveti magát egy fúróra, és elkezd feltenni a függönykarnisokat.

Teljes súlyommal Wesre támaszkodtam, ahogy kiléptünk a verandára. A távolban kutyaugatást hallottam. Az utca túloldalán az egyik szomszédnál még világos volt. A zsalugáterek zárva voltak, de testek árnyékát láttam mozogni. Lámpák sorakoztak végig az út mentén. Ez a kis közösség éppen olyan volt, amilyennek elképzeltem.

– Hát, akkor hagylak titeket pihenni. – Szorosan átölelt, aztán elhúzódt. – Korán reggel újra itt vagyok a kipakolás második körére.

– Oké-zsoké – feleltem.

Már a kocsijához sétált, amikor még gyorsan eszembe jutott valami.

– Anya! – Megfordult. – Várj egy másodpercig! Elfelejtettem valamit. – Felkaptam a telefonomat a konyhából, és visszafutottam a bejárati ajtóhoz.

– Mielőtt elmész, csinálnál egy képet rólunk?

Elvette a telefonomat, de játékosan az égre emelte a tekintetét.

– Te és a fényképeid!

Elment a járda közepéig. Wes átkarolta a vállamat. A kezemet a dereka köré fontam.

– Mosolyogjatok, egy... kettő... három.

Mosolyogtam.

Egész biztos vagyok benne, hogy mosolyogtam.

2015. november

Dr. Calloway leír mindent, amire emlékszem. A keze sebesen röpül a papíron. Gyorsan beszélek, és tudom, hogy nem könnyíteni meg a dolgát, de egy részem attól tart, hogy ha nem mondom ki abban a másodpercben, akkor soha nem fogom. Lépést tart velem, soha nem mondja, hogy ismételjem meg.

Amikor végzek, leteszi a tollát, és rám néz.

– Tehát gondok voltak maguk között Wesszel.

Tessék. Tudtam, hogy át kell esnünk a páciens-orvos beszélgetésen. Bárki más esetében megpróbálnék témát váltani. De vele szemben érzek némi lojalitást, és válaszolok neki.

– Úgy tűnik.

A kezem remeg, ahogy kisöpröm Evelyn haját a homlokából. Megérzi az idegességemet, és hátrahajtja a fejét, hogy rám nézhessen.

– Két dühkitörés, minden előzmény nélkül... szerintem ez bárkit idegessé tenne.

A padlót bámulom, próbálom kezelni az emlékhromot, ami elárasztott.

– Félttem.

Dr. Calloway csendben marad.

Lecsukódik a szemem.

– Egyszerűen nem volt értelme. Nem értettem, mi történik.

Olyan érzés volt, mintha...

Hirtelen elhallgatok. Mert ha beismerném, hogy úgy éreztem, megőrülök, akkor felhasználják ellenem.

Felállok.

– Most már mehetek?

Dr. Calloway-t látszólag nem lepi meg a kérésem. Megvonja a vállát.

– Ha akar.

– Akarok.

Nem tudom elég gyorsan elérni az ajtót. Már majdnem kint vagyok, amikor a doktornő a nevemen szólít. Megfordulok, habár nem akarok.

Rám mosolyog.

– Nincs azzal baj, ha fél az ember.

Könnyen beszél, hiszen nem ő az, aki újra átéli a múltját. Neki nem kell átélnie. Az ajtó egy kattanással bezárul mögöttem. Evelyn fészkelődik a karomban. Jobbra-balra mozgatja a fejét. Gyorsabban szedem a lábamat a szobámig, egyáltalán nem veszek tudomást Alice-ről. Abban a másodpercben, ahogy a szobámban vagyok, felkapom a cumisüveget a kisasztalról. Általában, amikor odaadom Evelynnek az üveget, ő visszaváltozik azzá a nyugodt és édes angyalkává, akit szeretek. Most viszont elutasítja, mintha méreg lenne. Kicszerélem a pelenkáját. Bepólyázom. Adok neki egy cumit.

Gyengéden ringatom.

Mintha semmi sem akarna működni.

Kezd fogyni a türelmem. Evelyn egyre csak sír, már úgy érzem, szétszakad dobhártyám. Semmire sem tudok összpontosítani. Alig kapok levegőt. Olyan érzés, mintha minden össze akarna zárni körülöttem.

– Fejezd be a sírást!

A kifakadásomtól csak még hangosabban sír. Nem az ő hibája. Semmi nem az ő hibája. Nagy levegőt veszek, a kiságyába fektetem a lányomat, és kirohanok a fürdőszobába. Ha lenne zár az ajtón, most használnám. Egy percre egyedül akarok lenni. Csak egyetlen percre, amikor nem kell amiatt aggódnom, hogy a nővérek bekopognak az ajtómon.

Csak egyetlen perc, amíg mindent átgondolhatok.

Belekapaszkodom a mosdó szélébe. A vállam elernyed, miközben mélyen beszívom a levegőt. Megnyitom a vizet, figyelem, ahogy a tiszta folyadék a lefolyó körül örvénylik, és még egy nagy levegőt veszek, mielőtt a víz alá tartom a kezemet, és az arcomra locsolom. Vakon a törülközőért nyúlok, ami mindig tőlem balra lóg, és szárazra törlöm vele a bőrömet. Amikor a tükörbe nézek, magamat látom, de ez az egész nem stimmel. Azokat a ruhadarabokat viselem, amik akkor voltak rajtam, amikor beköltöztünk a házba. A szemem, ami általában teljesen kifejezéstelen, most tele van félelemmel.

Fiatal Victoriával nézek farkasszemet.

Annyira szép, hogy amikor rám mosolyog, a mosdóra kell támaszkodnom.

Tudja, hogy a tündérmeséje nem olyan, amilyennek elképzelte, de még reménykedik. Látom a szemében. Fiatal Victoria hitt a szerelemben. Nem tudta, hogy egyike lesz azoknak a telkeknek, akiket hátrahagynak.

Nem tudta.

Kinyújtom a kezemet, és körberajzolólok Victoria vonásait a tükörben. Megszakad a szívem. – Mi történt velünk? – suttogom neki.

Közel hajol, én pedig felkészülök, hogy kinyúl értem, és magával húz az életébe.

De nem teszi.

Pislogok, és a képe már el is tűnt, én pedig újból a mostani önmagamot látom.

Éles kopogás hallatszik az ajtón. Megfordulok, éppen amikor egy nővér dugja be a fejét. Hála istennek, nem Alice az, hanem egy sokkal kedvesebb nappalis ápolónő.

– Csak benéztem.

Még nem állok készen arra, hogy elhagyjam a fürdőszobát. Nem állok készen arra, hogy szembenézzek a kislányommal. Ha itt rejtőzködhetnék egész nap, azt hiszem, megtenném.

– Gyorsan lezuhanyozom – vágom rá.

A nővér bólint.

– Oké.

– Viszont kaphatnék egy borotvát? Le kell borotválnom a lábamat.

A húszas évei végén járó nő vagyok, és engedélyt kell kérnem arra, hogy borotvát használhassak. A múltat nem számítva, talán ez a legszomorúbb dolog, amit valaha hallottam.

A nővér kételkedve néz rám, mérlegeli, vajon fennáll-e a veszélye annak, hogy öngyilkos leszek.

– Nem fogom megölni magam, vagy ilyesmi – teszem hozzá sietve.

Végül rábólint.

– Adhatok, de az ajtó előtt kell állnom.

Elmegy, és másodpercekkel később visszajön egy rózsaszín borotvával. Kíváncsi vagyok, vajon van-e egy rózsaszín borotvával teli tárolószekrényük.

Becsukom magam mögött az ajtót, és kinyitom a zuhanyt. Hideg vizet lövell ki magából, ami lassan egyre melegebb lesz. Gyorsan leveszem a ruháimat, felakasztom őket a falon lévő fogasra. A hideg levegőtől libabőrös leszek.

Belépek a zuhany alá, és behúzó a függönyt. A meleg víz

csapdossa a testemet. Az izmaim azonnal ellazulnak. Lehunyom a szememet és hátrahajtom a fejemet, hogy a víz érje a hajamat is. Amikor elég nedves már, lassan körbefordulok, hagyom, hogy a víz érje minden porcikámat.

Órült gondolat, akaratlanul is az jut eszembe, hogy ha elég sokáig állok itt, akkor a víz elmossa mindazt a sötétséget, ami körülvesz – ami belém szorult.

Kezdem látni, hogy az igazságnak ára van.

Az ép eszemet akarja, és jobban vágyik rá bármi másnál.

Azzal a kikötéssel cserkész be, hogy szabaddá tehet, de ha elolvasod az apró betűs részt, végül észreveszed, hogy magadra fog hagyni a kétségeiddel és a félelmeiddel, amíg el nem éri, hogy úgy érezd, megőrülsz. Olykor jön és megment. Olykor nem. És minden, amit újra átélsz, csak ráarakódik a fájdalomra.

Úgy tűnik, minél több emlék jön vissza, annál hangosabbá válnak a hangok. De néha úgy hiszem, csak addig lesznek hangosabbak, amíg fel nem fedezem a múltam utolsó részletét is. Aztán eltűnnek.

Másnap ebéd közben halkan dúdolókat Evelynnek, inkább azért, hogy kizárjam a hangokat a fejemben, nem pedig azért, hogy megnyugtassam. Ha elég sokáig dúdolókat, minden zaj elhalkul. De tudom, hogy ez csak ideiglenes nyugalom. Vissza fognak jönni. Mindig visszajönnek.

Körülöttem az ápoltak vagy esznek, vagy csak tologatják az ételt a tányérjukon. Beszélgetések halk moraja hallatszik. Néhány páciens, hozzám hasonlóan, ugyanannál az asztalnál ül mindhárom étkezéskor. A többiek ott ülnek, ahol éppen kedvük tartja; beszélgetnek egy darabig, de soha nem sokáig. Nagyrészt mind csendben eszünk; az örök barátságok jellemzően nem a Fairfaxben születnek.

Reagan ma velem szemben ül. Étkezések közben alig szólal meg.

– Ó, hagyd már abba ezt a kurva dúdolást! – csattan fel. Ha hallaná a zajokat a fejemben, akkor talán megértené. Csak bámulok rá, és ha lehet, még hangosabban dúdolókat.

– Komolyan, abba kell hagynod! Ilyen közel vagyok hozzá, hogy lenyisszantsam a fülemet, és hozzád vágjam! – A drámai hatás kedvéért Reagan felveszi a műanyag villáját, és fenyegetően a bal füléhez emeli.

– Ne is hallgass rá! Szerintem kedves dallam. Melyik dal ez?

Levegő után kapkodva emelem fel a fejemet, és azt látom, hogy Sinclair áll az asztalom mellett. Reagan elereszti a műanyag villát, és pimaszul végigméri. Nem hibáztatom. Fekete szövetnadrágban és kigombolt nyakú fehér ingben ésbontón néz ki.

– Szia! – mondom bárgyún.

– Szia! – mosolyog Sinclair, és az üres székre mutat velem szemben. – Leülhetek?

Idegesen bólintok, úgy érzem magam, mint egy bólogatós kiskutya.

Ahogy behúzza a székét, a lába súrolja az enyémet, amitől a tudatosság villámcsapásként száguld át rajtam.

Ez a harmadik alkalom, hogy Sinclair meglátogat. Melegség öleli körbe a szívemet. Az óvatosságom alábbhagy. A testem ellazul.

– Mit dúdoltál az előbb? – kérdezi.

Vállat vonok, hirtelen feszélyezni kezd, hogy a tanúja volt.

– Csak egy kis mondókát, amit Evelyn szeret.

A mosolya elhalványul egy kissé, de úgy döntök, hogy nem veszek tudomást róla, mert a lányom elfordítja a fejét, és Sinclair felé néz. Rámosolyog, és ha neki tetszik valaki, az nekem is tetszik.

– Nem akarod kézbe venni? – ajánlom fel.

Sinclair hátradől a székén, nagyon döbrentnek látszik. Az arca elsápad, miközben elgondolkodva nézi Evelynnt.

Reagan hangosan Rittyent.

– Ne vedd félvállról ezt az ajánlatot, magas, bánatos barna!

Anyuka drága soha senkinek nem adja át a kisbabát.

Sinclair nem felel, én pedig megvilágosodom.

– Nem kell ölbe vened, ha kényelmetlenül érint – vágom rá.

– Nekem úgy tűnik, jól elvan az öledben – válaszolja halkán.

Mosolyt kényszerítek az arcomra, hogy elrejtsem megbántottságomat. Nem jutott eszembe, hogy Sinclair talán nem is gyerekbárát típus. Nincs ezzel baj, ugye?

Nem kellene, hogy legyen. De az én esetemben nem oké. Azt akarom, hogy kedvelje Evelynnt. Azt akarom, hogy lássa ragyogó mosolyát, és a karjába vegye.

– Szerintem kedvel téged – vallom be.

Sinclair kényelmetlenül fészkelődik a székén.

– Nem sok embert kedvel?

Hangsúlyosan megrázom a fejemet.

– Ó, nem. Alig engedi, hogy bárki más ölbe vegye.

Reagan kiköpi a vizét, apró cseppekkel teríti be az asztalt.

– Viccelsz, ugye?

Amikor elsiklok a kérdés felett, és dühösen rámeredek, grimaszolva feláll, két kezében tartja a tálcát.

– Mint mindig, most is élmény volt, anyuka drága. Elmegy, és egy másik pácienszt kezd zaklatni. Nagy levegőt veszek, és Sinclairre összpontosítom a figyelmemet.

A fejét csóválja.

– A barátnőd?

– Reagan?

Bólintok.

– Nem igazán nevezném barátnak.

– Vannak itt barátaid?

Korábban Evelynre mutattam volna és azt mondtam volna neki, hogy így, hogy a kislányom velem van, nincs szükségem barátokra. De ez a válasz már nem állja meg úgy a helyét, mint azelőtt. Szükségem van valakire, akire támaszkodhatok, és aki segít kibogozni az emlékeimet.

– Nincsenek – válaszolom végül. – Itt nincsenek barátaim... de most már itt vagy te. És te barát vagy, igaz?

– Mindig is itt voltam, Victoria. – Átnyúl az asztal felett. A keze egy másodpercig elidőz az enyém felett, de az utolsó pillanatban visszahúzza. Egymásba fűzi az ujjait maga előtt.

Egyre kevésbé lesz idegen számomra. Érzések és érzelmek vernek gyökeret bennem, lassan növekedésnek indulva. Egy villanást látok abból az emlékből, amit előástam róla: kettesben járjuk körbe a házat a költözés napján. A közelségének a tudata, amiről tudtam, hogy nem lenne szabad éreznem.

Bűntudatot akarok érezni. Egy jó embernek bűntudata van. De

olyan, mintha arra akarnám kényszeríteni magamat, hogy sírjak, vagy hogy érdekeljen valami. Ha nincs ott... hát nincs ott, és ettől én leszek a legszarabb élő ember.

Lopva ismét Sinclairre pillantok, csak hogy a tekintetem találkozzon az övével.

– Emlékszem rád – mondom olyan halkán, hogy félek, nem is hallja.

De hallja. Az arca elsápad kicsit, és nem tudom eldönteni, hogy örül-e vagy meg van rémülve.

Meg kell szólalnom, mielőtt elveszítem a bátorságomat.

– Emlékszem, hogy a háznál ismertelek meg. A bejáráson, amiről késtem.

– Nem késtél. Higgy nekem, voltak ügyfeleim, akik...

– ... majdnem két órát késtek. Na, az késés – fejezem be helyette. Apró mosolykezdemény jelenik meg az arcán. Hangosan nyel egyet, és mindkét kezét végighúzza az arcán.

– Atyavilág! – leheli. A keze súlyosan az asztalra hullik.

Rákönyökölve előre hajol. – Emlékszel bármi másra?

– Emlékszem a napra, amikor beköltöztünk.

– Ez minden?

– Ez minden.

Pillanatnyilag csalódottnak látszik, és meg kell állnom, hogy megkérjem, mondja el, mi jár a fejében. Egy kettőnkkel kapcsolatos emlékre gondol. Látom a szemében, ahogy a távolba réved. Van rá esély, hogy azokra a pillanatokra, amiket említettem. Vagy talán mégsem.

Idegesen megnyalom a számat.

– Több van köztünk, ugye?

– Persze hogy több. De hát nem volt mindig is több köztünk?

Szaporán pislogok, próbálom visszatartani a könnyeket, amennyire csak lehetséges.

– Emlékszem a nővéredre is... Jó barátok voltunk, ugye?

– Igen. Amit soha nem fogok megérteni, mert Renee főnökösödő és nagyszájú. Teljes ellentétei voltatok egymásnak, valahogy mégis működött. – Egy másodpercre elhallgat. – Félsz mindenre emlékezni?

– Néha nem. Nagyon sokszor igen. Nem tudom, hogyan fogok reagálni az igazságra. – A szemem lecsukódik. Megdörzsölöm az orrnyergemet, és mélyet lélegzem.

– Túl sok ez az egész? – kérdezi.

– Nem.

De igen.

De ezt soha nem árulom el neki.

Sinclair az asztalra támasztja a könyökét, és közelebb billenti a fejét. Azon kapom magam, hogy ugyanígy teszek. Az a zöld szempár, aminek a színe a csiszolt arannyal határos, egyenesen a szemembe néz. Igéző, magába szippant, pedig minden okom megvan arra, hogy távol, nagyon távol maradjak. A gyomrom megint összeszorul, és a testem bizseregni kezd.

– Mondj valamit, amire nem emlékszem – kérem halkán.

Sinclair egyenesen a szemembe néz.

– Amikor legeslegelőször megcsókoltalak, megízleltem a lelkedet, és minden benne volt, ami én nem vagyok: fény volt a sötétségemnek; vidámság a félelmeimnek. Az a pillanat mindig velem marad. Te elfelejtheted a történetünket, de én mindig emlékezni fogok.

Azt hiszem, a szívem épp most zuhant a gyomromba.

Csak egy kicsit tartom szorosabban Evelynnt, és felteszek egy kérdést, pedig tudom, hogy nincs jogom megkérdezni:

– Sinclair, te szeretted engem?

Nagyon lassan leereszti a kezét, és olyan áthatón néz rám, annyira összetetten, hogy a kezem remegni kezd. – Szerettelek

akkor és szeretlek most is.

Lehet, hogy Wesnek igaza van.

Talán tényleg nincs jogom a múltban vájkálni. A házasságunk elején tapasztalt szépség lassan elkopott, egy olyan kapcsolatot hagyva maga után, amely lassan kezdett megkeseredni. És ha épp csak a történet közepéig jutottam, milyen lehetett a vége?

Megborzongok a gondolattól.

Lehet, hogy az idő tompította a fájdalmat és betakarta a sebeket, de én most megint felnyitottam őket, ami arra kényszerít, hogy érezzem a szívemhez láncolt fájdalmat. Az emlékezetembe idéződik, hogy az én szívem nem dobog. A szavakon keresztül él.

Sebzett és szilánkokra tört, és néha azt hiszem, hogy darabokra fog hullani, de él, és azt mondja:

Fájok.

Fájok.

Fájok.

De nem számít a fájdalom, s tudom, hogy rá kell jönnöm erre. Eljutottam idáig. Most nem fordulhatok vissza... ugye?

Evelyn üvöltése egy oktávval magasabbra vált, amitől össze rándulok. A vállamra teszem a fejét, és nyugtatón megdörzsölöm a hátát, miközben végigmegyek a folyosón.

– Semmi baj – suttogom. – Semmi baj.

Alice csúnyán néz rám, de egy szót sem szól.

Evelyn látszólag semmi mást nem csinál, csak sír. Nem számít, mit teszek, nem hagyja abba. Még egy gyerekdalt is dúdolok a fülébe, ami holtbiztos megoldás arra, hogy megnyugtassam. De még mindig üvölt.

Kérdések végtelen sora fut át az agyamon: Nem kap tőlem elég

szeretetet vagy odafigyelést? Beteg?

Úgy tűnik, minél több darabkát kapok vissza az emlékezetemből, annál nagyobbá válik ez a különös és rémisztő eltávolodás, mintha a minket összekötő vezetékeket megbabrálták volna. Úgy tűnik, mintha egyre csak nőne köztünk a távolság. Fogalmam sincs, hogyan állítsam meg.

Mielőtt bemegyek dr. Calloway irodájába, megállok, és tehetetlenül a kislányom szemébe nézek.

Kérlek, kérlek, hagyd abba a sírást! – rimánkodom neki.

Pislog, világosbarna szempillái az arcát verdesik, miközben kifejezéstelenül néz rám. A jajgatás abbamarad, ám fészkelődni és tekeregni kezd a karomban, mintha szívesebben lenne bárki más ölében, ám tudja, hogy úgysem fog sor kerülni rá.

Mielőtt Alice elmegy, halkán mormolni kezd:

– A Fairfax nem kisbabának való hely...

Mély, tisztító lélegzetet veszek, és egyet kopogok az ajtón, mielőtt bemegyek. Dr. Calloway üdvözl, én pedig egyenesen ahhoz a szélihez megyek, amelyiken mindig ülni szoktam. Nagyon gyorsan kezdem úgy látni a Fairfaxét, mint egy átmeneti állomást a régi életem és a között az élet között, ami odakint a világban vár rám.

Végigvesszük a szokásos kérdéseket, én pedig a szokásos válaszokat adom rájuk. Valami türelmetlen energia örvénylik közöttünk.

– Készen áll egy új adag fényképre? – kérdezi a doktornő mosolyogva.

Amennyire félek attól, hogy lássam a múltam maradékát, annyira kíváncsi is vagyok rá. Tudnom kell a többit is.

– Készen.

– Kiváló.

A mappám már nyitva is van előtte. Csak három fényképet vesz elő.

Első kép: Wes és én. Egymással szemben ülünk. A borospohár az étellel félig megrakott tányérom előtt tele van. Wesé üres. befelé hajol a fotón, az arcán mosoly látszik. De az egész nem stimmel: nincs érzés a mosoly mögött, csak sötétség, amitől libabőrös leszek. Az én arckifejezésem teljesen más. Nincs mosoly. A boldogságnak nyoma sincs az arcomon. Döbbentnek látszom, és félelem van a szememben.

– Következő kép – mondom egy kicsit túl hangosan.

A második fotó régebbi. A szélei befelé pödörödnék, és az egész kép enyhén sárgás árnyalatú. Egy aprócska kislányról készült. Jellegzetes stúdióháttér van mögötte. Kék és piros skót kockás ruhát visel, a szélén fekete csipkével. Pufók lábacskaikra fekete harisnyát húztak. Egy nagy piros fejpánt van rajta, egy masnival, ami a fejénél is nagyobb. Teli szájjal vigyorog a fotósra. Azon kapom magam, hogy visszabámulok rá.

– Ez én vagyok.

Dr. Calloway nem válaszol. Megszakítom a szokásos munkamenetünket, de ez egyszer jó érzés, hogy végre felismerek valamit, mielőtt eluralkodnak rajtam az emlékek. Anyámnak volt egy bekeretezett nagyobb változata ebből a képből otthon, közvetlenül a bátyám képe mellett. Szeretetteljesen nézegette, halvány mosollyal az arcán. Miközben felnőttem, soha nem értettem annak a mosolynak a jelentőségét, de most, hogy Evelyn van nekem, már értem.

A harmadik fotó: én és Sinclair. Vér száguld az ereimben, ahogy a kettőnkéről készült képet nézem. A környezet alapján valamilyen buliban vagyunk. Léggömbök és szerpentinek vannak az előtérben. Boldog, mosolygó arcok vesznek körül minket, akikhez nem tudok nevet társítani. Úgy látszik, mintha táncolnánk.

Sinclair keze a magasba emeli az enyémet, miközben megpördülök. A ruhám szegélye felemelkedik, és pörög körülöttem. A szabad kezemet felfelé tartom, az ujjaimat szétnyitom, mintha bele akarnék kapaszkodni a pillanatba. Hajtincsek takarják el

előlem a kilátást, de még mindig Sinclairt nézem, arcomon a lehető legszélesebb mosollyal. Nem látok mást belőle, csak a profilját, de ott a kis gödröcske az arcán, és ebből tudom, hogy ő is mosolyog.

Dr. Calloway kezdi felgyorsítani a folyamatot. Oda-vissza váltogatja a képeket, újra meg újra meg újra. Lehet, hogy emlékszem a kiskoromban készült fotóra, de az emlékezetem ahhoz talál kapcsolatot, amelyik rólam és Sinclairról készült. Érzem a friss levegőt. Hallom egy kocsiajtó csapódását. Hangok járnak a nyomomban.

Lassan visszaszív magába az az emlék.

Önként indulok...

2014. május

Egy friss és új házasság mindig vitákkal, könnyekkel és csalódásokkal jár. De egy új adag boldogság, mosoly és nevetés mindig kell, hogy ellensúlyozza a rosszat. Mindig.

Próbáltam erről meggyőzni magamat, de ahogy Wessel szemben ültem az étteremben, tudtam, hogy az egész csak cirkusz. Elmúltak már azok a napok, amikor pirítóst készítettünk és ígéreteket tettünk egymásnak, és arról beszélgettünk, hogy mit tartogathat a jövő.

Fal emelkedett közénk. Áttetsző volt. Mások számára észrevehetetlen. Csak mi láttuk. Néha meg is feledkeztem róla. Olykor voltak pillanatok, amikor hiányzott nekem az a Wes, akibe beleszerettem, s amikor kinyújtottam felé a kezemet, akadályba ütköztem.

A távolság nem azonnal támadt. Nem az történt, hogy az egyik pillanatban még szerelmesek voltunk egymásba, aztán a következőben már gyakorlatilag idegenek voltunk. Minél több idő telt el, és nem estem teherbe, annál megbántottabb és frusztráltabb lettem. Lehet, hogy Wes álma az volt, hogy társüggyvéd legyen az irodában, de az enyém nem. Az utóbbi időben egyre később ért haza. Inkább voltam kapcsolatban a hangpostájával, mint vele. Egyre azon töprengtem, hogyan jutottunk idáig, hogyan hagyhattuk, hogy elérjük ezt a pontot. Az volt az oka, hogy olyan kétségbeesetten

akartam családot? Netán Wesnek az a képessége, hogy másodpercek alatt százig felpörögjön a semmiből?

Nem tudtam, és az örületbe kergetett.

A szövetségünk, amely annyira erős volt, lehangolóvá vált. Emlékeztem arra, hogy amikor jegyesek voltunk, mennyit csóváltam a fejemet amiatt, hogy a körülöttünk élő párok váltak, különmentek, szakítottak. Voltak csúnya csetepaték. Mindig arra gondoltam: *Mi soha nem leszünk ilyenek. Soha nem fogjuk hagyni, hogy ennyire eldurvuljanak a dolgok.*

De ott tartottunk.

Ott tartottunk.

Lassan tologattam az ételt a tányéromon, és lopva Wesre pillantottam. Az ennivalója kötötte le a figyelmét, és olyan volt, mintha csak egy átlagos nap lenne számára.

Se boldog évforduló. Se semmi.

Nem számítottam óriási ünneplésre vagy drága ajándéokra. Csak egy beismerést akartam. Olyasmit, hogy: *Hé! Egy újabb évet csináltunk végig. A következő év jobb lesz!*

De már majdnem végeztünk a vacsorával, és nem úgy tűnt, hogy ez egyhamar elhangzik.

Wes megtörölte a száját, és az asztalra engedte a szalvétáját. A pillantása harcias volt, mintha a prédája lennék, és ő lenne a ragadozó. Ettől fészkelődni kezdtem a helyemen.

– Nem fogod megenni? – kérdezte.

– Nem vagyok éhes. Kuncogni kezdett.

– Victoria, Victoria...

– Mi az?

Elhúzta a karját, és rám meredt.

– Hogy érted, hogy *mi az*? – kérdezte, a hangja egy oktávot emelkedett. – Nem mondhatom ki a nevedet?

Egy jó másodpercig a szemébe néztem, és próbáltam megtalálni

azt a darabot Wesből, amit szerettem. De még a legkisebbre sem sikerült rábukkannom.

Mi az?

Istenem, de el vagyunk csesződve! – A tenyerembe temettem az arcomat.

A szeme fellángolt a dühtől és a sértettségtől.

Hogy mondhatasz ilyen szarságot?

Ez az igazság. – Felemeltem a fejemet, és érzéketlen szemébe néztem. – Szeretsz még egyáltalán?

– Hát persze.

El tudod mondani, hogy ugyanannyira szeretsz, mint az elején?
– Nem. Azt tudom elmondani, hogy jobban szeretlek. – Őszintén mondta ki ezeket a szavakat, és olyan látszólagos meggyőződéssel, hogy majdnem hittem neki.

Majdnem.

A szerelem háromdimenziós. Annyira mély és óriási, annyira erőteljes, hogy az ember nem mondhatja ki a szót anélkül, hogy érzelmek áradnának szét az arcán és látszódnának a szemében.

Wes szeme egykedvű és élettelen volt.

– Szerintem másként definiáljuk a szerelmet – jegyeztem meg halkán.

Vakkantva felnevetett.

– Egy kibaszott kertben élsz. „Hadd gondoskodjak erről a virágról!” – A hangomat utánozta. – „Ó, ennek a virágnak víz kell.” „Ez pedig nem kap elég napfényt.” – Még egy gúnyos nevetés. – Ha előjönne a virágaid közül, észrevehetnéd, mi a szerelem.

Megráztam a fejemet.

– Dühös vagy rám? – kérdezte mogorván.

Azt kívántam, bár dühös lennék. A düh egy érzés. Egy érzés, ami beindítja az ember szívét.

– Dühös vagy – állapította meg.

Megmoccant.

– Sajnálom. Rendben? – Wes lehalkította a hangját. Gyengéd volt és esedező. – Sajnálom – ismételte meg.

– Jól van – bólintottam.

Letettem a villámat a még mindig teli tányéromra, s próbáltam kitalálni, hogyan mondhatnám el neki azt, amit mondanom kell, olyan gyengéden, amennyire csak lehet. De nem kínálkozott egyszerű megoldás rá, pedig ki kellett mondanom. Régóta érlelődött már.

Ittam egy korty vizet, és megköszörültem a torkomat.

– Arra gondoltam, hogy visszamegyek dolgozni.

Végre. Elmondtam neki.

A válasza azonnali volt.

– Miért?

– Nos, látsz valahol kisbabát kúszni? – feleltem. – Semmi okom rá, hogy otthon maradjak.

– Dehogyan nincs.

– Wes, én boldogtalan vagyok.

Pislogott, zavartan és dühösen meredt rám.

– Boldogtalan vagy az álmházadban. Mi más miatt vagy még boldogtalan? Túlságosan is szorít a gyémántcipellő?

– Nincs mit csinálnom! Kezdek beleőrülni.

– Ott van a kerted.

– Ami miatt épp most gúnyoltál ki.

– Vicceltem. Nekem elég boldognak tűnsz.

És itt volt az én problémám. Ugyanis semmilyen szempontból nem voltam boldog.

A nyilvánosság előtt jó feleség voltam. Önkénteskedtem az ingyenkonyhán. Pénzt adtam jótékony célokra. Tagja voltam egy

olvasóklubnak, aminek a tagjai minden hónap utolsó péntekén jöttek össze. Villásreggeliket rendeztem, amikre átjöttek a barátaim, és a törődés álcája alatt pletykáltunk. Wessel vacsorázni jártunk a barátokkal és a családdal, és ő mindig tökéletes úriember volt.

Abban a másodperben azonban, amint magunkra maradtunk, lehullott a máz, és láthatóvá vált a szomorúságom. Ha egyszer is felém nézett volna, észreveszi.

Nem mész vissza dolgozni – jelentette ki Wes. A hangja határozott volt. Végleges. Nem volt helye vitának.

– Nem mondhatod meg, mit csináljak.

– Hm... szerintem épp most tettem meg.

Olyan erős gyűlöletet éreztem, hogy már-már elsőpró volt. Elhomályosította a látásomat, mindent fekete köd borított. Meg akartam ölni. Abban a pillanatban semmi sem tett volna boldogabbá, mint látni, ahogy kileheli a lelkét, és tudni, hogy soha többé nem árthat nekem.

Hogy őszinte legyek, ijesztő volt ennyi gyűlöletet érezni egyetlen ember iránt. Nem volt lelkiismeret-furdalásom, amiért bántani akartam West. Csak azt bántam, hogy csupán gondoltam azokat a gondolatokat.

Összegyűrtém a szalvétámat, és az asztalra dobtam.

– Kimegyek a mosdóba – motyogtam, miközben elsétáltam.

– Victoria, várj! – kiáltott utánam.

Gyorsan kitértem jobbra, a mosdók irányába. A folyosó szűk volt, tompa világítással. Megálltam és megfordultam, tudtam, hogy nem kerülhetem el örökké, akkor sem, ha akarom. Úgy haladt felém, mint egy ragadozó, és nem állt meg, amíg csapdába nem ejtett saját maga és a fal között. Felbámultam rá, miközben ő lebámult rám.

– Miért rohantál el?

Az arckifejezése nem változott, és a hangja megtévesztően lágy volt, amitől felállt a szőr a nyakamon.

– Nem irányíthatsz – ismétellem meg, a hangom remegett.

– Ne suttozd! – A tenyerével a falra csapott a hátam mögött. – Ha mondanivalód van, kurvára mondd is ki! – sziszegte a férjem gonoszul.

– Nem irányíthatsz! – Nyoma sem maradt az önuralomnak bennem.

Ez volt az egyetlen alkalom, amikor kijöttem a sodromból. Be kell ismernem, jó érzés volt.

Wes hátrébb lépett tőlem. Zaklatottan nevetett és a plafont bámulta.

– Azt hiszed, hogy irányítalak... Ez nevetséges. – Ahogyan tovább nevetett, én balra húzódtam, igyekeztem eltávolodni a tűzvonalából.

De a nevetése elhalt, a figyelme pedig azonnal rám összpontosult. – Építék neked egy gyönyörű otthont. Eltartalak. Megadok neked mindent, és szerinted én irányítalak? Bármelyik nő ölne azért, hogy ilyen élete lehessen.

– Aha, lehet, hogy szeretnék a házasságunk első évét. De nem a mostanit.

Olyan pillantást vetett rám, hogy a belőle áradó gyűlölettől összerándultam. Wes járkálni kezdett fel és alá. Végül abbahagyta, és olyan elszántsággal meredt rám, mintha közben mindent kifőzött volna.

– Az enyém vagy – jelentette ki.

Először azt hittem, nem jól hallottam. De csak állt ott, egyetlen mosoly nélkül, és ráébredtem, hogy halálosan komoly.

Most rajtam volt a sor, hogy zaklatottan nevetni kezdjek.

– Nem vagyok tárgy! Nem birtokolhatsz!

Oldalra billentette a fejét.

– Nem erről szól a szerelem? Hogy birtokolunk valakit?

– Nem! – tiltakoztam hitetlenkedve.

– Dehogynem! – Visszatért a szemébe a vad, örült tekintet. – Ne

nézz úgy rám, mintha nem értenéd! Te vagy az, aki rózsaszínben látja a világot, Victoria.

Nem tudtam eldönteni, melyikünk van jobban elcseszve: én, amiért maradok, vagy ő, amiért azt hiszi, hogy a szerelem egyet jelent a birtoklással.

A levegőbe emeltem a kezemet.

– Feladom. Feladom, oké? – Kimerítettem minden lehetőséget, és nem maradt más hátra. Végigmentem a folyosón. Nem tudtam, hová megyek, de tudtam, hogy el kell tűnnöm, mielőtt eldurvulnak a dolgok. – Elmegyek.

– A fenét mész! – mondta Wes a hátam mögött.

Aztán már csak arra eszméltem, hogy két kéz fogja át a vállamat. Megperdített, és addig nyomott hátrafelé, amíg a fejem a falnak nem csapódott. A koponyám lüktetni kezdett. Semmit sem láttam a szemem előtt táncoló fekete pöttyökön kívül. Nekilendültem, hogy eltoljam, de olyan volt, mintha egy sziklatömböt lökdöstem volna. Szadista tekintettel nézett rám, mintha örömét lelné abban, hogy fájdalmat okoz. Az ujjai összezártak a csuklóimon, és kettőnk között tartották őket.

Csak álltam ott, rémülten, próbáltam megtalálni a leggyorsabb menekülőutat. Sötét mosoly terült szét az arcán, ahogy elvette a kezét, de csak azért, hogy a nyakam köré fonja és fojtogatni kezdjen. A tüdőmből elfogyott a levegő. A földre akartam rogyni. Csapkodtam a kezeit, kapkodva igyekeztem levegőt venni. Ám mindez csak nevetésre készítették. Össze akartam gömbölyödni. A fájdalom hullámokban járta át a testemet. Kétségbeesetten ütöttem a kezét.

Egyre erősebben szorított, és a látómezőm pereme halványodni kezdett.

Ez nem történik meg!

Nem lehetséges!

Aztán eleresztett, és egy lépést hátralepett.

A kezemmel a térdembe kapaszkodtam, ahogy előregörnyedtem, és annyi levegőt szívtam be, amennyit csak tudtam. Olyan volt, mintha lángolt volna a tüdőm. Hihetetlenül fájt. Sírni akartam, de nem jöttek a könnyek. Kinyílt a szám. Nem voltak szavak. Csak kis zihálások.

Felemeltem a fejem, és láttam, hogy Wes engem néz, kifejezéstelen tekintettel.

- Találj valakit, aki jobban szeret nálam! Keresd meg! Hol van? – suttogta sűrgetőn. Az ujjai a bicepszemre fonódtak, a bőrömbe mélyedtek.

A folyosó kezdett elhomályosulni. Wes hajladozott, megsokszorozódott körülöttem. Arra gondoltam, hogy el fogok ájulni.

– Itt áll előtted, Victoria. Én vagyok az. Én vagyok az egyetlen férfi, aki szeretni fog téged.

A keze a fejem tetején landolt. Egy másodpercig azt hittem, a falhoz fogja csapni, és megöl. Abban a pillanatban egy részem nem is bánta volna. De nem tett mást, csak megpaskolta a fejemet, mint valami rakoncátlan kisállatét.

– Nem engedlek el. – A hüvelykujja és a mutatóujja közé fogta az államot, így kényszerített, hogy felnézzek rá.

Csak álltunk ott, és farkasszemet néztünk egymással. Levegőért küzdöttem. Ő viszont azért, hogy irányítson engem. Igyekeztem összeszedni magam.

Egy pillanattal tovább tartott, én pedig végül zihálva mondtam ki:

– Fájdalmat okozol.

– Jó. – Leeresztette a kezét, és közben a homlokát hozzáérintette az enyémhez. – Most már látod, te mekkora fájdalmat okozol nekem. Szeretlek, Victoria.

Annak, akinek ilyen férje van, mint az enyém, nincs szüksége ellenségekre.

Másnap reggel enyhén zavarodottan ébredtem. Az ágynemű merev volt, és frissen mosott. A napfény bántón erős, s az arcomba sütött. És ez furcsa volt, mivel mindig becsuktam a zsalugátereket éjszakára. De aztán rájöttem, hogy a vendégszobában vagyok. Nem volt az az isten előző éjjel, hogy egy ágyban aludjak Wesszel. Olyan volt, mintha az ördöggel hálnék.

Felültem. A szoba másik végében egy tükör lógott a falon. Még innen is láttam, hogy a szemem felduzzadt a rengeteg sírástól. Meglepő módon nem voltak zúzódások a nyakamon. Ha az izmaid nem sajogtak volna, azt hiszem, hogy ez egész rettenetes jelenet soha nem is történt meg.

A kezembe tettem az arcomat, és felnyögtem. Ami előző éjjel történt, elég ok arra, hogy elhagyjanak valakit. Ezt tudtam. Mégis halálra rémültem. Félttem vele élni, és félttem elfutni tőle. Nem tudtam, hogy mire képes, és ez volt mind közül a legrémisztőbb.

Kibújtam a takaró alól és felkelni készültem, amikor észrevettem valamit a szemem sarkából. Az enyém melletti párnán egy tengerészkek doboz volt, kis fehér masnival a tetején. Egy összehajtogatott üzenet volt mellette. Először az ajándékot nyitottam ki. Egy gyönyörű gyémántkarkötő volt, amit néhány hónappal korábban láttam egy ékszerésznél. Megemlítettem Wesnek, hogy szerintem lélegzetelállító. Nem szólt rá semmit, én pedig megfeledkeztem róla. Ám annak a boldogságnak, amit ez a figyelmes ajándék szerzett volna egy évvel korábban, most nyoma sem volt. Semmit sem éreztem. Óvatosan visszatettem a dobozba, és felvettem az összehajtogatott levélkét. A nevemet Wes sietős kézírásával írták az elejére.

Az üzenet egyszerű volt:

V!

Sajnálom a tegnap estét Szeretlek.

W.

Végighúztam az ujjamat a neve kezdőbetűjének laza macskakaparásán, azt kívánva, bárcsak felfedezhetném a férjet, akit egykor szerettem. De éreztem, hogy az a része lassan a semmibe vész.

A könnyeim a levélre potyogtak, lassan utaztak végig a papíron, összeolvadtak a tintával, elmaszatolták azt, hogy sajnálom és hogy szeretlek.

Tépd össze! – kántálta az elmém.

A készítés, hogy pontosan ezt tegyem, erős volt, de azon kaptam magam, hogy közben mégis magamhoz szorítva tartottam a papírt. Lecsaptam a bársonydoboz fedelét, kikeltem az ágyból, és fogtam a fésülködőasztalon heverő fényképalbumot. Leültem az ágy szélére, és elmerültem az esküvői képeimben.

Sokkolt annak a nőnek a látványa, aki egykor voltam.

Lehetetlennek tűnt, de élénken éreztem a boldogságát.

Folytattam a lapozgatást.

A testem ott volt, életben tartott, de a lelkem valahol távol járt attól a háztól, attól a házasságtól, attól az élettől.

19

2014. július

Nem akartam elhagyni a házat.

Nem igazán akartam csinálni semmit. Csak feküdni az ágyban, a fejemre húzni a takarót, és visszatekerni az életemet.

Miközben Wes szokásos napi teendői folytatódtak, nem volt több dühkitörés. Nem voltak ütések. Nem volt fájdalom. Egyetlen egyszer kért bocsánatot, a kártyán az évfordulónk után, de ez volt minden. Úgy tett, mintha minden rendben lenne, és élnünk kellene az életünket. De ez nekem nem volt ennyire egyszerű. *A megszoksz vagy megszöksz* folyamatos állapotában éltem.

A jövőnk kedvéért feladtam a munkámat, és mit tudtam felmutatni cserébe? Semmit.

Nem volt kisbaba. Az elmúlt néhány hónapban beletörődtem a ténybe, hogy soha nem is lesz. Hónapokkal korábban javasoltam Wesnek, hogy menjünk el egy termékenységi szakértőhöz. Ám gyorsan véget vetett annak a beszélgetésnek. Azt mondta, nincs miért erőltetni. Hogy alig próbálkoztunk. Nem szóltam neki, hogy ha annyi figyelmet szentelne a házasságunknak, mint tette a kezdetén, észrevenné, hogy több mint egy éve „aktívan” próbálkozunk.

A gyermektelenség azonban talán áldás is lehet. Émelyegtem a gondolattól, hogy egy újabb életet hozzak abba a környezetbe,

amelyikben élek.

Az utóbbi időben azt vettem észre, hogy beszippantott egy feneketlen fekete lyuk, ahol a férjemmel töltött szép pillanatokat őriztem. Láttam magunkat, ahogy a vacsoraasztalnál ülünk, barátok és nevetés vesznek körül minket. Átpillant rám, boldogság csillog a szemében, és ez rávezetett, hogy még mindig van egy darabka jó benne.

Amikor Wes dolgozott, hihetetlenül üresnek éreztem a házat. Renee segítségével profi kertész lettem. A barátságunk az idő múlásával egyre erősödött. Számos barátom volt Falls Church-ben, de ők törtető barátok voltak – olyanok, akik csak egy darabig kapaszkodtak az emberbe, de nem okozott nekik gondot, hogy ejtsenek, amint feljebb kerültek a létrán.

Renee életre szóló barát volt, és kiábrándítón bántam vele. Számos alkalommal sms-ezett és telefonált azon a héten. Egyszer fogadtam a hívását, két sms-re pedig válaszoltam. Azt írta, hogy ha nem találkozik velem szemtől szemben, addig fog kopogtatni az ajtómon, amíg be nem engedem. Én viszont szívesebben ugrottam volna be az üzenetébe egy gyors köszönésre, hogy biztosítsam arról, jól vagyok, és aztán mehessek is.

Féltem, hogy ha túl sokáig maradok, észreveszi a Wessel folytatott dühös veszekedésem nyomát. A bántalmazást. A szégyent. És ezt akartam a legkevésbé.

Maradj csak otthon! Jobb egyedül lenni, suttogta az elmém.

Erős volt a vágy, hogy beadjam a derekamat és bezárkózzam a házba. De már majdnem egy hete otthon voltam, és tudtam, hogy ha nem veszem rá magam, hogy kimozduljak, soha nem is fogok. Nem segített, hogy az időjárás-előrejelzés is barátságtalan volt. Felhők érkeztek, szürkévé változtatták az eget. Fojtogató volt a hőség, verítékezett tőle a halántékom és a bőrömre tapadt a ruhám. Azon kaptam magam, hogy reménykedem, hátha megnyílik az ég és elered az eső.

Renee üzenetével szemben parkoltam le. A napnak abban a

szakában egészen csendes volt. A legtöbb ember dolgozott. Ahogy becsaptam az ajtót, gyerekek sivító kacagásának a hangja hasított a levegőbe. Lassan a park felé sétáltam. A szebbek közé tartozott Falls Church-ben, új játszótérrel, biztonsági kerítéssel és egy piknikezésre meg bulizásra alkalmas pavilonnal. Hatalmas tölgyfák pettyezték a környéket, és védték az erős napsütéstől a közvetlenül alattuk lévő padokon helyet foglalókat.

Azt vettem észre, hogy megállok, és a fa alatt ülő anyukákat bámulom. Mind elvesztek a saját világukban. Egyszer-egyszer rápillantottak a gyerekeikre, aztán folytatták a beszélgetésüket. Az egyik anyuka mellett egy babakocsi állt. Előre-hátra tologatta, majd olykor közelebb húzta, és rámosolygott a benne sivalkodó és kacagó kisgyerekekre.

Annyira szörnyű, hogy én is erre vágytam? Wes így gondolta. Ezer különböző forgatókönyvre gondoltam, ami megszakíthat egy kapcsolatot. De soha nem gondoltam, hogy a gyerek is közé tartozik.

Az égjük anyuka rám pillantott. A szeme gyanakvón összeszűkült, és ráébredtem, hogy nem festek jól: a park körül lézengek, mint egy szatír. Gyorsan megfordultam, és sietve átmentem az úton, remélve, hogy megszabadulok a pillantásuktól, amit a hátamon éreztem.

Keresztbe fontam a karomat a mellkasom előtt. A vállam meggörnyedt, és ha összezsugoríthattam volna magamat, megteszem. Habár felhős volt az ég, elővettem a Ray Bán napszemüvegemet a táskámból, és feltettem. Órúln hangzik – és valószínűleg szánalmasan -, de olyan érzés volt, mintha a napszemüvegem egy kis akadályt képezne köztem és a külvilág között, s amíg rajtam van, senki, aki elmegy mellettem, nem láthatja a szememet vagy a fájdalmamat.

Ez eredeti ötlet volt. Miért is nem jutott szembe hamarabb? Lemosolyogtam a járdára, és azonnal egy falba ütköztem. Hátra-tántorodtam. Amikor felemeltem a fejemet, hamar rájöttem, hogy a „fal” valójában egy ember.

– Bocsánat – motyogtam. Gyors pillantást vettem a férfira, és végre kapcsoltam. Ismertem őt. Ő volt a vállalkozó, aki a házunkat építette.

Elmosolyodott, én pedig éreztem, hogy összeszorul a gyomrom.

– Victoria, ugye?

Feltoltam a napszemüvegemet a hajamra. Sinclair Montgomery. Hogyan is felejthettem el őt? Még mindig olyan magas és impozáns volt, mint azelőtt. A nyár jobban bánt vele, mint velem, és a bőrének olyan volt a színe, mint a méz. Fekete haja rövidebb volt, mint amire emlékeztem. Lezseren öltözött, farmert és fekete pólót viselt, ami megfeszült széles vállán.

– Jó, hogy újra látom – mondta.

Azon kaptam magam, hogy visszamosolygok.

– Én is örülök.

Sinclair a virágbolt felé mutatott.

– Renee-hez jött?

– Igen. Már régóta meg akartam látogatni, de sok dolgom volt. – Jobb önként a sortűz elé állni és találkozni vele, különben addig gyötör, amíg el nem éri, amit akar.

Efelől nem volt kétségem.

Kinyitotta nekem az ajtót, és a bejárat felé intett.

– Csak ön után.

Amikor elmentem mellette, a vállam súrolta a mellkasát, és beburkolt a kölnije illata. Fás illata volt. Mint a természetnek. Vagy a kemény munkának. Nem voltam hajlandó tudomást venni a szapora szívverésemről. Nem kellett tükörbe néznem ahhoz, hogy tudjam, az arcom kipirult.

– Victoria! Az egyik legnagyobb kedvencem! – kiáltott fel Renee, miközben előresétált a pult mögül.

– Én nem szerepelek a listán? – kérdezte Sinclair.

– Az attól függ... Nálad vannak a kocsikulcsaim?

Sinclair egy kulcscsomót dobott a testvére felé. Renee egy kézzel elkapta.

– Igen, és kész.

– Akkor hadd kezdjem előlről: Victoria! Sinclair! A két legnagyobb kedvencem!

– Ez jó volt – felelte Sinclair. – De legközelebb egy kicsivel több érzelmet rakj bele. – Óriási karját a pultra támasztotta, és rám pillantott. – Victoria, ön is így bána a testvérevel, miután olyan rendes volt, hogy elvitte a kocsiját a szerelőhöz, hogy befoltozzák a gumit és lecseréljék az olajat?

Nem azért tette fel nekem a kérdést, hogy kedves legyen és bevonjon a beszélgetésbe. Őszinte érdeklődést láttam a szemében. Megdöbbenett a tény, hogy bár majdnem egy éve láttam utoljára ezt a férfit, valahogy mégis elérte, hogy úgy tűnjön, nem telt el sok idő azóta.

Lépésről lépésre kezdtem ellazulni.

– Eszembe sem jutna ilyen rosszul bánni a bátyámmal – csipkelődtem.

– Hazudós – méltatlankodott Renee.

Sinclair olyan mosolyt villantott rám, amit az ujjaim hegyétől egészen a lábujjaimig éreztem. Gyorsan másfelé néztem.

– Szóval merre jártál? – kérdezte Renee.

Sinclair elővette a telefonját, és hátat fordított nekünk.

– Ó, igazán semmit sem csináltam – válaszoltam kitérően. – Csak otthon pihentem.

A magyarázatom még az én fülemnek is gyengének hangzott, és szomorúnak. Renee összeráncolta a homlokát, és közelebb lépett, hogy alaposan szemügyre vegyen.

Túlságosan is közel. El kellett rohannom onnan. Azonnal. – Hé, tudod, hogy nem odakint vagyunk, ugye? Leveheted a napszemüvedet.

Egy lépést hátráltam.

– Tudom. De csak gyorsan be akartam ugrani, hogy köszönjek. – Maradj! – kérte komolyan. – Csak el kell intéznem néhány dolgot, de beszélni akartam veled. – Sinclairre pillantott. – Bemegyünk a hátsó szobába és beszélgetünk. Oké?

– Oké – mondtam egy kicsit túl hangosan. Nem hangzott jól. Úgy éreztem, mintha paródiája lennék annak az embernek, aki egykor voltam, és mindent megmozgatok, hogy bebizonyítsam, mégiscsak jól vagyok.

Renee visszalibegett a pénztárgéphez, én pedig kihasználtam a lehetőséget, hogy körülnézzek. Voltam már ott néhányszor, de olyan volt, mintha valami mindig megváltozott volna, valahányszor beléptem Renee virágüzletébe. Eklektikus dekorációs stílusa volt, és imádtam. Renee nem hitt a dolgok kidobásában. Járt a régiségboltokat és a bolhapiacokat, vadászott bármire, ami illett az üzletébe. A falakat sötét pávakék színűre festették. Az előttem lévő falon különböző formájú és méretű tükrök egész sora lógott. Egy hosszú faasztal állt a fal mentén, és két, falhoz támasztott törött létra fogta közre. A fehér festék nagyja lepattogzott, de a fokok erősek voltak, rajtuk rengetegféle virág.

– Rendben – mondta Renee a hátam mögött. – Csacsogunk egy kicsit. Néhány perc múlva visszajövök – szólt oda Sinclairnek.

Sinclair a levegőbe emelte a kezét.

– Mit kell csinálnom?

– Csináld azt, amiben a legjobb vagy: ülj itt és legyél jóképű, Sin. Ahogy követtem Renee-t, a hátam mögé pillantottam, egyenesen Sinclairre. A pillantásunk összevillant, és gyorsan előrefordultam.

A hátsó szoba egy kis helyiség volt, egy falhoz tolt íróasztallal. Egy ősrégi laptop csücsült rajta kinyitva, a képernyő köré tapasztott post-itokkal. A tűzőgép mellett egy kis bekeretezett fotó állt Reneeről és a férjéről. Tökéletes szögben ahhoz, hogy Renee nézegetni tudja. Egy kis mini hűtő volt bedugva az ajtó mellett. Renee kihúzott nekem egy irodai széket, és kivett egy vizet a

hűtőből.

– Szomjas vagy? – kérdezte.

Nemet mondtam, és leültem.

Egy ideig hétköznapi dolgokról beszélgettünk, semmi igazán fajsúlyosról, de hamarosan végeztünk minden kényelmes témával, már semmi sem maradt.

Renee felsóhajtott, és a szemetesbe dobta az üres palackot.

– Szóval hol voltál valójában?

– Otthon. Dolgom volt.

Renee felvonta az egyik szemöldökét.

– Aha. Dolgod volt. Minden rendben van veled?

– Minden nagyszerű. – Széles mosolyt villantottam rá, de máris halványulni kezdett, mert odabent a lelkem sikoltott, rimáncodott, könnyöngött, hogy áruljam el Renee-nek az igazat. Minden erőmre szükség volt, hogy csendben maradjak.

– Rendben, rendben. Minden oké veled... – Renee eltolta magát a faltól, és lenézett a kezére, mintha egy bonyolult matematikai problémát oldana meg. Felemelte a fejét, és a szemembe nézett. – Minden oké veled és Wessel?

Tétováztam. Csak egy másodpercig tartott, de neki elég volt.

– Mi folyik itt? – faggatott.

Most én voltam a soros, hogy a kezemet bámuljam.

– Csak nehéz időszakon megyünk keresztül.

Renee együtt érzően bólintott.

– Ez normális. Minden párnak vannak nehéz időszakai. A férjem néha az örületbe kerget, máskor meg nem tudok betelni vele. De többnyire az örületbe kerget – tette hozzá viccelődve.

Vigyorogtam, és nagyra értékeltem, hogy megpróbálta oldani a feszültséget.

– Általában mennyi ideig kerget az örületbe?

A szemöldöke keskeny V betűt formált.

– Ez attól függ, mennyire vagyok feszült. Ahogy nála is. Hogy mi volt a leghosszabb?

Izgatottan bólintottam, úgy vártam a választát, mintha mannaként hullana az égből.

– Akkoriban történt, amikor megnyitottam ezt az üzletet. Még csak két éve voltunk házasok. Aggódott, hogy az üzlet kudarcba fullad. Őszintén, én is aggódtam. Jó két hónapon keresztül ugrottunk mindenre, és aztán egy este nem jött haza, és ez volt az, amikor szembe kellett néznünk a valósággal. Attól kezdve tudatosan arra törekedtünk, hogy átverekedjük magunkat az élet stresszhelyzetein, és megpróbáljuk nem egymáson kitölteni. Két hónap. Számomra két hónap annyinak tűnt, mint egy séta a parkban.

– A feldúlt arckifejezésed láttán feltételezem, hogy nem egészen ezt akartad hallani – jegyezte meg Renee fáradtan.

Magamba roskadtam a helyemen.

– Köztünk ennél sokkal rosszabban állnak a dolgok.

– Például hogyan?

– Ha elmondanám neked...

Renee felemelte mindkét kezét.

– Nem árulom el egy léleknek sem. És komolyan gondolom.

Bólintottam, és mélyet lélegeztem.

– Wesnek elég feszült napjai voltak mostanában. Próbálja elérni, hogy társüggyvéd lehessen, és ez tovább tart, mint számított rá. Őrült sokat túlórázik. Alig látjuk egymást, és egyszerűen csak... kemény. Tavaly azt hittem, hogy egy kisbabával kerekébb lesz az életünk, sokkal boldogabbá tesz minket, mint azt el tudnánk képzelni. De nem került rá sor. Otthagytam a munkahelyemet... A személyiségem egy részét adtam fel Wes kedvéért. Ő nem akart kisbabát, de én belekényszerítettem... Néhányszor elveszítette a türelmét. A semmiből jön rá, amikor a legkevésbé számítok rá. – Hangosan

kifújtam a levegőt. – Mindegyik dühkitörés rosszabb, mint az előző, és többé már nem tudom, mihez kezdjek.

Mindig azt hittem, hogy az igazat elmondani olyan lesz, mintha a fogamat húznák. De valahogy szabadnak éreztem magam tőle. – Ezek a dühkitörések... – kezdett bele Renee lassan – mennyire rosszak?

Finoman tette fel a kérdést, nem azzal állt elő, hogy bántalmazó kapcsolatban élek-e. Inkább csendben utalt rá.

Addig elfojtottam minden rossz dolgot, ami Wessel és velem történt, és ez lassan elevenen felemésztett. Tudtam, hogy valakinek be kell vallanom az igazat, de erre vágytam a legkevésbé. Hiszen senki nem akar előállni azzal, hogy felfedi a fájdalmát és a megalázottságát. Olyan, mintha meztelenül odaállna egy csapat idegen elé.

De Renee nem volt idegen, és mélyen legbelül tudtam, hogy ha valakit a bizalmamba fogadok, az ő lesz.

Felálltam a székemről. Renee zavart pillantást vetett rám, amikor megfordultam és a hátamat mutattam neki. Olykor cserben hagynak a szavak. Olykor nincs megfelelő mód arra, hogy húrjuk a helyzetet vagy az érzéseinket. Olykor meg kell mutatnunk őket.

Miközben a falat bámultam, emlékeztettem magam, hogy bízhatok ebben az asszonyban, aztán felemeltem a pólóm szegélyét a vállamig.

Tudtam, melyik pillanatban látta meg, abból, ahogy levegő után kapott. A legtöbb zúzódás a második évfordulónk éjszakájáról már elhalványult. De amit Renee látott, nem zúzódás volt. Hanem egy vágás. Amikor Wes a hátamat a falhoz nyomta az étteremben, egy tükör szélét találtam el. Egy nagyjából tízcentis csúnya vágás maradt utána.

Csak néhány másodperc telt el, de nekem elég hosszúnak tűnt.

Leeresztettem a pólómat, és gyorsan visszafordultam.

Renee arckifejezése iszonyatot tükrözött.

– Ez mi volt?

– Rövid beteketés a házasságomba – motyogtam.

Fájdalmas kifejezés futott át az arcán.

– Ez folyamatosan történik?

A pultnak támaszkodva megvontam a vállamat, és a padlót bámultam.

– Nem állandóan.

– Akkor mióta?

– Csak... mostanában – vallottam be, s nem vettem a fáradságot, hogy beismerjem azokat az alkalmakat, amikor a férjem teljesen kiszámíthatatlanul viselkedett.

– Ez egyszerűen nem vall rá. Nem tudom elhinni – felelte Renee félig kábultan.

– Hát, pedig így van.

Feszült csend örvénylett a szobában. Renee elkezdett fel-alá járkálni.

– Ez így nem oké – fakadt ki hevesen.

– Tudom.

Tágra nyílt szemmel pördült meg.

– Akkor el fogod hagyni! – Tétovázásomat látva elborult az arca.

– Ó, Victoria! Ne...

– Ez bonyolult – motyogtam, de a válaszom még a saját fülemnek is gyengének hatott.

Lehet, hogy felfedtem az igazság egy kis részét, de nem álltam készen arra, hogy minden napvilágra kerüljön. Nem tudtam megmagyarázni neki, hogy a félelmem egy óriási, nagy hatalmú bestia, ami bennem él, ellenőriz mindent, amit teszek, addig a pontig, hogy bénultnak érzem magam a saját testemben. A választások és a döntések, amelyeket könnyedén meghoztam egy szem- pillantás alatt, most szélmalomharchoz hasonlítottak, amiket látszólag soha nem nyerhetek meg.

Nem tudtam elmondani neki, hogy úgy érzem, én vagyok a legnagyobb hipokrita. Olyan sokszor láttam embereket a sürgősségin gyanúsnak látszó zúzódásokkal, és figyeltem, ahogy egyik kifogás a másik után hagyja el a szájukat. Mindig azt hittem, hogy ha az ő helyükben lennék, én nem törődnék bele. Én eljőnnék, mert erős vagyok. Ismertem a saját értékemet, és tudtam, hogy jobbat érdemiek. És most itt voltam.

Ha megtalálhattam volna minden páciensst, akik felett némán ítélkeztem, és elmondhattam volna nekik, hogy sajnálom, megteszem.

– Nézd, nem kell mondanod, hogy ez nem helyes. Tudom jól. És nem kell mondanod, hogy el kell hagynom őt. Ki merem jelenteni, hogy bármire is gondolsz ebben a pillanatban, én már több mint ezerszer gondoltam rá.

Renee ajka vonallá keskenyedett, és tudtam, hogy ezer dolog van, amibe majdnem belehal, hogy kimondja, de nem teszi. Hálás voltam érte.

Hirtelen ellöktem magam a pultról, és megigazítottam a sortomat.

– Ejthetjük ezt a témát, kérlek?

– Persze.

Felvettem a táskámat, és az ajtó felé indultam, alig vártam, hogy magunk mögött tudjuk ezt a beszélgetést.

– Victoria?

Lassan megfordultam.

– Ez nem a te hibád – mondta Renee halkán.

Felemeltem a fejemet, és visszaszorítottam a könnyeimet.

– És ha valaha is szükséged van bármire, csak egy telefonhívás.

– Tudom – válaszoltam.

A karomat finoman elkapva megállított. Mégis összerezzenem tőle.

– Komolyan gondolom. Itt vagyok. Bármire.

Amikor az emberek felénk nyújtják a kezüket, és segíteni akarnak, hiszem, hogy őszintén csinálják. De egyúttal naivan is. Kívülállóként könnyű kijelentéseket tenni, és még könnyebb elfutni, amikor eldurvulnak a dolgok. De Renee pillantásából tudtam, hogy komolyan gondolja.

– Köszönöm – suttogtam hálásan. És így is gondoltam.

Abban a másodpercben, ahogy előbukkantunk a folyosóról, Renee apró mosolyt öltött az arcára, mintha semmi baj nem lenne.

– Visszajöttünk – jelentette be.

Sinclair megütögette az óráját.

– Észrevetted, hogy majdnem fél óráig voltatok hátul, ugye?

– Beszélgettünk.

Sinclair felváltva nézett rám és a testvéreire. – Miről?

– Bocsánat, vaginát növesztettél, amíg hátul voltam, és én nem is tudtam róla? Miért érdekel, miről beszélgettünk?

A férfi megadón feltartotta a kezét.

– Csak kérdeztem. Nem kell azonnal letépni a fejemet.

– Mennem kell – közöltem.

– Rendben. Később találkozunk – felelte Renee élénken. Sinclair hosszú másodpercig nézett rám, amitől úgy éreztem, mintha mikroszkóp alatt lennék. – Később találkozunk – mondta végül.

Nem üres szavak voltak, nem csak azért mondta, hogy kedves legyen. Nem, nagyon is ígéretnek hangzott.

20

2014. július

Senkinek nem lenne szabad reggel nyolckor megnyomnia a csengőt.

Egyszerűen nem helyes. Főbenjáró bűn.

Megkötöttem magamon a köntösömet, miközben lesiettem a lépcsőn.

– Jövök. Jövök.

Gyorsan kilestem a kémlelőnyíláson. Anyám állt a túloldalon.

Elfordítottam a zárat, és kinyitottam az ajtót.

– Jó reggelt!

Anyám elsuhant mellettem, olyan élénknek és vidámnak látszott, mintha a nap közepe lenne, nem pedig kora reggel. Egy doboz volt nála, aminek az oldalára az volt írva, hogy VICTORIA HOLMIJA. Két kávét és egy elviteles zacskót egyensúlyozott rajta.

Nem tudtam, hol kezdjem, úgyhogy elvettem tőle a kaját meg a kávét. Aztán a dobozra mutattam.

– Az meg mi?

Anyám letette a táskáját és a dobozt a fal melletti asztalra.

– Ó, kitakarítottam a padlást, és megtaláltam néhány régi holmidat. Arra gondoltam, szeretnéd majd látni őket.

Nem igazán akartam, de megvontam a vállam. Nagyot sóhajtott, és kivette az egyik kávét a kezemből. Még mindig nem magyarázta meg, miért van itt, és nem is tűnt úgy, hogy a közeljövőben sort fog

keríteni rá.

– Mit csinálsz itt? – kérdeztem, miközben bezártam az ajtót.

– Csak szerettem volna egy kis időt tölteni az egyetlen lányommal.

– Reggel nyolckor?

– Akkora bűn, hogy együtt akarok reggelizni veled?

Annyi minden nem stimmel ezzel a rögtönzött látogatással kapcsolatban. Azt sem tudtam, hol kezdjem. Anyám szerette előre megtervezni a dolgokat. Csak semmi meglepetés. Mindenre ezt az elméletet alkalmazta.

Vagyis valami készült.

Követtem a konyha irányába.

– Két koffeinmenteset kértem, de szerintem összekeverték a rendelést. Hosszú volt a sor, így nem bajlódtam azzal, hogy rendbe hozassam.

– Semmi baj, van krémesítóm.

Miközben elővettem két tányért, anyám leült a konyhapulthoz, és két nagy bagelt húzott elő a zacskóból. Kávé és szénhidrát. Édes istenem, azt akarja mondani, hogy haldoklik, és három hete van hátra?

– Minden oké? – kérdeztem óvatosan.

Egymásba fűzte az ujjait, és a pultra tette őket.

– Hát persze. – Legyintett egyet, mintha a szavaimat hessegetné el, és a teraszajtóra nézett. – Mindig elfelejtem, milyen szép a kerted.

– Azért jöttél ide, hogy erről beszéljünk? A kertemről?

Anyám a homlokát ráncolva nézett rám.

– Természetesen, nem. – Harapott egy keveset a bagelből, és megtörölte a kezét a szalvétájával. – Hogy vagy?

Sokatmondó pillantást vetett rám. Ugyanúgy, mint amikor

tinédzser voltam, és tudta, hogy elcsesztem, és azt akarta, hogy beismerjem.

Ittam egy kortyot a kávéból.

- Jól vagyok – feleltem lassan.
- Biztosan?
- Anya... mi folyik itt valójában?
- Wes beszélt velem – vallotta be.
- Miről? – kérdeztem egy kicsit élesen.
- Aggódik miattad.
- Aggódik miattam – ismételtem meg tompán.
- Ami azt illeti, igen!

Türelmetlenül legyintettem egyet.

- Anya, csak mondd el, hogy mit mondott!
- Azt mondja, szeszélyesen és kiszámíthatatlanul viselkedsz. Azt mondja, rémes veszekedéseitek voltak, és megpróbálja átbeszélni veled a dolgokat, de kiengesztelhetetlen vagy.

Sokkos állapotba kerültem. Ismertem Wes sötét oldalát, de soha az életben nem hittem volna, hogy megpróbálja ellenem fordítani a saját anyámat. Ez egy újabb mélypont volt.

- És te ezt elhiszed? – hadartam.
- Persze hogy elhiszem. Úgy értem, szemmel láthatóan boldogtalan vagy egy ideje.
- Honnan tudhatnád? – csattantam fel.
- Hát, van szemem, ami tökéletesen működik. Világos, hogy valami nem stimmel veled.
- Méghozzá olyan létező okok miatt, amikről te nem is tudsz.
- Mondd el! – nógatott. – Talán tudok segíteni.
- Semmi közöd hozzá, és nem, nem tudsz segíteni.

Anyám keresztbe fonta a karját.

– Nyugodj meg! Nem azért jöttem, hogy összevesszek veled. – Felállt, és megkerülte a pultot, a karját ölelésre tárta. Egy lépést hátráltam. A szívem úgy kalapált, hogy alig tudtam lélegezni. – Azt mondta, közölte veled, hogy nem vagy boldog ebben a házasságban.

Hát persze, hogy ezt tette.

– Nagyon szeret téged. Istenem, kész roncs volt, amikor beszéltem veled.

A hajamba túrtam, és mélyet lélegeztem. Úgy éreztem magam, mintha az *Alkonyzónában* lennék. Körülöttem mindenki más csak egy csodálatos férfit látott. Senki sem látta azt az oldalt, amelyiket én. A férjem olyan jól csinálta, hogy én tűntem hazugnak. Mintha én lettem volna a rossz.

– Esélyt kell adnod a házasságodnak.

– Nem kellene tanácsokat osztogatnod, ha nem ismered az egész történetet.

– Akkor világosíts fel! Töltsd ki az üres részeket!

– Hinni fogsz nekem?

Tétovázott. Csak egy másodpercig, de elég hosszú ideig ahhoz, hogy elárulja, valószínűleg nem fog. Úgy tekintett az életemre, a házasságomra, mint egy trófeára, amit körbehordozhatott és dicsekedhetett vele a barátainak, és ha csak egy kis részét is elmeséltem volna annak, ahogyan érzek, feltehetően minden tőle telhetőt megtesz, hogy lebeszéljen róla.

– Kezdem azt hinni, hogy egy vadidegenhez mentem hozzá.

– Victoria, ez nevetséges! Te...

– Megenged, hogy befejezzem? – A levegőbe emeltem a kezemet.

– Úgy sietsz, hogy kijavíts, pedig nem is ismered az egész történetet.

– Rendben. Folytasd!

– Ahogy mondtam, szerintem a férfi, akihez hozzám mentem, nem az, akinek látszik.

– Az nem számít! – Nem tudta megállni szó nélkül. Hangot

kellett adnia a véleményének. – Semmi nem állíthat meg, ha azokról van szó, akiket a legjobban szeretünk.

Wesnek semmi sem számít, amíg foglyul nem ejti a lelkemet és egy üvegbe nem zárja.

– És tudom, hogy szereted West.

– Szeretem a jó oldalát – ismertem be lassan. – Azonban, sajnós, még ha ezt az oldalát mutatja is, nem tudom megállni, hogy ne jusson eszembe, mikor fog megint előkerülni a rossz.

– Victoria, férjes asszony vagy. Fogadalmat tettél.

Annak alapján, ahogy anyám kimondta ezt a szót, szentnek hangzott. Egy olyan, ígéretekből álló megszentelt pillanat, ami elől soha nem lenne szabad elmenekülni.

– Szóval, el akarod mondani, hogy mi zajlik a fejedben? – kérdezte.

Teltek a másodpercek. Anyám válaszra várt, miközben én a félig megevett bageletem bámultam, mintha az rejtené a problémáim minden titkát. Eszembe jutott a rövid üzenet, amit Wes másnap reggel hagyott a párnámon. Arra gondoltam, mekkora félreértésben élünk mi ketten, ha azt feltételezi, hogy a „sajnálom” tisztára törli a táblát, és a túlórái annyi kényelmet nyújtanak nekem, ami boldoggá tesz. Felidéztem, ahogy kiköltöztem a hálósobából a vendégszobába, és nem voltam hajlandó megengedni, hogy Wes hozzám érjen vagy ugyanabban a szobában legyen vele, mintegy utolsó mentsvárként, hogy megvédjem magam.

– Feszült volt a munka miatt, ugye? – nógatott anyám.

– Igen.

– Szívem, minden rendben van. Viták mindig lesznek.

Elkerülhetetlen. De ez nem jelenti azt, hogy meg kell futamodnod. Szembe kell néznetek minden problémával, és ezt együtt kell megtennetek.

– Ez nem ennyire egyszerű. Egyik sem az. – Idegesen megnyaltam az ajkamat. – Valami nem stimmel vele, anyu. Úgy

értem, valami komolyan eltorzult benne.

– Victoria, csak a képzeleted játszik veled. Te...

– Szó sincs a kurva képzeletemről! – A hajamba túrtam, és leküzdöttem a késztetést, hogy meghúzgáljam a tincseket. Istenem, tényleg úgy éreztem, hogy megőrülök. – Nem láttad, milyen, amikor bedühödik. El sem tudom képzelni, hogyan magyarázhatnám el.

Teljesen más emberré változik.

– Victoria – mondta anyám nyugodtan -, figyelj rám, jó?

Lassan a szemébe néztem.

– Állandó harc a víz fölött tartani a fejedet. Ha megpróbálsz túltenni magad ezen, ti ketten eléritek a túlsó partot.

Anyám mindig is hitt abban, hogy minden kihívásnak van megoldása, ha elég keményen próbálkozunk. De ez nem kihívás volt. Hanem egy élő, lélegző rémálom.

– És mi történik, ha nem?

A szemembe nézett.

– Akkor legalább tudod, hogy megpróbáltad.

Erre már nem tudtam mit mondani.

– Mennem kell. – Felállt, és erőtlenül rám mosolygott, miközben megölelt. Olyan sokkos állapotban voltam, hogy csak álltam dermedten, mint egy jégtömb. Amikor elhúzódott, a szemembe nézett. – Miért nem nézed át a dobozt, amit hoztam neked?

A homlokomat ráncoltam.

– A régi emlékek nem segítenek rajtam.

– Tévedsz – mondta lágyan. – Mindannyiunkon segítenek. A bejárati ajtó felé sétáltunk. Anyám kinyitotta a dobozt, amit áthozott. Elővett egy fényképalbumot, készen arra, hogy elinduljon az emlékek útján. Semmi kedvem nem volt csatlakozni hozzá, szédelegtem a beszélgetésünktől.

Átlapozta az első néhány képet, mielőtt előhúzott egy fotót, és a kezembe adta. Én voltam rajta kisbabaként.

– Miért nézegetjük ezt?

Anyám kivette a képet a kezemből.

– Talán fontolóra kellene vennem, hogy családot alapítotok. – A hüvelykujját végighúzta a kép fényes felületén. – A legjobb dolog, amit tettem, az volt, hogy világra hoztalak téged és a bátyádat, és ez közelebb hozott minket apáddal egymáshoz, mint hittem volna.

Fogalma sem volt arról, hogy egy ideje már próbálkozunk. De semmi kedvem nem volt beavatni. Csak bólintottam, és követtem az ajtóhoz, közben pedig egész idő alatt majdnem megszakadt a szívem.

Amikor bezárult mögötte az ajtó, nekitámaszkodtam, és lehunytam a szemem.

Mélyen legbelül tudtam, hogy nincs annyi bocsánatkérés, ajándék vagy gyerek, ami ismét összehozhatna engem és West.

21

2014. július

Mit gondolsz erről?

Sinclair a virágra pillantott.

– Fekete rózsza? – Megrázta a fejét. – Túl sötét.

Az ujjaimat végighúztam a sötétlila szirmokon.

– Nekem tetszenek.

– Esküvőre csinálsz csokrot Renee-nek, nem temetésre.

Renee virágboltjában voltunk. A belvárosban volt, Falls Church szívében. Eredeti kis hely volt, zöld és fehér csíkos vászonernyővel, ami látott már jobb napokat. A bejárati ajtót feketére festették, s a festék szilánkokban pattogzott le az ajtógomb körül. A kilincsre egy csengőt hurkoltak. Az embereket szinte vonzotta a külseje, és kíváncsian léptek be egy olyan helyre, ami úgy látszott, mintha évtizedek óta ott lett volna. Amikor meleg volt, növények és csokrok sorakoztak az üzlet elé kirakva.

Az üzlet volt Renee szeme fénye, és az a tény, hogy megbízott bennem annyira, hogy átengedje a vezetését, még ha csak két órára is, megdöbbentő volt. Az első félórában a pénztárgép mögött matattam, halvány fogalmam sem volt, mit csináljak. Sinclair egy órája bukkant fel. Ő is ugyanolyan tanácstalan volt, mint én, és haszontalan párt alkottunk.

Az idő barátságtalan volt. Esőfelhők érkeztek, és mennydörgés morajlott a távolban. Csak egy vásárló jött be.

Ez jó lenne egy esküvőre. – Összeszedtem a hosszú szárú rózsákat, és Sinclair felé tartottam őket. – Itt a virágcsokra. Sok sikert a jövődő tönkrement házasságukhoz.

Sinclair felvonta a szemöldökét.

– Nem tudom, Renee hogy bírja ezt. Kezdek betépni ettől a sok virágtól.

– Tehetsége van hozzá, az biztos.

– Szemlátomást neked is van, ha engedi, hogy segíts neki a mesteri csokrok megalkotásában.

Megvontam a vállamat, és folytattam a fekete rózsák szárainak vagdosását. Sinclair még mindig fekete nadrágban és fehér ingben volt, a könyökéig felgyúrt ingujjal. Építőipari cégének lógója az inge bal oldalán díszlett. Már egy órája ott volt, és semmi jelét nem mutatta, hogy indulni készülne. Nem volt bajom ezzel. Szerettem, amikor a közelben van, ami az utóbbi időben gyakran előfordult. Telefonon kezdtünk beszélgetni, napokkal az után, hogy Wes és én beköltöztünk a házukba. Gyors beszélgetések voltak, amik egyre hosszabbá váltak. Hamarosan e-mailezni kezdtünk egymással. Soha nem jött az otthonomba. Helyette Renee virágboltjában töltöttük az időt. Ez volt a találkahelyünk, és minden másodpercét megbecsültem. Nélküle valami rosszindulatú élt bennem, ami lassan megölt. A közelében azonban életre keltem. Tudtam lélegezni.

Tudtam *létezni*.

Nehéz volt elhinni, hogy csak kilenc hónapja ismertem meg. Olyan volt, mintha régebben történt volna. Olyan könnyedséggel beszélgettünk. Soha nem tűnt közönyösnek a mondandóm iránt. Fantasztikus volt tudni, hogy valaki odafigyel rám.

Ez alatt az idő alatt soha nem tettünk semmi nem helyénvalót. Tudtuk, hogy van közöttünk egy láthatatlan vonal, amit egyikünk

sem léphet át. De én egyre közelebb araszoltam ahhoz a vonalhoz, és egyre nehezebbé vált nem átlépni.

– Miért vagy így kiöltözve? – kérdeztem tőle.

Találkozóm volt egy lehetséges ügyféllel. Óriási ház kint a Bellamy Roadon.

– Lehet, hogy új szomszédom lesz?

Elvigyorodott, és a gyomrom összerándult.

– Lehet, de még semmi nem dőlt el.

Az ajkamba haraptam, hogy elrejtsem a mosolyomat. Szerettem, hogy Sinclair megbízik bennem. Amikor megkérdeztem tőle, hogy telik a napja, nem vonta meg a vállát és csapta be a dolgozószobája ajtaját. Nem húzta össze a szemét és kérdezte meg, hogy mi a célom. Az igazat mondta. Reméltem, hogy valamikor, a közeli jövőben, én is képes leszek ugyanerre.

Összeszedtem a szárazakat, és kidobtam őket a szemétbe.

– Milyen volt vele felnőni? – kérdeztem a vállam fölött.

– Ó, rémálom.

– Tényleg?

Sinclair bólintott, és ördögin elvigyorodott. Már láttam is, milyen csibész kisöccse volt Renee-nek.

– A szobája mindig makulátlanul tiszta volt. Mindennek megvolt a maga helye. Mindennek. Ha bármit is elmozdítottak a kijelölt helyéről, vége volt a világnak.

– És a te szobád?

– Kurva káosz. Az örültbe kergette. Amikor bajba került, soha nem kapott szobafogságot, nem vettek el tőle semmit. Nem, anyukánk mindig azzal büntette, hogy a szobámban kellett lennie. A könykömet a munkaasztalra támasztottam, elmosolyodtam, és közelebb hajoltam. Renee-ben és Sinclairben is megvolt... ez a szikra. Az ember ösztönösen vonzódott hozzájuk, alig várta, hogy hallhassa a következő szót, ami elhagyja a szájukat.

– Szegény Renee! – jegyeztem meg.

– Nem szegény Renee – felelte gyorsan Sinclair. – Inkább szegény világ. Vagy szegény Sinclair.

Fogtam a falnak támasztott seprűt, és milliomodszorra is felsepertem a padlót. Ez a hely makulátlanul tiszta volt.

Akkor valószínűleg jó dolog, hogy felnőttként találkoztunk – mondtam.

– Miért?

– Úgy hangzik, mintha az élete mindig összeszedett lett volna.

Miközben az enyém... szétszórt volt.

– Tényleg?

Bólintottam.

– Én voltam a kisebb. Gondtalan és szabad voltam. Ha a dolgok elintéződtek, akkor elintéződtek. Ha valami nem ment jól, akkor meg kellett találni a módját, hogy megoldódjon. A főiskola alatt olyan sokszor változtattam a főtárgyamat, hogy már nem is tudtam számontartani. Mindenbe bele akartam kóstolni, ügyet sem vetve rá, hogy lehetetlen. Anyámat örületbe kergette, hogy mennyire laza voltam. Még mindig így van.

– Ez inkább úgy hangzik, mint egy „szabad a szerelem” hippy, nem úgy, mint a „legkisebb gyerek”.

A vállam fölött rápillantottam, és folytattam a takarítást.

– Csak azt mondom, hogy Renee egyetlen pillantást vetett volna a vadóc Victoriára, és elfut az ellenkező irányba.

– Kétlem. Valószínűleg akkor is szép voltál, mint ahogy most is az vagy. – Olyan halkán mondta ki a szavakat, hogy először fel sem fogtam őket. Szinte suttopta.

Felemeltem a fejemet, és azt vettem észre, hogy Sinclair egyenesen a szemembe néz. Nem láttam megbánást vagy zavart. Minden egyes szavát komolyan gondolta. A gyomrom teljesen összerándult az átható tekintetétől.

Sebesen sodródtunk a beszélgetés normális határain túl egy olyan helyre, ahol nem volt keresnivalónk.

Akkor ébredtem rá, hogy Sinclair meghallgatott mindent, amit mondtam. Sőt, úgy tűnt, érdekelte is. A férjemet nem. A beszélgetéseink már kezdettől fogva Wes körül forogtak.

Hallgatott, amikor beszéltem, de a végén mindig hozzá tértünk vissza. És ezt talán mindvégig tudtam is. Talán azt mondogattam magamnak, hogy nincs ezzel bajom.

De be kellett látnom, hogy elképesztő érzés volt, hogy valaki meg is hallott.

Sinclair megköszöri a torkát.

- Kérdezhetek valamit?
- Természetesen – válaszoltam, miközben letettem az ollót.
- Dolgoztál, mielőtt férjhez mentél?

Szünetet tartottam, a kezem elidőzött a váza fölött.

- Ápolónő voltam.
- De már nem vagy – állapította meg határozottan.

Bólintottam.

- Wes és én családot akartunk alapítani.

Wes és én? Micsoda vicc! Minél több idő telt el, annál inkább észleltem, hogy Wes az egész hátralévő életét képes lenne gyermektelenül tölteni, és tökéletesen megelégedne vele.

- De többé már nem? – kérdezte Sinclair.
- Többé már nem.

Sinclair nekidőlt az asztalnak, alaposan szemügyre vett, mintha egy kirakós egy darabja lennék, amit valahogy nem tud a helyére illeszteni.

- Hiányzik az ápolónői munkád?
- Igen. – A hangom még a saját fülemnek is halkán csengett.

Ezen a ponton kellett volna gyorsan témát váltanom, de már nyílt is szóra a szám: – Általában a sürgősségin dolgoztam. Többnyire örület volt. Néha annyira kimerültem a nap végére, hogy csak letettem a fejem a párnára, és már ki is dőltem. De minden nap, mindig volt valami új. Soha nem volt unalmas.

– Igazán szeretted.

Nagyon halványan elmosolyodtam.

– Még mindig szeretem.

– Akkor menj vissza!

Leeresztettem az ollót, és a szempilláim alól Sinclairre néztem.

– Bárcsak ilyen egyszerű lenne!

– Hát persze, hogy ilyen egyszerű.

– Nem, nem az. Ez... – Hirtelen elhallgattam. Frustráltság kúszott a szavaim közé. Lehetetlen volt elmagyarázni neki a helyzetet. Nem értette volna még. Senki sem értette volna meg.

– Nem akarlak felmérgeíteni – mondta Sinclair egy ütemnyi csend után.

Az asztalra roskadtam, és megdörzsöltem a halántékomat. Azt kívántam, bár elmondhatnám neki az igazat.

– Tudom, hogy így van.

Felállt és megkerülte az asztalt. A válla súrolta az enyémet. Forróság. Micsoda forróság! Ennyi elég volt, hogy úgy érezzem, lángra lobbanok. Vagy talán a testem reagált rá. Még Wesre sem reagáltam így. El akartam húzni a karomat, de képtelen voltam. I Elképesztő volt, hogy ilyen érzések fortyognak bennem.

– Mondhatnám, hogy nem akarom beleütni az orromat az életedbe, de ez nem igaz.

Válasz helyet leszegve tartottam a fejemet, a tölgyfa asztalt bámultam.

Figyeltem, hogyan viselkedik veled... Ez nem helyes.

Sinclair a könyökét az asztalra támasztotta, a szemembe nézett,

és olyan közel hajolt, hogy az arcunk csupán centikre volt egymástól. A barátság álcája lehullott a szemérről, a helyét nyilvánvaló vágy vette át. Teljesen libabőrös lettem.

– Jobbat érdemelsz – mondta nyersen.

Bólintottam, nem voltam képes többre. Nem kaptam levegőt.

Nem bírtam megszólalni.

Mi volt ez köztünk?

Szerettem már.

Kedveltem már.

Vágyakoztam már.

De egyik érzés sem közelítette meg az akkorit.

Tudtam, hogy Sinclair is érzi... ezt a kapcsolatot kettőnk között. Összehúzta a szemöldökét, miközben játékot űzött abból, hogy a tekintetét az ajkam és a szemem között járassa. Napbarnított nyakán láttam a pulzusa lüktetését.

Ugyanolyan szapora volt, mint az enyém.

Sinclair közelebb mozdult. Én pedig a legőrültebb dolgot követtem el: én is közel hajoltam. De nem éreztem úgy, hogy lenne választásom. Nem emlékeztem rá, hogy utoljára mikor nézett rám úgy férfi, hogy nem a tulajdonát látta bennem. Őszinte akartam lenni Sinclairrel, és el akartam mondani neki ezt. Kinyitottam a számat.

– Sinclair, én...

Abban a pillanatban megszólalt az üzlet csengője, miközben kinyílt az ajtó. Úgy ugrottam el az asztaltól, mintha égne.

– Oké, visszajöttem – közölte Renee kifulladásra. Két nagy barna zacskó volt nála. Sebesen lépdelt, és egyenesen odajött, ahol Sinclairrel álltunk, egymástól immár egészséges távolságra. – Ez sokkal tovább tartott, mint vártam.

Keresztbe fontam a karomat, aztán leeresztettem magam mellé. Megint keresztbe fontam. Képtelen voltam nyugton maradni. Nem

tudtam megállni, hogy ne pillantsak lopva Sinclairre. Felállt. Kezét keskeny csipőjére tette. Engem nézett, a pillantása rendíthetetlen volt.

– Ne aggódj miatta! – mondtam Renee-nek egy kicsit túl hangosan. – Minden rendben ment.

Az asztalra ejtette a zacskókat, és kíváncsian rám pillantott. A tekintete cikázott köztem és a testvére között.

– Nagy volt az örület?

– Egy vásárló.

Renee Rittyentett egyet.

– Úgy hangzik, telt ház volt – felelte szárazon.

Éreztem magamon Sinclair pillantását. De Renee már gyanakodott rám, ezért ki volt zárva, hogy Sinclair felé nézzek. A zacskókra mutattam.

– Mit szereztél?

– Ó! – Renee izgatottan összecsapta a kezét, és belenyúlt a zacskókba. – A megbeszélésem után kimentem a piacra. Ott találtam ezt a gyönyörű virágot, és tudtam, hogy imádni...

Tovább beszélt. A szája fel-le mozgott, de nem tudtam felfogni egyetlen szavát sem. A feje fölött odanéztem, ahol Sinclair állt. A szememmel rimánkodtam neki, hogy ne erőltesse azt, ami *majdnem* megtörtént.

– ...szerintem ki fogom próbálni, és heti rendszerességgel megyek majd – mondta Renee. Átlapozta a naptárját, és megtorpant. Az arca falfehér lett. A könyöke a naptár két oldalán landolt, ahogy lebámult rá. – A francba, a francba, a francba, a francba! – Beletúrt a hajába.

Próbáltam rákukkantani az időbeosztására, de a karja eltakarta.

– Mi a baj?

– Elfelejtettem leszállítani a virágokat.

– Kinek? – kérdezte Sinclair.

– Egy ügyfélnek. Teljesen elfelejtettem. Pedig Jeff-fel ma estére randit terveztünk.

– Majd én megcsinálok – vágtam rá.

Renee szemlátomást döbbentnek látszott.

– Tessék?

A szavak kijöttek, mielőtt átgondolhattam volna őket, de most, hogy leülepedtek, rájöttem, akár jó móka is lehet. Vagy ha nem is jó móka, legalább érdekes.

– Aha – mondtam, ahogy megkerültem a kasszát. – Majd én megcsinálok. Nem gond.

– Elkísérem.

A szemem tágra nyílt a döbbenettől. Hátrakaptam a fejemet, és Sinclairre meredtem. Megvonta a vállát, mintha semmiség lenne, és egyszer sem viszonzta a pillantásomat.

– Virágokat szállítasz házhoz – állapította meg Renee szkeptikusan.

– Aha – felelte.

– Virágokat szállítasz házhoz.

– Aha.

– Helyettem.

– Igen.

– Egész gyerek-, tinédzser- és felnőttkorunk alatt soha, egyszer sem akartál kisegíteni.

– Kisegítelek most.

– Hát, ez az – jegyezte meg Renee kételkedve. Aztán semmit sem mondtak, de némán kommunikáltak egymással azzal a bizonyos „testvéri farkasszemenézéssel”.

Eltelt egy pillanat, és megköszörültem a torkomat. Renee elővette a kulcsait, és odadobta Sinclairnek.

– Ne vezess túl gyorsan! És a fékek érzékenyek.

– Renee, nyugi! Akár hiszed, akár nem, vezettem már autót. Renee elutasítón horkantott egyet az öccsére. Rám pillantott, a szemében ezer kérdés látszott. Sinclair ki fogja szállítani a virágokat. Semmi szükség nem volt rá, hogy én is menjek. Mégis azon kaptam magam, hogy egyre közelebb osonok az ajtóhoz. – Később találkozunk – szóltam hátra a vállam fölött, ahogy az ajtó felé siettem. Sinclair másodperceken belül utolért, és kinyitotta az ajtót. Amikor mindketten odakint voltunk, egyenesen előremeredtem. – Szerintem én a saját kocsimmal megyek.

– Biztos vagy benne?

Amikor felpillantottam Sinclairre, láttam, hogy az üzletben kezdődött intenzitás ide is követett minket. Nagyon nem volt jó ötlet, hogy bárhová is együtt menjünk.

A virág házhoz szállítás egyáltalán nem sétagalopp, mint ahogy azt az ember gondolná. Az, hogy öt perccel a buli kezdete előtt érkeztünk, talán a mi javunkat szolgálta volna, de az asztaloknál már ültek. Gyerekek rohagáltak cikcakkban az asztalok között, az asztalokról szerzett lufikkal próbálták elverni a testvéreiket vagy az unokatestvéreiket. A születésnapos hölgy – elég hamar Kiderítettük, hogy Barbarának hívják – szórszálhasogató volt. A virágkompozíciókat Sinclairrel vitette egyik asztaltól a másikig. Ahogy ez megvolt, még forgatnia is kellett őket, jobbra, nem, balra. Előbbre tudná húzni egy kicsit? Igen, ott már tökéletes.

Nekidőltem a falnak, figyeltem, ahogy egyre több ember özönlőit be. Az asztalokat piros, eldobható asztalterítő borította, alattuk fekete összecsukszó székekkel. Valahányszor valaki mozgatni Kezdett egy széket, a lábai a padlót karistolták, olyan hangot adva, amitől összerándultam.

Ez inkább hasonlított egy iskolai bálra, mint születésnap bulira.

De jó volt figyelni, ahogy a hölgy családtagjai megérkeztek. Mindannyian fojtott hangon beszélgettek az időjárásról, ám amikor meglátták Barbarát, elmosolyodtak, és úgy nevettek, mintha nem is telt volna el idő azóta, hogy utoljára látták egymást. Megpróbáltam

felidézni, Wes és én mikor láttuk utoljára a tágabb családot. Valószínűleg az esküvőnkön.

Kényelmetlen érzés vonult végig a gerincemen, ahogy rájöttem, hogy semmilyen erőfeszítést nem tettem, hogy anyámon kívül tartsam a kapcsolatot bárkivel a családomból. Alig láttam a bátyámat vagy a családját. Néhány unokatestvér az országban szétszórva élt.

Az én hibám volt, vagy Wesé? Nem akartam mélyebbre ásni a kapcsolatunk múltjában. A megérzésem azt mondta, ha megteszem, tisztán fogom látni a dolgokat. Olyannak, amilyenek.

Sinclair odajött hozzám, és szertefoszlatozott minden Wessel kapcsolatos sötét gondolatot.

– Ez tovább tartott, mint gondoltam.

Leporolta a kezét, és nekitámaszkodott a falnak. A teste csak centikre volt tőlem. Annyira fesztelennek tűnt, mintha mindig ilyen közel szoktunk volna állni egymáshoz. Mintha nem lenne köztünk a férjem, a megalázottságom, a félelmeim és a szégyenem.

– Újonnan felfedezett tiszteletet érzek a testvérem iránt – jelentette ki.

– Ahogy én is. – Ellöktem magam a faltól. – Minden kész?

Sinclair bólintott, és elővette a kulcsait.

Fogtam a táskámat, és a bejárati ajtó felé indultunk, Sinclair a hátam mögött.

– Nem, nem, nem. Maguk meg hová mennek?

Sinclairrel egyszerre fordultunk meg. Barbarának egy margarita volt az egyik kezében, magasan a feje fölött tartotta, ahogy átverekedte magát a tömegen. Nyoma sem volt a diktátornak, a helyét egy vadonatúj, boldogabb ember vette át.

– Maradjanak! – Amikor nem válaszoltunk, elkapta a karomat, és oda-vissza hintáztatni kezdte. – Maradjanak, és érezzék jól magukat!

Sinclairrel összenéztünk.

– Akarsz? – kérdeztem.

Sinclair döbbenten nézett rám. Igaz, nem szerepelt a listám első helyén, hogy a szombat estét egy buliban töltssem egy vadidegen társaságában, de jobb volt, mint hazamenni a hideg iszonyatba, ami ahelyett, hogy tele lenne jó emlékekkel, megőrizte az összes kemény szót, amit Wesselzel egymás fejéhez vágtunk.

A gondolataim talán kihallatszottak, mert Sinclair aprót bólintott, és Barbarára mosolygott.

– Örömmel.

– Kiváló, kiváló! – Azzal el is ment, és kiabálni kezdett valakinek a helyiség másik végében.

Sinclair oldalra billentette a fejét, és a fülembé suttogott:

– Tényleg maradni akarsz, vagy csak kedves voltál?

Nagyot nyeltem, és a tekintetemet a tömegben tartottam.

– Nem tűnik annyira szörnyűnek – A szemem sarkából ránéztem, és láttam, hogy engem bámul. – Hacsak nincsenek más terveid ma estére.

Állta a pillantásomat, és megpróbált ellenállni a köztünk lévő vonzerőnek

– Nincsenek terveim. Neked?

Wes azt mondta, megint az irodában éjszakázik. Az utóbbi időben inkább volt az az otthona, mint az, amin velem osztozott.

Másfelé néztem.

– Nem. Nincsenek terveim.

Nem volt idő unatkozni vagy az életemben örvénylő problémákon gondolkozni. És ahogy kiderült, Barbara családja szerette a társaságot. A család több barátja felbukkant, és a sarokban álló asztalunktól mindenkit megfigyelhettünk. Italok és nevetés vett minket körül. Egy ilyen környezetben lehetetlen volt, hogy ne ragadjon az emberre valamennyi belőle.

A negyedik gyümölcs puncsot gurítottam le, és azt kívántam, bárcsak valamilyen alkohol lenne inkább.

– Be lehet rúgni a gyümölcs puncstól? – morfondíroztam. – Ha a berúgás alatt azt érted, hogy felpörögsz a cukortól, akkor igen, lehetséges.

Sinclairre pillantottam, és elmosolyodtam.

– Ez az este nem is olyan rossz, mint amilyenre számítottam.

Sinclair a körülöttünk lévő embereket figyelte.

– Valószínűleg még jobb lenne, ha nem rejtőzködnénk tovább a sarokban.

– Ez a különbség kettőnk között: én beérem a sarokban üldögéléssel, miközben te imádsz beszélgetni mindenkivel. – Megböktem a karját. – Belehalsz, hogy itt kell ülnöd mellettem, nem igaz?

Sinclair szeméből eltűnt a humor. A tekintete annyira átható volt, hogy küzdenem kellett a késztetés ellen, hogy másfelé nézzek.

– Egyáltalán nem halok bele – mondta ki kertelés nélkül. – Szeretek veled lenni.

A szívem mohón lapátolta be a szavait, pedig semmi joga nem volt hozzá. De Sinclair ezt váltotta ki. Olyan dolgokat akartam miatta, amikért nyúlnom sem lett volna szabad. Megköszörültem a torkomat, és megint az együtt nevetgélő embereket kezdtem nézni. Sinclair felállt, a széke hangosan csikorgóit. Fölém tornyosult, és felém tartotta a kezét.

– Van kedved? – A táncolok felé bökött a fejével.

Sokféleképpen szerettem szórakozni, de a táncolás nem tartozott közéjük. Megráztam a fejemet. – Nekem jó itt, ahol vagyok.

– Valami azt súgja, hogy neked jó lenne bárhol, ahol vagy, de gyere már, klassz lesz. – Ezt egy mosoly kíséretében mondta. Nem tudta, hogy a szavai egyenesen szíven találtak. – Gyere már! – sürgetett. – Lazíts egy kicsit!

Bólintottam, és megragadtam a kezét.

Valami nyolcvanas évekbeli dal szólt, halványan emlékeztem arra, hogy anyám szokta hallgatni, amikor kicsi voltam. A körülöttünk lévőkre való volt, újra átélték a boldog napokat. Az energiájuk ragadós volt, lehetetlen volt, hogy ne mosolyogjak.

Én mégis tétováztam, és feszengve mozogtam jobbra-balra.

Sinclair oldalra billentette a fejét.

– Nem olyanak nézlek, aki túl szégyenlős ahhoz, hogy táncoljon.

– Nem arról van szó, hogy nem akarok táncolni. Inkább arról, hogy idegenek vannak körülöttünk.

Erre felvonta a szemöldökét.

– És tudod... – A levegőbe lendítettem a kezemet. – Kínos. – Nem igazán. Éppen az ösztönözhetne a legjobban a táncra, hogy ezek az emberek idegenek.

Elmosolyodtam, mert volt igazság a dologban.

– Idiótának tűnsz? Nem számít. Valószínűleg soha többet nem látsz senkit közülük.

– Téged kivéve – mutattam rá.

– Engem kivéve – értett egyet, a szemében ördögi fényel. Sinclair felém nyúlt és megfogta a két kezemet, amiket a sajátja teljesen elnyelt. – És jobb, ha tudod, hogy kíméletlenül oltogatni foglak miatta.

A testrészeink közül csak a kezünk érintkezett, mégis szikrázott a levegő közöttünk. Felemelve tartotta a kezeinket, és vadul mozgatta őket jobbra és balra, így nem volt más választásom, mint hogy kövessem a példáját. Aztán körbefogatott. A szoknyám pörgött, én meg egyre szélesebben mosolyogtam. Nem is emlékeztem, mikor éreztem magam utoljára ennyire jól.

Két, aztán három dal is lement. Fájni kezdett a lábam. Mégis folytattuk a táncot, jól szórakoztunk a saját kis világunkban.

Amikor befejeztük, az arcom ki volt pirulva.

– Annyira rossz volt? – kérdezte Sinclair, miközben visszamentünk az asztalhoz, a szeme csillogott az energiától.

– Jó móka volt – feleltem, de az igazság ennél több volt: miközben Sinclairrel táncoltam, hónapok óta először éreztem, hogy élek. Sőt az is lehet, hogy évek óta.

A mosolyom elhalványult, ahogy ráébredtem, hogy muszáj rossz dolgokat találnom ebben a férfiban, hogy képes legyen tartani a távolságot. Nem pedig egyre több jó tulajdonságot, amelyek észrevétlenül közelebb húznak hozzám.

De benne volt az is, hogy talán mindig így lesz. Hogy ez a vonzalom mindig feltartóztathatatlan lesz.

– Te tényleg tudsz táncolni. Tudtam, hogy csak kéreted magad.

Pillanatokkal később egy idősebb hölgy táncra kérte Sinclairt.

Engedtem, hogy átvegye a helyemet, leültem egy üres asztalhoz, és csak figyeltem magam körül mindent. Boldog és jó kedvű emberek – nem tudtam másra gondolni, csak arra, vajon Wes és én leszünk-e ilyenek valaha.

Elővettem a telefonomat. 10:43 volt. A szemem elkerekedett, habár nem az idő miatt. Az ötven nem fogadott hívás volt az, ami idegessé tett. Mindegyik a férjemtől származott.

– Minden oké?

Még egy utolsó pillantást vetettem a telefonomra, és visszaejtettem a táskámba. Meglehetősen fakó mosolyt küldtem Sinclair felé.

– Remekül vagyok.

Keresztbe fonta a karját, és tudtam, hogy átlát a szavaimon.

Hirtelen felálltam.

– Mehetünk? Későre jár.

– Persze. Menjünk!

Egymás mellett sétáltunk ki az épületből. A gondolataim percenként egymérföldes sebességgel száguldoztak, próbáltam kitalálni, mit mondjak, amikor hazaérek. A legtöbbször nem tudtam előre megjósolni, mikor fog a férjem bekattanni, de most éreztem. Könnyelmű voltam. Szélnek eresztettem a gondjaimat, és most szembe kellett néznem Wessel.

– Nem volt olyan rossz, mint amilyenre számítottam – mondta Sinclair.

– Igazából én is jól éreztem magam.

– Tudom, mert most láttalak a legtöbbit mosolyogni.

– Mindig mosolygok.

– Nem, úgy értem, tényleg mosolyogni. Valódi mosollyal. Erősebben szorítottam a táskám pántját. Ha akkor Sinclairre néztem volna, tudtam, hogy soha többé nem akarnék másfelé nézni, ezért egyenesen előremeredtem. Éreztem magamon a tekintetét.

– Hol parkoltál? – kérdeztem.

Sinclair csalódottan nézett rám, és a parkoló ellenkező végébe mutatott, a hátsó bejárat felé.

– Odaát.

Én a másik irányba böktem a fejemmel.

– Én itt vagyok. Majd találkozunk. Ez jó móka volt. – Hadarva és összefüggés nélkül beszéltem. Megfordultam, mielőtt nagyobb bolondot csinálhattam volna magamból.

– Victoria, várj! – szólt Sinclair, és megragadta a karomat.

Készségesen visszafordultam, és a szemébe néztem.

– Mi elől menekülsz? – kérdezte.

Előled, akartam mondani. De nem tettem. Nem tudtam. Az igazságvolt az utolsó, aminek el kellett hangoznia. Egy lépést hátráltam.

– Nem menekülök semmi elől – feleltem, és a kulcsaim után kutatva elkezdtem feltúrni a táskámat. – Késő van, és haza kell

érem.

– Hazudsz.

Kétségbeesetten raktam arrébb a tárcámat az útból. Hol a pokolban vannak a kulcsaim? Kész katasztrófa voltam. Az eszem meg- kergült, egyik gondolatról a másikra ugrált. És az egész

Sinclair hibája volt.

– Victoria, ugyan már! Beszélj velem! – Sinclair egy lépéssel közelebb jött.

Hátranéztem a vállam fölött, felmértem a környéket, hogy figyelhet-e minket valaki. Amikor megfordultam, egyenesen Sinclair mellkasába ütköztem. A mellem súrolta a testét. Élesen beszívtam a levegőt.

– Victoria! – mondta elfúló hangon. A nevem tökéletesen gördült le a nyelvéről, a hideg futkosott tőle a hátamon.

A vágyakozás hulláma futott keresztül rajtam. Egy rövid pillanatig hagytam, hogy a homlokom megpihenjen mellkasának szilárd falán. A teste körbefogta az enyémet, és ha valaki elment volna mellettünk, engem nem is lát. Az arca centikre volt az enyémtől. Közelebb állt hozzám, mint valaha, és én mégis azt akartam, hogy még közelebb legyen.

Minden olyan lassan történt. Rengeteg idő állt a rendelkezésemre, hogy elhúzódjak. Mégis csak álltam ott, mozdulatlanul, ahogy az ajka hozzáért az enyémhez.

Százféleképpen kaphat csókot az ember, de ez?!

Ez felülmúlta az összest.

Puha ajkától a feje dőlésszögéig, miközben az arcomat a két keze között tartotta, tökéletes volt.

Bárki kijöhetett volna és rajtakaphatott volna minket, de engem nem érdekelt. Sinclair Montgomery ajka az enyémhez ért.

A nyelve becsusszant a számba, mire apró zihálás tört fel belőlem. Addig dőltem felé, amíg már nem volt közöttünk semmi.

Erős karja átölelt.

Haza kellett mennem. A férjem várt. De nem érdekelt, mert Sinclair Montgomery megérintett.

Azonnal hagyd abba, sikoltotta az eszem. Abba kell hagynod!

De tényleg nem tudtam, az a csók erősebb volt nálam. Az a fajta csók volt, amelyiknek hatalmában áll, hogy bonyolult módon egymásba szője az én életemet és Sinclairét.

Kinyújtottam a kezemet, és belekapaszkodtam az inge szegélyébe. Azt akartam, hogy folytatódjon, hogy soha ne érjen véget. Hogy soha ne múljon el az az érzés. A nyelvem együtt mozgott az övével, ő pedig elengedte az arcomat, és határozottan megragadta a csípőmet. Nyögés tört fel a torkából.

A tenyeremet a hasára támasztottam, az ujjaim szétnyíltak, hogy minden kirajzolódó izmot érezhessék az inge alatt.

Messzebbre is mehetett volna. Ami azt illeti, még néhány perc, és szerintem meg is történt volna, de a távolban nevetés hangzott fel. Nem volt hangos, de éppen elég volt ahhoz, hogy kettőnket visszarántson a valóságba. Egyszerre váltunk szét.

Az ajkam bizsergett. Meg kellett állnom, hogy ne húzzam rajta végig az ujjaimat. Vissza akartam kapni azt a csókot. Bele akartam kapaszkodni, és soha nem akartam elengedni. Sinclair egy lépést hátrált, mintha olvasna a gondolataimban. Felemeltem a kezemet.

Megtorpant. A keze ernyedten lógott az oldalánál. A szívem azt suttogta, hogy ez az egész helytelen, és annak a kéznek megint engem kellene ölelnie.

– Ne mondd, hogy sajnálod! Ne mondd, hogy ez nem történhet meg újra! – kérlelt Sinclair, a hangja szaggatott suttogás volt.

Olyan közel jött hozzám, hogy csak centik maradtak közöttünk.

– Nincs választásom – feleltem. – *Férjnél* vagyok.

– *Férjnél* vagy... De ez azt is jelenti, hogy szerelmes vagy?

Régen másodperceken belül választ adtam volna erre a kérdésre.

Akkor még úgy tűnt, a szerelem a legerősebb, ami összetart minket, West és engem. A szerelem volt az, amiért éltünk. I)e most? Most már nyoma sem volt, és nem tudtam, hogyan szerezzem vissza. Nem válaszoltam Sinclairnek. Egy hosszú pillanatig a szemembe nézett, aztán arrébb lépett. Kurtán felém biccentett.

– Jó éjszakát, Victoria! – A tekintete arról árulkodott, hogy ennek a beszélgetésnek még messze nincs vége.

– Jó éjszakát, Sinclair!

Figyeltem, ahogy beszáll az autójába, és elhajt. Figyeltem a hátsó világítást, amíg teljesen el nem tűnt.

Amikor megfordultam, egyenesen belesétáltam Wesbe.

Elakadt a lélegzetem, a kezemet a szívemre szorítottam és nagy levegőt vettem. Azt az ismerős halott tekintetet láttam a szemében, és félelem száguldott végig tőle a gerincemen.

– Mit műveltél? – A hangja nyugodt volt, és annyira megtévesztően lágy, hogy tudtam, látta a csókot.

– Wes...

– Mit műveltél? – Lassan közeledett.

Egy lépést hátráltam, és gyorsan körülnéztem. A parkoló tele volt autókkal, de mindenki odabent volt. Viszont ha elég hangosan sikítok, talán meghallanak. Talán.

– Próbáltalak hívni ma este, és kurvára nem vetted fel.

Összeszorult a torkom. Hirtelen alig kaptam levegőt.

– Dolgom volt.

– Dolgod volt Sinclairrel? Az volt a dolgod, hogy félrekúrj a hátam mögött?

Kinyílt a szám, de Wes megelőzött.

– Tudnom kell, hol vagy! – kiabálta. – Mindig! – Hátrébb lépett tőlem egy lépést, összefűzte az ujjait a tarkójánál, és felnevetett a fekete égre. – Egyre csak hívtalak, és nem vetted fel.

Nem volt értelme annak, amit beszélt, és emiatt túlságosan

féltem megszólalni. Tisztában voltam azzal, hogy nem épelméjű emberrel van dolgom. Megnyugtatom vagy feldühítem, nem számít; úgyszólván be fog kattanni. Két tűz közé kerültem.

– Oké, oké – mondtam csitítón, mintha egy gyerekkel beszélnék. Le kellett csillapítanom. Meg kellett próbálnom hatástalanítani a helyzetet, és aztán menekülőre fogni. – Sajnálom, hogy nem reagáltam a hívásaidra, Wes.

– Ne mondd, hogy sajnálod, Victoria! A feleségem vagy. Az enyém! Nem kellene azt kérdezzetnem, mit csinál a feleségem minden kurva este! – üvöltötte.

– Wes...

– Fogd be!

Hirtelen közvetlenül előttem termett, hullámokban áradt belőle a düh. Láttam, hogy az alfahím tulajdonságnak, amit kezdetben annyira vonzónak találtam benne, ami miatt belezúgtam, két oldal van, és ezúttal a ronda kerekedett felül. Semmi vonzó nem volt benne. Ijesztő volt, és veszélyes, és nem tudtam elég gyorsan elmenekülni előle. Egy lépést tettem előre, de Wes elállta az utamat.

– Először válást emlegetsz. Másodszor vissza akarsz menni dolgozni. Most pedig megcsalsz, egy kibaszott kurva lesz belőled. Mi mást csinálsz még, Victoria?

Az ökke olyan sebesen csapódott a gyomromba, hogy időm sem volt védekezni. Sípólva szedtem a levegőt, ösztönösen a hasamhoz kaptam. Wes hátralökött, az autónak estem, és az ökke ezúttal a bordáimat találta el.

Amikor tizenhat éves voltam, és elkezdtem vezetni, a bátyám azzal ugratott, hogy ha meg kell védenem magam, vegyem az ujjaim közé a kulcsaimat, és azt használjam fegyverként. Akkor kinevettem ezt a tanácsot, de most nem is tűnt annyira buta gondolatnak. Kinyílt a szemem. A vakító fájdalom ellenére pislogni kezdtem, de azzal kellett szembesülnöm, hogy a kulcsaim a földön hevernek, és csalogattak, hogy vegyem fel őket.

– Victoria? – Wes megragadta az államot, és felrántotta a

fejemet, amíg kénytelen voltam a szemébe nézni. – Ha elhagysz, azokra fogok vadászni, akiket szeretsz. – A másik kezével letörölte a könnyeimet. – Renee. Anyád. Még Sinclair is. Mindenkit kinyírok.

– Miért csinálod ezt?

Zavartan ráncolta a homlokát, úgy nézett rám, mintha már tudnom kellene a választ.

– Mert ha elhagyod a világomat, mi más marad nekem?

Azzal egyetlen szó nélkül továbbállt.

Egy iszonyú kép villant elém, amelyiken Wes a szívemet eszi. Darabokra tépi, én pedig minden egyes szaggatást érzek, mintha még mindig a részem lenne.

Tudtam, hogy rettenetes. De az volt a legrosszabb az egészben, hogy nem is állt olyan távol a valóságtól. Wessel felemésztettük egymást, ahelyett, hogy építettük volna.

Mindaz, amit tudunk, csak figyelemelterelés volt.

És ha azon az úton haladunk tovább, egyikünk bele fog halni. Nem emlékszem, hogy felvettem a kulcsaimat. Nem emlékszem, hogy beszálltam az autóba. Csak arra emlékszem, hogy a kormányra roskadva sirattam a boldogabb idők emlékeit Wesről és saját magamról.

A szívem mindent látott, és így suttogott hozzám: *De Sinclair Montgomery megcsókolt Sinclair Montgomery megérintett...*

2015. november

Egy folt van a plafonon.

Megtöri a hajszálrepedésekkel teli felszínt, és újra kell számolnom a rajta elterülő fekete pöttyöket. Egy órája fekszem már itt, próbálom a figyelmemet bármi másra összpontosítani a bennem növekvő félelmen kívül.

Ki vagyok én?

Ki vagyok én?

Ki vagyok én?

Gyűlölöm azt a személyt, akit az emlékeimben látok. Gyötrelmes visszatekinteni rájuk. Ahhoz hasonlít, mint amikor egy asztalhoz szíjaznak, és lassan lehámozzák a bőröd. Ott ülsz a fájdalomban, sikítasz, hogy hagyják abba, de folytatják. Vissza akarok nyúlni az időn keresztül, és meg akarom rázni múltbéli önmagammat. Meg akarom neki mondani, hogy miket kellene másként csinálnia. De nem tudom.

Megdörzsölöm a szemem, és nagy levegőt veszek.

Ez a szoba steril, és üvölt róla a magány. Az ágynemű durva a bőrömnek, és a matrac nyikorog, valahányszor megmozdulok. A párna göröngyös. A nyakam elgémberedett a nyugtalan alvással töltött éjszakától. Hogyan is engedhettem, hogy ez a hely az otthonommá váljon?

Evelyn hangosan sír, és most először nem nyúlok a lányoméért. A kiságyában hagyom.

Rémes anya. Ez az, amivé válók. De miközben beismerem ezt a tényt, mégsem próbálom meg kiköszörülni a csorbát. Hagyom, hogy ott feküdjön.

Mintha jéggé dermedt volna a szívem. Fiatal Victoria fájdalma nagyon frissnek érződik. Nagyon nyers. Felhajtom a pólómat, és a bordáimra pillantok. Arra számítok, hogy lila és kék árnyalatú zúzódásokat látok. De nincs ott semmi. Az ujjaim súrolják a bőrömet, és balra haladnak, amíg meg nem találok a pontos helyet, ahol megütött. Benyomom a bőrömet, amíg csontot nem érek.

Semmi.

De megtörtént. *Ó, de meg ám!*

– Jó napod volt, Victoria?

Gyorsan felülök az ágyon. A szoba másik végében Wes áll, a falnak támaszkodik, és kíváncsian néz rám. Még mindig forog velem a világ a tegnapi kezelés után. Ő a legutolsó, akit látni akarok.

– Hogy jutottál be ide?

– Egész idő alatt itt voltam. Nem hallottál bejönni. Hazudik. Hazudik, és mindketten tudjuk. A szavai hallatán kiugrom az ágyból. A hajamat húzgálom, és a legeslegutolsó pillanatban megállom, hogy frusztráltan felkiáltsak.

– Nem voltál itt egész idő alatt. – Járkálni kezdek, mindig huszonötig számolva el. – Láttalak volna.

– A szó szoros értelmében ez nem igaz. Annyi minden van, amit nem vettél észre.

Lépés közben megállok. Végre valami, amiben egyetérthetünk.
– Igazad van. Tényleg nem olyanok láttam a dolgokat, amilyenek valójában.

Wes összehúzza a szemét. Egyet előrelép. Először ösztönösen hátra akarok lépni, de látom a múltbeli Victoriát, ahogy meghátrál és meglapul. Elrejtőzik félelmében. Nem vagyok hajlandó megismételni a múltat. Ha bánt, sikoltani fogok, és az egyik nővér megjelenik majd.

– Emlékezni kezdtem dolgokra, Wes.

A férjem egyenesen rám mered. Oldalra billenti a fejét, és kifejezéstelen arccal néz rám.

– Például mire?

– Hogy mennyire elfuseráltak voltunk. – Lenyelem a félelmemet.

– Hogy bántottál.

A homlokát ráncolva méricskél.

– Királynőként bántam veled.

– Nem, ez nem igaz – suttogom hevesen.

– Én... – egyet előrelép – soha... – még egy lépés, és közvetlenül előttem áll – nem bántanálak. Soha.

– Ez nem igaz. Megütöttél itt. – Az arcomra mutatok. – És itt. – A hasamra teszem a kezemet. – Mit mond az az orvos?

Egyetlen másodpercre előbukkan egy része a méregnek, amit a múltban kilövellt rám. Egy dühkitörés, a szavaiból csöpög a gyűlölet. Egy másodpercig ott van, és aztán eltűnik. De láttam, és csak ez számít.

– Nem mond semmit. Csak megmutat...

Hirtelen elhallgatok. Az emlékezés rést ütött Wes komédiáján. Többé már nem ugyanabban a fényben látom őt, és ez azt jelenti, hogy nem tudok megbízni benne.

– Mit akartál mondani?

– Számít az? Úgyis tagadni fogsz mindent.

– Hát persze, hogy számít! Hazugságokkal tömnek.

– Azok nem hazugságok! – sikoltom.

Az ágyamat megkerülve olyan távol megyek tőle, amennyire csak tudok, és megmarkolom Evelyn kiságyának a szélét.

– El kell menned!

– Ne higgy nekik, Victoria!

– Menj el!

– Én kitartottam melletted, amikor mindenki más elhagyott. Ez nem árul el neked valamit?

– Menj el!

– Egy napon meg fogsz bánni mindent, amivel megvádoltál. Egy napon rá fogsz ébredni, hogy nincs senki más a világon, aki úgy fog szeretni, ahogy én szeretlek. – A fejét csóválva, dühösen és csalódottan néz rám. Ahogy mellettem elhaladva hozzám ér, az egész testem összezár. – Ahelyett, hogy engem vizsgálgatnál – mondja -, lehet, hogy inkább magadba kellene nézned. Lehet, hogy a rólunk szóló történetben te vagy a gonosz. Elvégre te vagy bezárva. Nem én.

Abban a másodpercben, ahogy elmegy, megpróbálom bezárni az ablakot. Nem lenne szabad, hogy ezek az ablakok nyithatók legyenek, ugye? A visszazárásának pofon egyszerűnek kellene lennie. Minden erőmmel próbálom elfordítani a zárat, de meg sem moccan.

Nagy levegőt veszek, és a falhoz ütögetem a fejemet.

Ez az ember a mindenem volt, de most látom, hogy valójában ő az én Achilles-sarkam. Úgyhogy befogom a fületem, és sikítok.

Felébresztem Evelynt. Félelmében ordítani kezd, de én hangosabban ordítok.

Egy nővér rohan be a szobámba, és nézelődik minden irányba.

– Mi a baj?

– Wes járt itt.

Az arckifejezése másodpercek alatt ellazul. Meg akarom rázni őt, el akarom érni, hogy lássa az igazságot.

– Victoria, nincs itt.

– De igen, itt volt. – Aggodalmasan odafutok hozzá, és megfogom a kezét. Megpróbál elhúzódní, de az ablakhoz vonzsolom. – Kiszökött innen, és most nem lehet bezárni az ablakot.

Elrántja tőlem a kezét, sötét pillantást vet rám, és megvizsgálja

az ablakot. Dühösen összedörzsölöm a két kezemet. Evelyn jajveszékelése elnémult. Egy jó anya most a gyermekét nyugtatgatná, de eluralkodott rajtam ez a szükség, ez a megszállottság, hogy valaki végre rajtakapja West.

– Mit művelt ezzel az átkozott ablakkal? – kérdezi Kate morgások közepette. Rángatja a zárat, és hozzám hasonlóan neki sem sikerül a helyére rántani.

– Nem én csináltam. Wes elérte, hogy szoruljon a zár! – Mosolyogva a zárra mutatok, a nővér pedig úgy néz rám, mintha tényleg, kétségtelenül tébolyodott lennék, de engem nem érdekel. – Nem látja? Ez a bizonyítékom. Itt járt.

Kate leereszti a karját maga mellé, és alaposan végigmér.

Észreveszem a félelmet a szemében.

– Nem volt itt, Victoria.

– De igen, itt volt! És valószínűleg most is az ablakom alatt van, arra várva, hogy maga elmenjen, és ő újra visszalopózhasson.

– *Megígérem*, hogy senki nincs odakint, oké?

Nem fogja fel. Senki sem fogja fel, és nem számít, hányszor próbálom elmagyarázni nekik; nem hajlandók meghallgatni, amit mondani akarok. Küszködik az ablakkal, és néhány perc után végre sikerül bezárnia. Ránt egyet a zsinóron, és a redőny az ablakpárkányra csapódik, kívül rekesztve a tiszta, fekete eget és a teliholdat.

– Csak néhány perce, hogy itt járt – mondom erőtlenül.

Kate arcán szánakozás jelenik meg.

– Mi lenne, ha hoznék valamit, ami segít elaludni? – Kinyújtja a kezét, és megpaskolja a karomat. – Jó lenne?

Kirántom magam a kezéből.

– Nincs szükségem gyógyszerekre. – Már a nyelvemen van, és majdnem elárulom neki, hogy hónapok óta egyetlen pirulát sem nyeltem le. – Azt akarom, hogy higgyenek nekem.

Kate új megközelítéssel próbálkozik.

– Miért nem fekszik le? Talán jobban fogja érezni magát, ha szundít egyet.

– Nem vagyok kisbaba. Nem beszélhet úgy velem, mint egy gyerekkel!

– Victoria, feküdjön le, vagy hívom az orvost!

Fordítás: vagy szót fogadsz, vagy az orvos kiüt a gyógyszerekkel.

Harag gyűlik bennem, végigszáguld az ereimben, utat akar törni magának kifelé. De lassan az ágyamhoz indulok. Lefekszem, ugyanabban a testhelyzetben, ahogy percekkel korábban feküdtem. Hogyan? Hogyan lehetséges ez? Az idő csak vánszorog, de aztán egy szempillantás alatt tovatűnik.

Annyira belefáradtam már, hogy engem néznek örültnek. Annyira belefáradtam már, hogy engem néznek hazugnak. Ahogy itt fekszem az ágyon, tudom, hogy nem kellene meghátrálnom Kate előtt, de túl fáradt vagyok ahhoz, hogy érdekeljen.

Kate az államig húzza a takarót, mintha gyerek lennék, és műmosolyt villant rám.

– Jó kislány.

Mint egy múmia, mozdulatlanul fekszem. – Néhány perc múlva benézek.

Semmi kétségem, hogy ma este így is lesz.

– Ha ez még holnap is bántani fogja, lehet, hogy meg kellene említenie az orvosának – vélekedik.

– Talán – felelem tompán.

Kate az ajtóhoz megy, de mielőtt magamra hagy, hátranéz a válla fölött.

– Van még valami, amire szüksége van?

– Nincs – suttogom.

A múlt éjjel eseményei kísértetként járnak a nyomomban.

Egy szemhunyást sem aludtam, és most megfizetem az árát. Majdnem leragad a szemem. Kinyílik és lecsukódik, újra meg újra. Evelyn sem aludt sokat, de ez az én hibám. Egész éjjel a karomban tartottam, az volt a paranoiám, hogy Kate vagy az éjszakás orvos benéz a szobámba egy rögtönzött látogatás alkalmával, és vagy kiütnek valami gyógyszerrel, vagy ellopják a kislányomat.

A telefon hangosan csörög. Mindenki elhallgat és rápillant. Reagan, aki az elmúlt harminc percben előtte járkált, ráveti magát. Mindenki, és komolyan mondom, hogy mindenki, verseng a telefonért. A társasjátékok és a televízió mellett itt ez a legjobban vágyott szórakozás. Egy bézs színű, falra szerelt telefon, aminek a zsinórját az évek során annyit nyújtották, hogy már gyakorlatilag a padlót súrolja.

Reagan a válla és az arca közé fogja a kagylót, és a falnak támaszkodik, úgy fest, mint egy tinilány, aki a szerelmével beszél. Mézédés hangon szólal meg.

– Köszönjük, hogy a Fairfax Viselkedési Egészségügyi Egységet hívta, ahol nem bocsátjuk meg a gyilkosságot vagy a gyilkosság gondolatát, az orvosok azonban annyi pirulát nyomnak le a torkán, amibe egy ló is belefulladás. Segíthetek?

Egy másodpercig a padlót bámulja, és aztán forgatni kezdi a szemét. Eltartja magától a telefont, nem törődik azzal, hogy eltakarja a kagylót, és Alice-re mutat.

– Magát keresik.

Alice feláll. Elsápad.

– Ki az?

– A Sátán. Tudni akarja, miért nem a pokol kapuját őrzi – válaszolja Reagan fapofával.

Alice grimaszol, Reagan pedig nevetésben tör ki, amitől könnyek csorognak végig az arcán.

– Ó, ez jó volt! Ez már nagyon kellett... nagyon kellett. – Aztán az új lányra pillant. – Stella! – üvölti drámaian. – STELLA téged keresnek!

Az új lány felugrik a helyéről, és kikapja a kezéből a telefont. – Istenem. Itt vagyok – sziszegi, a füléhez emeli a telefont, és a fal felé fordul.

Reagan megvonja a vállát, és körözni kezd a szobában. Mindig csibészkedik, a szeme csillog. De ma ingerlékeny, mindenkit piszkál, veszekedést akar szítani.

– Kurvára unatkozom – jelenti be színpadiasán, miközben az asztalok között kanyarog.

Néhány páciens felnéz, de senki sem figyel rá igazán.

Megfordít egy széket, leül rá lovagló ülésben, közvetlenül velem szemben, és a falra mutat.

– Valami nem stimmel azzal az órával.

Az ápolónő nem is törődik azzal, hogy az óra felé nézzen.

– Nem, nem igaz.

– De igen! Negyed egy volt, amikor bejöttem. Egész biztos vagyok benne, hogy órák teltek el azóta, és nézze! Még csak tizenkét óra húsz percet mutat.

Egyet kell értenem Reagannel. Sőt, olyan érzés, mintha hátrafelé járna, csak hogy gúnyoljon minket.

– Megismétlem, semmi baj nincs az órával – feleli a nővér. – És ha tényleg annyira unatkozik, miért nem megy rajzszakkörre? Tizenöt percen belül kezdődik.

– Rajzszakkör? – Reagan összecsapja a kezét, és gúnyosan az ápolónőre mosolyog. – Azt sem tudom, mit válasszak! Annyira izgatott vagyok, mindjárt előfingok egy szivárványon lovagló egyszarvút.

A nővér sarkon fordul, és elmegy.

Az előttem lévő oldalra tapasztom a szemem. Az elmúlt negyven percben ugyanazt az oldalt olvasom újra meg újra, arra várok, hogy a szavak egymásba kapcsolódjanak, és végre elmerülhessek a történet szép világában. De nem működik; fekete felhő lebeg a fejem fölött, és a legpocsékabb hangulatban vagyok tőle. Rá akarok förmedni mindenkire, aki felém néz. Valószínűleg az szolgálná az érdekemet – és mindenki másét körülöttem ha ma a szobámban maradnék, de nem tudok nyugton ülni, akkor sem, ha megpróbálom.

Normális esetben, amikor ennyire ideges vagyok, Evelyn megnyugtat. A karomban tarthatom és megölelhetem. De most először az egyik ápolónővel van, én pedig már kezdem bánni a döntésemet. Ma reggel még remek ötletnek tűnt. Evelyn egész éjjel a fülemben bömbölt. Nem számított, hányszor nyugtatom meg. Olyan volt, mintha értette volna Wes búcsúszavait, és most nem bízik bennem.

Susan, egyike az itteni kedvesebb ápolónőknek, felajánlotta, hogy vigyáz rá. Azt mondta, hogy néha az anyukáknak is szükségük van egy kis pihenésre. Így hát beleegyeztem. Látszott rajta, hogy megdöbbsent. Általában nem hagyom, hogy bárki más gondoskodjon Evelynről. De Susan a karját tartotta, én pedig nagyon óvatosan az ölébe tettem a kislányom. A könnyei szinte azonnal felszáradtak. Fűlsiketítő volt a csend, és azóta csak Wes szavai visszhangoznak körülöttem: *„Lehet, hogy a rólunk szóló történetben te vagy a gonosz... Lehet, hogy a rólunk szóló történetben te vagy a gonosz... Lehet, hogy a rólunk szóló történetben te vagy a gonosz...”*

Reagan addig hintázik a székén, amíg neki nem ütközik Xanderének. Senki sem tudja, ő miért van a Fairfaxben. Csak azt

tudom, hogy szinte mindenkivel beszélget, és régebb óta van itt, mint én. Reagan nem túl halkán megkérdezi:

– Mit csinálsz?

– Csendben olvasok! – kiabál vissza Xander. – Egyszer ki kellene próbálnod.

– Emberek – figyelmezteti őket egy ápolónő -, halkabban! Reagan rajtakap, hogy nézem. A széke hangosan landol a négy lábán, amitől összerezzenek.

– Mi' csinálsz?

– Nézem, ahogy Xanderrel beszélgetsz.

– Mióta vagy itt? – kérdezi minden előzmény nélkül.

– Régóta – válaszolom röviden.

– Mióta? – ismétli meg. – Négy éve? Öt? Kettő? Körülbelül?

Ha ő így szokott beszélgetést kezdeményezni, akkor még gyakorolnia kell. Düh fortyog bennem, könyörög, hogy a felszínre törhessen. Minden erőmet összeszedve próbálom leszorítani.

– Tényleg számít ez?

– Persze hogy számít. Egy hónap ezen a helyen egyenlő egy börtönben töltött évtizeddel.

A nyelvembe harapok, hogy ne mondjak semmi olyat, amit később megbánhatnék. Nyilvánvaló, hogy nem akarok Reagan-nel beszélgetni. Mégsem mozdul, és csak bámul rám.

– Hogy van a lányod?

– Jól.

– Hol van?

Kihúzó magam, és ellenséges pillantást vetek rá.

– Az ápolónővel.

– Szóval Fairfax nem csak bolondokháza, hanem egy kibaszott bölcsőde is? Milyen eredeti!

Nem válaszolok.

– Kellene egy tábla odakintre. Már látom is. – Széttárja a két kezét a levegőben, mintha egy szivárvány jelenne meg közöttük. – *Fairfax: napról napra örültebb gyerekek.*

Reagan szavai tökéletesen összecsengenek Alice-ével: *A Fairfax nem kisbabának való hely.*

Már a gondolatától is egyre dühösebb leszek.

Mélyeket kellene lélegeznem. Mosolyognom kellene, és úgy tenni, mintha nem lenne ott. De az én világom egy lefelé tartó spirál, és szeretném Reagan nyaka köré fonni az ujjaimat, csak hogy elérjem, hogy elhallgasson.

– Belehalok, annyira szeretném tudni, miért vagy itt – folytatja.

Mielőtt elmegyek, az asztalra teszem a kezemet, és közel hajolok. – A legfőbb szabály a Fairfaxben, hogy soha senkitől ne kérdezd meg, hogyan került ide, miért van itt, és mióta van itt. És nekem valami azt súgja, hogy nem most először vagy ilyen helyen, mint a Fairfax. Mostanra már biztosan ismered a játék- szabályokat.

Tudom, hogy a szavaim fájó pontot értek. Reagan szeme egy kissé elkerekedik, majd lassan elmosolyodik.

– Szemétség volt ezt mondani.

Megrántom a vállamat. Jó esély van arra, hogy később sajnálni fogom, de nem most.

– Megmondjam, szerintem miért vagy itt? Akarod tudni? – kérdezi.

Miközben távolodom, a vállam fölött hátraszólok:

– Nem.

– Szerintem azért vagy itt, mert gyenge vagy! – kiabálja. Megállok. A vér kifut az arcomból. Nem fordulok meg, de érzem Reagan mosolyát a hátamon.

– Igen, ez az, gyenge vagy. Úgy járkálsz itt, mintha ez a kurva hely a tiéd lenne, azt hiszed, hogy a műmosolyod tökéletes, de az az igazság, hogy gyáva és gerinctelen vagy. *Áldozat* vagy.

Áldozat. Reagan úgy köpi ki a szót, mintha méreg lenne.

Nem bírom tovább, és megpördülök.

– Fogd be!

Reagan elmosolyodik, és felugrik a helyéről. Megáll egy másik beteg fölött.

– A kezével beszélget. Nem tudja, milyen nap van. Őrült.

Odafut a következő asztalhoz, egy üres helyre csusszan, és egy nőre mutat, aki az órát bámulja.

– Azt hiszi, 1993-at írunk. Kurt Cobain még mindig énekel, és Clinton az elnök. Neki már kampec.

Aztán lassan feláll, és a szemembe néz.

– De te? Te látod önmagadat. Beszélsz. Itt vagy. Mégis összehúzod magad mindenki előtt, aki a közeledbe megy. Egyetlen kihívás úttorlasszá válik, és feladod. Mást sem csinálsz, csak hurcolászod azt a buta kisbabát...

Reagan örült. Reagan hangos, mindig viccelődik, és kihangsúlyozza mindenki más problémáit, hogy senki ne figyeljen rá, és ne vegyék észre az ő bajait. Ezt mind tudom, és mégis visszarohanok oda, ahol áll. Bekaptam a csalit.

– Fogd be!

– Cserélheted az ostoba, kurva pelenkáját. Etetheted, és énekelhetsz neki annyi gyerekdalt, amennyit csak akarsz. De ez semmin nem változtat. Akarod tudni miért? – Közel hajol. – Mert rossz anya vagy.

Xander halkán káromkodik egyet. Nem nevet. Susan a nővérpultnál van, de lassan feláll a helyéről, és kritikus szemmel figyeli Reagant. Alice mosolyog.

Ne kapd be a csalit, mondom magamnak. Ez csapda.

De nem megy. Két szó visszhangzik egyre a fejemben: *Rossz anya. Rossz anya. Rossz anya.* Egyre hangosabbá válik, a végén már úgy érzem, hangszórón át kiabálják a fülembe.

Reagan látja a zavarodottságomat. Nevet, először lassan, de hamarosan már a hasát fogja, könnyek csorognak végig az arcán, annyira nevet.

Az agyamat előnti a vörös köd. Nem látok tőle mást. A düh, ami napok óta fortyog bennem, végül felszínre kerül. Olyan hirtelen tör ki, hogy nincs időm gondolkodni a tetteimen.

Átmászok az asztalon, és lerántom Reagant a földre. Ez váratlanul éri, és kiszorítja belőle a szuszt. Kihasztnálom ezt.

Kiáltások és sikolyok visszhangoznak körülöttem. Székek csikorognak a padlón. Az emberek csoszogása hallatszik. Mégsem állok le. A két kezemet a nyaka köré fonom, és olyan erősen szorítom, ahogy csak tudom.

– Veled mi a helyzet, Reagan? – lihegem. – Meséld el az elcseszett történetedet!

Az arca kezd elkékülni. Tovább szorítom, még akkor is, amikor látom a félelmet a szemében. Még mélyebben a bőrébe nyomom a két hüvelykujjamat.

– Mondd el, mi elől menekülsz! – faggatom.

El fogom engedni. Esküszöm. Csak meg akarom mutatni neki, hogy túl messzire ment. De valakinek a keze a vállamon landol. – Victoria! – kiáltja Sinclair a hátam mögül. Honnan érkezett? – Engedd el!

Megpróbálja lehámozni a kezemet Reaganról, de hús férfi ereje van bennem.

– Mondd el! – sikoltom neki. Reagan erőtlenül csapdossa a kezemet. A lábai rugdalóznak alattam.

Még két próbálkozás kell hozzá, mire Sinclairnek végül sikerül hátrahúznia. Összefogja a csuklóimat a hátam mögött, mintha bűnöző lennék.

A szívem kalapál a bordáim mögött. Nem kapok levegőt, és tudják mit? Jó érzés.

– Semmit sem tudsz rólam, te ostoba ribanc! – kiabálom.

Reagan két ápolónő segítségével felül. Az arca lassan visszanyeri a színét. Mohón annyi levegőt szív be, amennyit csak tud, aztán féktelenül nevetni kezd.

- Bravó! Életre keltél, Victoria!
- Egy kurva pszichopata vagy.

Reagant látszólag megsebzik a szavaim. Kifulladásra mosolygok, és kinyitom a számat, hogy mást is mondjak. Sértések százai sorakoztak fel, arra várva, hogy kimondják őket. Ki hitte volna, hogy ennyi felgyülemlett harag van bennem?

Kirángatnak Sinclair szorításából. Két ápolónő távolabb vonszol Reagantól. Rugdosok, megpróbálok küzdeni ellenük. Sinclair fájdalommal a szemében néz rám, és tudom, hogy én vagyok az oka. Én okoztam neki ezt a fájdalmat. Kezdek pánikba esni. Látott bekattanni. Soha többet nem jön vissza. Egyedül leszek, pedig csak most kezdem felfogni, mi volt köztünk.

- Sinclair – mondom. Egy szót sem szól. – Sinclair. Sajnálom.

A nővérek végiglökdösnek a folyosón, a női részleg felé.

- Sinclair, sajnálom! – sikoltom.

Kínjainak az ajtók, és tiszta erőből arra készülök, hogy kiszabaduljak az ápolónők szorításából. De erősen tartanak. Az ajtók becsapódnak, és Sinclair arca eltűnik.

Elernyedek, és hagyom, hogy a nővérek bevonzoljanak a szobámba. Az ágyra fektetnek, én pedig a plafont bámulom.

Kábának érzem magam.

Mielőtt bezárul az ajtó, az egyik nővér puhatolózva megkérdezi:

- Hozzam Evelynt?

Elfordítom a fejemet.

Kétségbeesett késztetést kellene éreznem, hogy lássam a gyerekeket, éreznem kellene, de nem érzem. Elképzelem, hogy a karomban tartom, és valahányszor lepillantok az arcára, nincs ott semmi. Mi lett volna, ha ott van a verekedés alatt? A düh sötét

ködén át vajon megvédtem volna? Igent akarok mondani. De valami visszatart. Soha nem éreztem még ilyen haragot, ami annyira erős és hatalmas, hogy teljesen más emberré válók.

Talán helyesen tettem, hogy odaadtam az ápolónőnek. Az egész megpróbáltatás során ez az egyetlen reménysugár.

– Nem.

Az ajtó bezárul a nővér mögött, én pedig összegömbölyödöm. Érzem, hogy kezdek atomjaimra hullani.

Még mindig ártani akarok valaminek... valakinek. Bárminek, amire rátehetem a kezemet.

A délután egy pontján az ápolónő behozza Evelynt a szobába.

Megállás nélkül sír. Odamegyek a bölcsőjéhez. Lenézek rá.

Rossz anya, rossz anya, rossz anya...

Befogom a fületem, kétségbeesetten próbálom elérni, hogy Reagan hangja elhallgasson. Beveszem a gyógyszert, amit a nővér ad.

Megteszek bármi.

Járkálni kezdek a szobában, gondosan számolom a lépéseimet. A szobám kicsi. Soha nem jutok el huszonhat lépésig. A közös helyiségben mindenkit megrémítettem. Tudom. A dühkitörésekből tizenkettő egy tucat, de soha nem én vagyok a forrásuk. Ha a többiek a bőrömben lehetnének, és éreznék a rajtam átfutó félelmet, megértenék.

Mit műveltél? – mondja egy hang a hátam mögött.

Megpördülök, és West a hintaszékemben ülve találom. Ahogy előre és hátra mozgatja, fenyegetően recseg. Most erre van a legkevésbé szükségem. Még mindig úgy érzem, mintha a közös helyiségben lennék, újra átélve Reagan szavait. Közel állok ahhoz, hogy elveszítsem az eszemet, és lehet, hogy Wes átlök ezen a határon.

Nem tudok megszabadulni tőle. Nem számít, hová megyek vagy mit csinálok, ott van, mindig figyel. Mindig.

– Ó, istenem! – nyögöm, és a kezembe temetem az arcomat. –

Hagyj békén! – suttogom újra meg újra meg újra.

– Attól tartok, ez nem lehetséges.

Felemelem a fejemet.

– Hogy jutottál be ide?

Wes abbahagyja a hintázást, és teljes magasságában feláll. Nem mosolyog. – Mit gondolsz?

Az ujjaimat a tenyerembe hajtogatom. Csak szorítom, amíg azt nem érzem, hogy a körmeim a bőrömbe vájnak. Nem hátrálok akkor sem, amikor Wes fölém tornyosul.

– Te vettél rá, hogy idejőjjek.

Négy lépést hátrálok. Lehunyom a szememet, és emlékeztetem magam, hogy lélegezzem.

– Nem, nem így volt – tiltakozom.

A férjem hirtelen előttem terem. A keze a vállamon van.

– De igen. Mit gondolsz, miért jövök ide?

Ha valaki most bejönne a szobámba, egy szerelmes férfit látna. Egy törődő és aggódó férfit. De ez egy szerep, amit Wes játszik.

Higgyenek nekem, nem bízhatnak benne. Ez csak játék.

– Megint szórakozol velem – mondom.

– Miért tenném, Victoria?

Túl sok szó és hang repül felém. És nem egyenként. Egyszerre történik minden, és nem tudok gondolkozni.

– Szeretlek, Victoria.

Lelököm magamról a karját, és a szoba másik végébe sietek. Wes nem jön utánam. Megbántottalak tűnik, amiért el akarok menekülni előle.

– Mondd el, mi a baj, Victoria!

– Ne mondd ki a nevemet! – kiabálom. Kezdem elveszíteni az önuralmam. Méghozzá gyorsan. – Azt próbálsz elérni, hogy örültnek tűnjek. De itt te vagy az örült. Nem én.

Először nem válaszol, csak bámul rám azzal az üres tekintetével. Aztán elindul felém. A testem megdermed. Hátralépek egyet, és még egyet, amíg a vállam a falnak nem ütközik. Egész idő alatt rajtam tartja a szemét, és nem áll meg, csak amikor már egy hajszálnyira vagyunk egymástól. Senki más nem mászna így bele az intim szférámba. Senki más, csak ő.

A hátam mögé teszi a kezét. Lehajtja a fejét, és közel hajol, hogy szemtől szemben álljunk.

– Van az én oldalam, a te oldalad, és az igazság. – Felvonja az egyik szemöldökét, és elvigyorodik. – Mit gondolsz, a nővérek és az orvosok melyiket fogják elhinni?

Utálok őt. Utálok, hogy igaza van.

– Miért támadtad meg azt a lányt?

– Láttad?

Természetesen. Azt mondta, rossz anya vagy. – Az ajka megvonaglik, és tudom, hogy folytatni fogja.

Nem tudom elviselni. Befogom a fületem.

Wes elrántja a kezeimet.

– Hozzád beszélek! Hallgass végig!

– Te is azt hiszed, hogy rossz anya vagyok, ugye? – suttogom.

– Mondtam én ilyet, Victoria?

– Nem. De gondolod.

– Szerintem kezdesz megőrülni, és rajtam töltőd ki. – Kinyitom a számat, Wes azonban befogja a kezével. Azonnal megdermedek. – Victoria, csak meg akarok győződni arról, hogy jól vagy – mondja.

Egy szót sem hiszek el, amit kiejt a száján. Az egész csak észjáték.

Evelyn kiságya felé indul. Próbálom feltartóztatni, de túl gyors. Bekukkant a kiságyba, és elmosolyodik. A szemét már nem éri el a mosoly.

– Mit művelsz? Hagyd őt békén!

Wes ügyet sem vet rám, és felvesz egy könyvet az

éjjeliszekrényről. *Jó éjt, Hold!* a címe. Evelyn kedvence, és mindig segít neki gyorsan elaludni. Legalábbis segített. Akkoriban, amikor még szeretett.

Mégsem tetszik, hogy Wes kezében látom a könyvet. Olyan érzés, mintha egy olyan emlékbe igyekezne besurranni, amelyikhez semmi köze nincs.

Kinyitja a könyvet, és átlapozza az oldalait, miközben hangosan olvas.

Jó éjt... jó éjt... jó éjt...

Elhallgat, és rámosolyog Evelynre.

– *Jó éjt, senki!* – A szavai a levegőben lógnak, örvényleni kezdenek a fejem körül, készen arra, hogy megfojtsanak.

Kikapom a könyvet a kezéből. Annyira remegek, hogy alig tudok mozdulni.

– Menned kell! – suttogom sötétben. – Most.

Wes nem moccan.

– Menj! – A hangom hangosabbá válik. – Mielőtt sikítok a nővérnek, hogy jöjjön.

Talán látja a szememben, hogy komolyan gondolok minden szót, amit kiejtek, mert egy lépést hátralép.

– Isten minden elmének felajánlja a választást az igazság és a megnyugvás között. Válaszd, amelyiket kéred, mindkettő nem lehet a tiéd. Emlékezz Emerson szavaira!

Összerezzenek.

– Később találkozunk – mondja Wes.

A szemem csukva van, a kezem a fülemen. A baj azonban már megtörtént, és az elmém egyetlen dolgot játszik vissza: *Válaszd, amelyiket kéred, mindkettő nem lehet a tiéd.*

Lecsúszok a fal mentén, a térdemet szorosan a mellkasomhoz

szorítom. Mellettem Evelyn egyre csak sír és sír és sír a bölcsőjében. Nem tudom elhallgattatni, és frusztráltan felkiáltok, miközben befogom a fületem. A kiáltásaim hamarosan nyögésekké válnak.

Érzem, hogy lassan, de biztosan atomjaimra hullok. Nem bírom ezt tovább. Itt maradni. West hallgatni. A lányom jajveszékelését hallani. Ez túl sok.

A kétség kezd felkúszni az agyamba. Tanyát akar verni. Egy kisvárost akar építeni benne, és meg akarja hívni az összes barátját: a félelmet, a paranoiát, a szomorúságot, a fájdalmat. Hangosan dúdolni kezdek. Így kezdődik az örület. Nagyon lassan mászik rajtad felfelé, megkocogtatja a válladat. Arra késztet, hogy rettegve fordulj hátra. És aztán, amikor azt hiszed, biztonságban vagy, rád támad. Beléd kapaszkodik és magával ránt lefelé, lefelé, lefelé...

Kopp-kopp.

Felemelem a fejemet, épp, amikor dr. Calloway besétál a szobába. Egy tálcán ételt hoz. Vacsora. A tálca sarkában egy fehér papírpohár áll a gyógyszereimmel.

Puhatolózva rám mosolyog, miközben leteszi a tálcát a kis asztalra az ágy végében. Rá, majd az ételre pillantok, aztán vissza rá, várom, hogy mit akar mondani, de egy szót sem szól. Csak ül az ágyam szélén.

A csend fog örületbe kergetni. Meg akarom rázni és megkérdezni tőle, miért van itt.

El kellene mondanom neki, hogy Wes járt itt, de félek, hogy csak feszítem a húrt. Felkészülök a „büntetésemre”, ami bármi lehet: a szobámban kell maradnom, vagy elveszik a pontjaimat, vagy megtiltják, hogy látogatókat fogadjak. De kész vagyok visszavágni. Semmi rosszat nem csináltam. A helyemben bárki más így reagált volna.

Evelyn végre elaludt. A sírása még mindig a fülemben cseng. Az idegeim kikészültek és pattanásig feszültek.

De pillanatnyilag semmi másra nem tudok gondolni, csak arra, hogy Reagan hol lehet. Igazágtalannak tűnik, hogy én csendben szenvedek, miközben ő büntetlenül megússza. Ezért megkérdezem dr. Calloway-t.

– Reagan a szobájában van. A verekedés nem egyoldalú volt.

Viszont...

– Viszont én kezdtem – vágok közbe.

Dr. Calloway bólint, és aggódó pillantást vet rám.

– Pontosan.

– Vagyis bajban vagyok?

Kérlek, mondd, hogy nem! Kérlek, mondd, hogy nem! Kérlek, mondd, hogy nem!

– Nos, nem vagyok elragadtatva attól, amit tett. Az arckifejezéséből ítélve, maga sincs. Szóval el fog veszíteni néhány pontot.

Felemelem a fejemet, és amikor semmi mást nem mond, felhúrom az egyik szemöldökömet.

– A könyvtárban és a szabadban tölthető időt egy hétre megvonjuk.

Mindketten tudjuk, hogy olcsón megúszom. Nem emlékszem rá, mikor mentem utoljára önként a könyvtárba.

– Továbbra is fogadhat látogatókat, és járhat a társalgóba.

Szaporán pislogok. Még mindig várom a rossz hírt, de ez minden. Azt hiszem, a hitetlenkedés az arcomra van írva, mert dr. Calloway gyorsan megszólal:

– Ha úgy gondolnám, hogy veszélyt jelent önmagára vagy bárki másra, nem lennék ilyen elnéző.

– Az életem a feje tetejére állt – vallom be. – Az emlékeim darabokra szaggatva hevernek szanaszét. Nagyon félek, hogy nem fog tudni helyrehozni.

– Abban a másodpercben, amikor hagyja, hogy a fájdalma a személyiségévé váljon, kezdhet el félni. Amit én a társalgóban láttam, az nem egy megtört ember volt. De talán igaza van. Talán tényleg nem tudom helyrehozni magát, de ez nem jelenti azt, hogy abba fogom hagyni a próbálkozást. Victoria, nem jut eszembe egyetlen ember sem, akit ne gyötört volna meg az élet. Minden rendben lesz. Tudom.

Ezen a helyen hihetetlenül könnyű úgy érezni, hogy az ember be van zárva és egyedül van, de végre azt érzem, hogy valaki az én

oldalamon áll. Visszatartom a könnyeimet.

– Köszönöm – suttogom.

Rám mosolyog, megvonja a vállát, és a tálcára mutat.

– Ennie kell. A vacsoraidőnek negyed óra múlva vége. Felfalok mindent a tálcáról. Meg sem nézem, mit eszem, csak a tevékenység a lényeg. A hihetetlenül normális és hétköznapi dr. Calloway egész végig ülve marad. Nincs más hátra, csak a pirulák. Nem veszem be őket, és remélem, hogy dr. Calloway-nek nem szúr szemet.

Tudom, hogy nem azért üldögél itt, mert ehhez van kedve. Van még valami más, amit mondania kell. A most már üres tálcára ejtem a kanalamat, és várakozással nézek rá.

– Mielőtt elmegyek, tudni akartam, hogy szeretne-e még több fényképet látni. – Kinyitom a számat, de dr. Calloway gyorsan folytatja: – Nem kell igent mondania. Ha nem érzi jól magát amiatt, ami történt... én megértem.

Gondolkodás nélkül válaszolok:

– Igen.

Az után, ami történt, lehet, hogy ez nagyon rossz ötlet. Az elmémet már így is a végletekig feszítették és nyújtották. Az érzelmeim csúcsra jártak. A kapcsolatom a kislánnyal napról napra gyengül. Valószínűleg most azonnal be kellene fejeznem.

Be kellene fejeznem az egészet.

De ez, hogy látom a múltamat, olyan nekem, mint a kábítószer. Érzem, hogy a kötelék a fiatal Victoria és a jelenbeli Victoria között nagyon lassan szorosabbá válik, közelebb hoz minket egymáshoz. Dr. Calloway elővesz egy újabb köteg fényképet, és a pulzusom felgyorsul. Részben a félelem, részben az izgatottság miatt. Erre egyáltalán nem számítottam. Felkészülni sincs időm.

2014. augusztus

Nincs kézikönyv vagy útmutató ahhoz, hogyan hagyjuk el a férjünket. Nincsenek tippek. Nincs „öt egyszerű lépés”. Úgy éreztem magam, mint egy partra vetett hal, vergődve és elveszeten, de nem adhattam fel. Tudtam, ha kilépek ebből a házasságból, úgy kell elmennem, hogy nyitva tartom a szememet, odafigyelek és felkészülök mindenre, amit a férjem tartogathat nekem.

Mert Wes nem fog lefeküdni, nem fogja halottnak tettetni magát.

Harcolni fog. Foggal-körömmel.

Ezért három fontos dolgot kezdtem el mondogatni magamnak.

Óvatosnak kell lennem.

Túl kell járnom az eszén.

Túl kell élnem.

És elérkezett az első lépés ideje.

Mezítláb, nesztelenül haladtam Wes dolgozószobája felé, és lepillantottam az ajtógomb fölötti billentyűzetre. Amikor beköltöztünk, a férjem ragaszkodott ahhoz, hogy szereltessünk be kamerákat és egy biztonsági rendszert. A kamerák a hátsó udvart és a bejárati ajtót figyelték, egyet pedig a garázs felé irányítottak. Valahányszor a bejárati ajtók kinyíltak vagy bezáródtak, pittyenés hallatszott. Amikor az ajtók nyitva voltak, húsz másodperc állt rendelkezésre a biztonsági kód beírására, különben megszólalt a riasztó.

Benyomtam a bejárati és a hátsó ajtók kódját: 049319.

Nem működött.

Megpróbáltam ugyanazt a kódot még kétszer. A harmadik sikertelen kísérlet után a kijelző elsötétült. Aztán négy fekete pont villant fel rajta, és megszólalt a riasztó. Annyira hangos volt, hogy csengeni kezdett tőle a fülem.

Egyetlen egyszer hallottam a riasztót, amikor a biztonsági rendszert beszerelték. A szakember, aki beállította, elmagyarázta, hogy abban a másodpercben, hogy megszólal, a biztonsági cég vagy West fogja hívni, vagy engem. Wes éppen a bíróságon volt. A telefonja ki volt kapcsolva, és a hívásait a titkárnőjéhez irányították. Vártam. Eltelt húsz másodperc. Aztán egy perc. Hamarosan kételkedni kezdtem, hogy a cég fel fog-e hívni egyáltalán, aztán végre felvillant a telefonom. Háromszor csörgött ki, mire felvettem.

– Halló?

Egy Terri nevű derűs hölgy elmondta, hogy biztonsági riasztást kaptak a Bellamy Road 4376-ból. Minden rendben van?

– Igen, én voltam az. Minden rendben, minden rendben. Mrs. Donovan vagyok. A férjem dolgozik, és megkért, hogy hozzak ki néhány iratot a dolgozószobájából. Azt hittem, tudom, a biztonsági kódot, de nyilvánvalóan elrontottam. Nagyon sajnálom – mondtam a legőszintébb hangomon.

– Nem gond, gyakran előfordul.

A riasztót szerencsére lekapcsolták.

Terri végigment a szokásos biztonsági kérdéseken: az első kutya neve. Anyja lánykori neve. Az első autó színe. Valamennyire helyesen válaszoltam.

– Mindig tervezi, hogy megváltoztatja a kódot, de hát tudja, milyenek a férfiak – mondtam nevetve. – A férjem a fejét is elhagyná, ha nem a nyakán lenne.

A nő kuncogott.

– Ó, tisztában vagyok veled, de még mennyire.

Elmosolyodtam. A vállamból elmúlt a feszültség. Közel voltam a kód megszerzéséhez. Éreztem.

– Nálam úgy szerepel, hogy az egyes és a kettes számú riasztók kódja 049319. Ez helyes?

– Igen – válaszoltam.

– És a hármas számú riasztóé 78910424.

Bingó.

Ez volt az, amire szükségem volt.

Gyorsan lefirkantottam a számokat. A születési dátumom volt visszafelé.

– Szóval ez a fő biztonsági kód?

– Hadd ellenőrizzem! – A vonal elnémult, amíg Terri sietve gépelt.

A pulzusom felgyorsult, tudtam, nagyon közel járok ahhoz, hogy megszerezsem, amit akarok. Túl szép volt, hogy igaz legyen.

Terri újra megjelent a vonalban.

– Igen. Ez az összes kód.

– Nagyon köszönöm, Terri. Fogalma sincs, mennyit segített. – Nagyon szívesen. Mellesleg, mihez is kezdene egy férj a felesége nélkül?!

– Ugye, hogy így van? – vágtam rá a legszélesebb mosolyommal.

Letettem, és még mindig mosolyogva néztem a kijelzőmet.

Valóban, mihez is kezdene egy férj a felesége nélkül?

Tudd meg Wes itthoni irodájának a kódját.

Kihúztam a listáról, és besiettem a dolgozószobájába.

Habár több mint egy éve éltünk már a házunkban, talán csak négyszer jártam az irodájában. Rajta kívül a szobalány volt az egyetlen, aki bemehetett oda, és még akkor is ragadozó madárként figyelte.

Beütöttem a kódot, amit a hölgytől kaptam. A születési dátumom

volt visszafelé, mégis ellenőriztem a számokat, mielőtt megnyomtam az entert.

A kijelző üressé vált. Megbénított a félelem. Rosszul értettem volna? De aztán zöld fény villant, és kattant a zár. Az ajtó lassan kinyílt. Visszatartottam a lélegzetem, miközben beléptem az ajtón, arra várva, hogy beindul valami riasztó vagy csapda. Simán kinézném Wesből.

De semmilyen hang nem volt.

Gyorsan felmértem a szobát. A sötétkék függöny el volt húzva, beengedte a napfényt. Az íróasztalára és a padlóra vetült. A súlyos asztal mögött a falon lógtak a diplomái. Egyetlen keret sem állt ferdén.

A kandallópárkányon halkán ketyegett az óra. A nagy asztalon, annak is a bal sarkán, két fénykép volt: az egyik, ami rólunk készült az esküvőnk napján, a másik pedig csak rólam. Emlékeztem arra a pillanatra. Még csak három hónapja randiztunk, és a július negyedik hétfőjét anyámmal töltöttük. Brutális hőség volt. A képen a lábamat éppen a vízbe lógatom, és a tenyeremen támaszkodom a hátam mögött Wes váratlanul bukkant fel, a nevemen szólított, és lefotózott. A napszemüvegem ellenére is látszik, mennyire szerelmes voltam, és hogy azt gondoltam, ami köztünk van, örökké fog tartani.

Most meg csak rám kell nézni. Zúzódásokat rejtegetek, és a férjem háta mögött sompolygok.

A velem szemben álló beépített mahagóni könyvespolcra pillantottam. Egyetlen porszem sem volt rajta. Nem mintha arra számítottam volna, hogy talállok, hiszen a férjem pedáns volt, szinte a kényszerességig. Mindennek helye volt, és amikor valami nem volt a helyén, ingerült lett. Hozzáadtam a port is az egyre hosszabbá váló listán azokhoz a dolgokhoz, amik kiakasztják.

Minden polcon könyvek sorakoztak. Végighúztam az ujjaimat a gerincükön. Kétkedtem abban, hogy a könyvek többségét olvasta. Amióta csak ismertem, nem volt egy nagy étvágyú olvasó. Azon sem lepődtem volna meg, ha csak hivalkodni akar velük. Alaposan

megnéztem a címeket. Azokat, amiknek a gerincén nem volt nyoma használatnak, kihúztam. Mindegyik könyv lapjai érintetlenek voltak, soha nem láttak számfüzet. Az utolsó könyv, amit kiválasztottam arról szólt, hogyan tartsunk életben egy házasságot.

Ezt elég ironikusnak találtam. Meggyőződtem arról, hogy minden visszakerült a helyére, bezártam magam mögött az ajtót, és visszakapcsoltam a riasztót.

Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer a férjem háta mögött intézkedem majd. De tényleg úgy éreztem, hogy a lehetőségeim korlátozottak. A kapcsolatunk teljesen kimerült. Semmi nem maradt, és készen kellett állnom, bármi is történik azután. Ki kellett játszanom őt, minden alkalommal túl kellett járnom az eszén.

Tudtam, hogy ez nem sok. Tudtam, hogy nincs mit ünnepelni, de éreztem, fordult a kocka. Nagyon lassan elkezdtem visszavenni az életemet.

2014. augusztus

Ha esett, ha fújt.

Ha bent voltam, ha kint.

Nem számított. Magamon tartottam a napszemüveget, akárhová mentem.

A házasságom kíméletlen valósága megmutatkozott a tekintetemben. Láttam, valahányszor tükörbe néztem. Néha törülközőket akartam aggatni minden tükörre a házban, hogy ne lássam az igazságot. És ha én alig bírtam magamra nézni, miért akarna bárki más így látni?

De aznap tényleg jó okom volt viselni. Egyetlen felhő sem volt a látóhatáron. Olyan nap volt, amikor az ég annyira tökéletes, hogy meg akarod érinteni.

Letöröltem az izzadságot a tarkómról, és besiettem a könyvtárba. Nem is emlékeztem, mikor jártam ott utoljára. Talán amikor kilenc- vagy tízéves voltam? Anyámmal bebarangoltuk a könyvekkel teli sorokat. Kiválasztottam egy rakással, majd a gyerekeknek fenntartott kis olvasósarokba mentem, és belefeledkeztem a történetekbe. Szerettem a békét, amit mindig tartogatott. Ezúttal is azonnal visszatért ugyanaz a béke. A vállam elernyed. Ott biztonságban éreztem magam a fájdalomtól, ami látszólag követett, akárhová mentem.

A könyvtáros, egy idősebb férfi, üdvözölt. Rámosolyogtam. Amikor nem vettem le a napszemüvegemet, furán nézett rám, én

pedig megszoroztam a lépéseimet, hogy megszabaduljak a pillantásától, miközben arra emlékeztettem magam, hogy a bámulás jobb, mint a szánakozás. Végigjártam a sorokat, azt a kertészeti könyvet kerestem, amit Renee javasolt. Végre megtaláltam a megfelelő sort. A világítás gyenge volt, és nem volt más választásom, le kellett vennem a napszemüvegemet.

Miközben letérdeltem, leemeltem a könyvet a polcról.

A kertészkedés hobbiból nagyon hamar szenvedéllyé vált. Utáltam tétlenkedni. Utáltam úgy lefeküdni, hogy tudtam, nem tettem semmi termékenyt, a kertemben viszont hasznosnak éreztem magam. A kertemben cseveghettem Renee-vel és ellazulhattam.

Lekuporodtam, és átlapoztam a könyvet.

– Victoria?

A testem megfeszült. Az utóbbi időben valahányszor meghallottam a nevemet, valami rosszra készítettem fel magam. Tovább tanulmányoztam a könyvet, remélve, hogy az illető feladja és elsétál.

– Victoria? – ismételte meg a női hang.

Lehunytam a szememet, és nagy levegőt vettem, mielőtt felálltam és megfordultam.

– Taylor? – kérdeztem hitetlenkedve.

Nem tudtam elhinni, hogy ő az. Egy városban laktunk, de akár a világ másik végén is élhetett volna. Olyan sokat változott. Szőke haját rövid bubira vágatta. Az energia, ami régen sugárzott belőle, egy kissé elhalványult. Fáradtnak látszott, és egy kicsit elcsigázottnak, de boldognak tűnt, és csak ezt számított. Mindkét keze egy babakocsin nyugodott, amiben egy kislány aludt. Gyémántgyűrű csillogott a bal kezén. Taylornak családja volt, és én nem is tudtam róla.

Elmosolyodott és megölelt, én pedig nem tudtam másra gondolni, csak arra, vajon hogyan tehetném vissza a napszemüvegemet úgy, hogy ne vegye észre.

– De jó ilyen hosszú idő után újra látni téged! – lelkesedett, amikor elhúzódtunk egymástól.

– Nyilvánvalóan elfoglalt voltál – mondtam, és egy mosoly kíséretében a babakocsira mutattam. – Azt sem tudtam, hogy jársz valakivel.

– Az után kezdtem találkozgatni ezzel a sráccal, miután felmondtál a kórházban. Úgy jött, mint a forgószelel. Eljegyeztük egymást, és... – szeretettel pillantott le a kisbabájára – egy kis meglepetés ért minket.

A mosolyom fájni kezdett, de nem engedhettem el, mert félttem, hogy nem fog visszatérni.

– Hogy hívják?

– Hayley.

– Imádni való – suttogtam.

– Veled mi a helyzet? Még mindig próbálkoztok?

Számíthattam volna a kérdésére. Kész válasszal kellett volna előállnom, de teljesen váratlanul ért, kétségbeesetten gondolkodtam egy feleleten.

– Ó, hát... még mindig próbálkozunk – hazudtam. – Arra jutottunk, hogy majd megtörténik, ha megtörténik, ha meg nem, hát élvezzük a gyakorlást.

Könnyedén felnevettem, és Taylor csatlakozott hozzám. Egy másodpercig normálisnak éreztem magam. Mintha egy korábbi verziója lettem volna önmagámnak.

A szégyenem olyan erős volt, hogy kikezdte a büszkeségemet és a méltóságomat is. Sőt, nem elégedett meg ennyivel. Nem, kiszivárgott a pórusaimból, és körém fonta magát, mint egy feltekeredett kígyó.

Irányított.

– Hát, élvezzétek a csendet, amíg lehetőségetek van rá!

– Azt tesszük. – A fülem mögé igazítottam a hajamat, és egyik lábamról a másikra álltam, igyekeztem rövidre zárni ezt a

beszélgetést, amint lehet.

– Hogy vagytok Wesszel?

– Jól vagyunk... jól vagyunk. – Újabb ragyogó mosolyt villantottam rá.

Taylor kissé összeráncolta a homlokát, miközben a legkényelmetlenebb csend vett körül minket. Azzal a bizonyos ápolónői pillantással nézett rám. Azzal, amit én is annyiszor használtam már. Egy másodpercig azt hittem, érzi, hogy rejtegetni próbálok valamit.

Rettegtem, hogy tovább fog kérdezgetni, de a kisbabája megmentett. Hayley megmoccant, Taylor pedig akcióba lendült, a lányának cumit adott, nekem pedig egy bocsánatkérő mosolyt.

– Azt hiszem, mennem kell. Néhány perc múlva Hayley üvölteni fog, ha nem kap egy cumisüveget.

Bólintottam, mintha tökéletesen megérteném.

– Jó volt látni téged – mondtam.

Kitolatott a babakocsival a keskeny sorból, és röviden rám mosolygott.

– Téged is.

Amikor elment, vártam még néhány másodpercig arra az esetre, ha megfordulna, de nem tette. Nekirogytam a könyvespolcnak, és nagyot lélegeztem.

A viszontlátás egy kis tüzet gyújtott bennem. Semmiség volt. Alig észrevehető. Bármelyik percben ki is aludhatott volna. De legalább valami volt. Odasiettem a számítógépekhez, mielőtt elfogyott volna a bátorságom.

Képes vagy rá, kántálta az agyam. Egyszer olyan voltál, mint Taylor, erős és magabiztos, és ismét olyanná válhatsz.

Rendkívül nagy volt a csend a számítógépes részlegben. Az egyik gép előtt egy huszoneves srác ült. Ügyeltem arra, hogy jókora távolság legyen köztünk. Nem mintha észrevett volna. Fülhallgató volt a fülében, a feje valami dal ütemére mozgott.

Már régen a múlté volt, hogy otthon használjam a laptopomat. Tartottam attól, hogy Wes átnézi, és keres valamit, amit felhasználhat ellenem.

Ezért mentem a könyvtárba, hogy utánanézzek valami fontosnak. Elővettem egy kis jegyzetfüzetet a táskámból, fogtam egy tollat, és átböngésztem az oldalakat. A környék néhány legjobb ügyvédjének megvolt a telefonszáma és a címe.

Információkat gyűjtöttem számos üzenőfalról, hogy miként lehet elhagyni egy bántalmazó házastársat. Néhány oldal felsorolta a bántalmazó kapcsolat figyelmeztető jeleit, de azon már régen túl voltam.

Azt akartam, hogy teljes mértékben biztonságban legyek, ha el akarom hagyni West, tehát bármire is készült, én készen álltam.

2014. szeptember

Az óta reggel óta, amikor átjött, feszült volt anyámmal a viszonyunk.

Nem akartam újabb beszélgetést, ami a Wessel való kapcsolatomat feszegeti, és éreztem, hogy anyám sem akart többet tudni annál, mint amit már tudott, mert különben szembe kellett volna néznie valamivel, ami kívül esett azon, amit ő tökéletes házasságnak látott.

Ám megkért, hogy azon az estén vacsorázzam vele, én pedig beleegyeztem. A titkom biztonságban volt Renee-nél, a szívem mélyén azonban mindig vágytam arra, hogy mindent elmeséljek anyámnak, ő pedig teljes mellszélességgel támogasson.

Erre azonban soha nem kerülhetett sor.

Az étteremben a vacsora alatt végig a barátairól és az életük unalmas problémáiról beszélt. Az egyik fülelmen bement, a másikon meg kijött, mert a táskám mélyén a telefonom egyre rezgett. Nem akartam belenyúlni és megnyomni az ELUTASÍT gombot, felvenni pedig a legkevésbé.

Anélkül, hogy megnéztem volna, tudtam, hogy minden hívás Westől jött.

– Olyan csendes voltál ma este. Hogy vagy?

Olyan lassan rágtam a vacsorámat, amennyire csak lehetett, hogy húzzam az időt.

– Nagyszerűen – válaszoltam végül.

– Hogy mennek a dolgok Wes és közted? – Anyám olyan ártatlanul tette fel a kérdést, mintha csak akkor jutott volna eszébe, de tudtam, hogy ez volt az egyetlen oka annak, hogy velem akart vacsorázni.

A kedvéért hazudni akartam, és azt mondani, hogy minden rendben van. Hogy soha nem voltunk még szerelmesebbek egymásba. Szépen hangzott volna. Tökéletesen csengett volna. Ezért hát éppen ezt válaszoltam.

Anyám ragyogott.

– Tudtam, hogy javulni fognak a dolgok. Tudtam. – Megpaskolta a kezemet. – Mondtam, hogy a pároknak vannak nehéz időszakaik.

Nem tehettem mást, bólogattam.

Hónapok teltek el Wes utolsó dühkitörése óta, de ez egyáltalán nem változtatta meg a balsejtelmet és a félelmet, ami bennem élt. Mint két földfoglaló, kényelembe helyezték magukat, és semmi jelét nem mutatták, hogy hamarosan elmennének.

A tényérjaink hamar kiürültek, és kínos csend telepedett közénk. Az a fajta, amikor kimondatlan szavak időznek a nyelved hegyén, és nem hajlandók kijönni. Anyám is érezte. Hangosan felsóhajtott és sugárzón elmosolyodott. – Későre jár. Mennem kell!

Nem akartam felhívni rá a figyelmét, hogy még csak fél tíz van, mert én is alig vártam, hogy ez a kényelmetlen vacsora véget érjen.

Együtt sétáltunk ki az étteremből. A fekete égbolt tiszta volt, a csillagok leragyogtak ránk. Egy pár sétált el mellettünk, kart karba öltve, szemlátomást szerelmesen. Kísértést éreztem, hogy megállítsam őket és közöljem velük, hogy becsüljék meg a boldog pillanatokat, mert talán nem tartanak örökké. Az oszlopcsarnok alatt anyám megfordult és megölelt.

– Olyan boldog vagyok, hogy a dolgok jobbra fordultak köztetek!

Ó, ha tudta volna az igazat! Ha tudta volna, hogy a szívem napról napra egyre távolodik Westől, ráadásul Sinclair irányába. A csókunk beleégett az emlékezetembe. Olykor másra sem tudtam gondolni,

csak a biztonságra, amit a karjai között éreztem.

Kezdttem azt hinni, hogy senki mással nem fogom ezt érezni, csak Sinclairrel.

Búcsúzáskor anyámmal kölcsönös megígértük, hogy majd hívjuk egymást, noha nekem egyáltalán nem állt szándékomban. Ahogy átmentem a parkolón, reszketni kezdtem. Olyan szorosan markoltam a kocsi kulcsokat, hogy belenyomódtak a tenyerembe. Kísértett a buli utáni éjszaka. Soha nem tudtam lerázni magamról azt az érzést, hogy valaki mindig figyel. Nem számított, hogy a dolgok pillanatnyilag jól álltak, mert én nem voltam jól.

A kocsimhoz siettem, és amikor becsusszantam a vezetőülésre, ösztönösen lezártam az ajtót, és mélyet lélegeztem. Csak akkor vettem elő a telefonomat. Hatvan nem fogadott hívásom volt. Huszonegy sms. És hat hangpostaüzenet. Mindegyik Westől.

Nagy levegőt vettem, és gyorsan írtam neki egy sms-t: *Mindjárt otthon vagyok.*

Azonnal jött a válasza: *Oké.*

A hazaút maga volt a kínzás, csak arra tudtam gondolni, vajon mi vár otthon, amikor hazaérek. Talán szerencsém lesz. Talán Wes nincs is otthon. És ha igazán nagyot akarok álmodni, talán egész éjjel nem is megy haza.

Olyan lassan vezettem, amennyire csak lehetett, és a látványosabb útvonalat választottam. Nem kapcsoltam be a telefonomat. Nem akartam látni, hányszor fog még hívni.

Amikor behajtottam a feljárónkra, tökéletesen mozdulatlan maradtam, hallgattam a motor kattogását. Az utcánk csendes volt. Az autók a garázsukban parkoltak. Égtek a lámpák, és be voltak zárva a zsalugáterek. Éreztem a házakból kiáradó békét.

Nem is olyan régen elragadtatással és boldogsággal néztem a saját házunkat. Tiszta lapot láttam benne. Esélyt arra, hogy újramezdjük és boldog életet teremtsünk, egy boldog kis családdal. Az amerikai álom.

Most pedig alig bírtam ránézni. Csak vonszoltam a lábamat a hátsó verandáig. Nem akartam bemenni. Nem akartam tudni, mi vár rám.

Miközben kinyitottam a hátsó ajtót, azt mondogattam magamnak, hogy ha rossz, nem kell itt maradnom. Elmehetek.

Elmehetek.

Elmehetek.

Elmehetek.

A földszinten egyetlen lámpa sem világított, ami azonnal óvatosságra intett. Ösztönösen nyújtottam a kezemet, az ujjaim végigkúsztak a falon a villanykapcsolóig.

– Wes? – kiáltottam puhatolózva.

– Az emeleten! – kiabálta.

A hangja könnyed volt, szinte barátságos. Nagy levegőt vettem, és a pultra dobtam a kulcsaimat. Végigcsúsztak a sima felületen, és nekiütköztek a postának. Egy kis kupac volt, többnyire számlák. Átlapoztam őket, és megtorpantam, amikor egy boríték akadt a kezembe, rajta az én nevemmel. A kézírás nőtől származott. Határozott tollvonásokkal írták le a nevemet, mintha valaki már sokszor megtette volna. Nem volt rajta feladó. Megfordítottam a borítékot, és feltéptem. Nem volt benne üzenet, csak több tucat Polaroid fotó egy barna nőről. Ha ezen a világon létezett hasonmásom, akkor éppen őt néztem. Barna haj. Ugyanaz a testalkat. Minden egyezett.

Különbéle pózokban volt látható, alig viselt fehérneműt, vagy teljesen meztelen volt. A legtöbb képen a szeme be volt hunyva. Néhányon viszont nyitott szemmel látszott, de a tekintete üveges volt, mintha bedrogozták volna.

Alaposan szemügyre vettem a szőnyeget a kép előterében, próbáltam rájönni, honnan ismerős. Amikor végre bevillant, elakadt a lélegzetem. Hagytam, hogy a fotók kihulljanak az ujjaim közül.

Ezek Wes munkahelyén készültek, az irodában.

Nem volt semmi, egyáltalán semmi, ami felkészíthetett volna erre. Olyan érzés volt, mintha gyomorszájon vágta volna.

Lassan halomba gyűjtöttem képeket. Mocskosnak éreztem magam attól, hogy hozzájuk érek, mintha bizonyítékot bolygatnék meg. Már túl voltam azon a ponton, hogy dühös legyek. A lépéseim hangtalanok voltak, ahogy felmentem a lépcsőn, a képek valósággal égették a kezemet.

Miközben végigmentem a folyosón, lassan araszolva a hálószoza felé, igyekeztem kitalálni, mit kellene mondanom Wesnek, mert abban a pillanatban nem találtam a szavakat. Fogalmam sem volt, hol kezdjem. Nem tudtam, hogyan reagáljak. A férjem egy ketyegő időzített bombára emlékeztetett, ami bármelyik pillanatban felrobbanhat. Nem lehetett megjósolni, mikor, miért vagy hogyan fog robbanni. Egyszerűen készen kellett állnom.

Amikor beléptem a szobába, West a tévé felé fordított rozsdabarna fotelban találtam. A mellette álló kisasztal tele volt iratokkal. Néhány még a padlón szétszórva is hevert, mint egy kirakós hiányzó darabjai. Wes levette a szemüvegét és rám mosolygott azzal az elbűvölő mosolyával, ami még egy gyilkossági vád alól is felmentette volna.

– Milyen volt a vacsora? – kérdezte.

Meghűlt a vér az ereimben. Akkor sem tudtam volna mosolyogni, ha megpróbálom. Annyi gyűlöletet éreztem, hogy féltő volt, megfojt.

Wes mosolya elhalványult. Lecsukta a laptopját, és aggodalmas pillantást vetett rám.

– Mi a baj?

Úgy löktem kettőnk közé a képeket, mintha éles gránát lenne.

– Ez jött a postával.

Homlokráncolva felvette a fényképeket. Csak az első néhányat nézte meg. Az arca elsápadt.

– Ismered? – kérdeztem óvatosan, miközben mást sem akartam,

mint kikaparni a szemét.

Az állkapcsa megfeszült. Láttam a fogaskerekek mozgását az agyában. Megpróbálta visszaadni a fotókat. Nem vettem el tőle.

– Ki küldte neked ezeket? – kérdezte.

– Először válaszolj a kérdéseimre: ismered?

– Az egyik ügyfelem.

A szemem elkerekedett. Wes néhány lépéssel előttem termett, én azonban felemeltem a kezemet.

– Victoria, ő az ügyfelem, de én soha nem... – Lengetni kezdte a képeket kettőnk között. – Én soha nem tennék ilyet.

Egyetlen szavát sem hittem el. Most először a félelmem maga elé engedte a dühömet. Nem terveztem, hogy meghátrálok.

– Miért küldték nekem ezeket?

Úgy látszott, West őszintén bántják a kérdéseim.

– Nem tudom.

A kezembe tettem az arcomat. Ha szükségem volt még bizonyítékra, hogy ennek a házasságnak vége, ez volt az. De ez nem enyhítette a fájdalmat, hiszen óriási a különbség az igazság megismerése és az elfogadása között.

– Victoria, hinned kell nekem! – Wes a vállamra tette a kezét.

Lehunyt szemmel el tudtam képzelni a régi West, akibe beleszerettem. A régi Wes volt az ok, amiért úgy éreztem, lassan meghasad a szívem. A régi Wes volt az, akihez a szívem hozzáláncolta magát.

Kikerültem a karját. Képtelen voltam ott maradni. Lesiettem a lépcsőn. Az egyetlen gondolatom az volt, hogy el kell tűnnöm abból a házból. Hogy hová, nem igazán tudtam. De szükségem volt arra, hogy mindent feldolgozzak.

– Victoria! – kiabálta a hátam mögött. – Ne fuss el!

Nem álltam meg. Felkaptam a táskámat és a kulcsaimat a pultról, és folytattam az utamat a hátsó ajtó felé. Megmarkoltam az

ajtógombot. De alig nyitottam ki néhány centire az ajtót, Wes becsapta. Elkapta a karomat, és megfordított. A hátam nekiütődött az ajtónak.

Nem látszott örülnék vagy eszelősnek. De mérges volt.

– Engedj el! – A szívem hevesen vert odabent, de a hangom nyugodt maradt, próbáltam leplezni a félelmemet.

– Hadd magyarázzam meg! Egy pillanatra sem engeded, hogy szóhoz jussak.

– Mert nincs mit megmagyarázni. A képek gyakorlatilag elmondtak mindent, nem igaz?

A pillantása egy másodpercre fellángolt. A szorítása erősebbé vált. De aztán eleresztett. És hátrált egy lépést. Azonnal megragadtam az ajtógombot.

– Nem bírok a közeledben lenni.

– Hová mész?

– Nem tudom... anyámhoz, valószínűleg.

Követett az ajtón át, szorosán a sarkamban volt. Utáltam, hogy a hátam mögött van. Úgy éreztem, támadási felületet hagyok neki. – Victoria! – Letekertem az ablakot, és kifejezéstelen arccal néztem rá. – Szeretlek – mondta.

– Nagyon furcsa módon mutatod ki – suttoztam.

2014.szeptember

A kezem remegett, ahogy leállítottam a motort. Egyenesen magam elé meredtem az üres útra. A házak előtti gyepen biciklik heverték. Autók parkoltak. Néhány helyen ki volt világítva a veranda. Odabent lámpák pislákolnak. Néhány családnál széthúzták a függönyöket és kitérték a zsalugátereket, bárki bepillantott az életükbe, de a legtöbbször bezárkózott.

Valahol lejjebb valaki kosárlabdát pattogtatott. Igazán otthonos volt az utca. Mintha megállhatnál bárhol, és beköltözhetnél az örökre szóló otthonodba.

Imádtam.

Semmi dolgom nem volt ott, de akkor sem tudtam volna elhajtani, ha akarok. A testem elfáradt, és elfogyott belőle az energia. De attól, hogy ilyen közel voltam őhozzá, a feszültségem már szertefoszlott.

Mély lélegzetet véve kinyitottam a kocsiajtómat, és a házat bámultam. Meglepően szerény volt. Mindig is valami nagyszabásút képzeltem. Olyat, mint azok a házak, amiket épít. De ez egy egyszerű, kétszintes családi ház volt. Az első veranda kicsi volt, nem voltak bútorok sem. Bezártam az ajtót, és leküzdöttem a késztetést, hogy végigfussak az ösvényen. Be akartam olvadni. Úgy tenni, mintha ide tartoznék, és valójában egész életemben itt lettem volna. A cipőm sarkának kopogása hangosan visszhangzott a padlón. Az én fülemben olyan hangja volt, mint a tárat elhagyó töltényeknek.

Figyelmeztetés, hogy ebben a másodpercben el kell tűnnöm innen.

Becsengettem. És aztán, a biztonság kedvéért, be is kopogtattam. Az ajtó néhány másodperccel később kinyílt, és Sinclair bukkant elő. Kinyitotta a szúnyoghálót, én pedig gyorsan beléptem, mielőtt elveszíthettem volna a bátorságomat. Kevésbé volt legénylakás, mint amire számítottam. A falakat ízléses barnára festették. Két rozsdabarna kanapé állt egy nagy lapos képernyős televízióval szemben. Jobbra láttam a lépcsőt. Egyenesen előttem a folyosó hátrafelé folytatódott, feltételezésem szerint további szobák felé. – Mi a baj? Jól vagy? – Sinclair becsukta az ajtót, és felém fordult. Kinyílt a szám, de egyetlen hang sem jött ki rajta. – Komolyan, mi a baj?

Egy lépést közelebb lépett, én pedig kizökcentem a kábulatomból. Nem köszöntem. Nem mondtam semmit. Csak a nyaka köré fontam a karomat, és hozzásimultam.

Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy ne engedjek az érzéseimnek. Megszámlálhatatlanul sok órán át emlékeztettem magam arra, hogy Sinclair Montgomery olyasmi, ami soha nem fog megtörténni, és azt mondogattam magamnak, hogy nem helyes így éreznem valaki iránt, aki nem a férjem.

De többé már nem érdekelt. Valami elszabadult bennem. Hogy mi, azt nem tudtam, de tetszett.

Az ajkára tapasztottam az enyémet. Egy pillanatra megdöbbsent, hátratántorodott néhány lépést, a háta nekiütődött a falnak. De másodperceken belül reagált, belenyögött a számba, a nyelve végigsiklott az enyémen. Minden túl gyorsan történt, de mégsem elég gyorsan.

Tiszta örület volt ez a csók. Amikor már azt gondoltam, hogy elég volt és a vágyaim kielégültek, ismét lélegzethez jutottam. Tudtam, ha most nem állok le, nem fogom beérni a csókjainkkal. De már nem lehetett leállítani. A kezem eszeveszetten mozgott, talán egy kicsit kétségbeesetten is. Végighaladt Sinclair széles vállán, le a karján, át a hasán.

És akkor Sinclair hirtelen véget vetett neki. Eltolta magát, és beletúrt a hajába. Jól látszott a belső vívódása, ahogy a pillantása oda-vissza járt az ajtó és én köztem. Volt egy gyötrelmes másodperc, amikor azt hittem, vége van.

Aztán felém lendült, és a tenyerébe vette az arcomat.

– Mondj nemet, és most rögtön abba hagyom!

A kezem keskeny derekára ereszkedett. Elidőzött ott, mielőtt felfelé indult a mellkasára.

– Nem tudok – suttogtam.

– Akkor ma éjjel az enyém vagy.

Egyszerre csókolt és simogatott. Szorosan tartotta a testemet, egyik keze a derekamat fogta át, a másik a tarkómat tartotta. Tetszett, hogy olyan szorosan ölel. Megerősítés volt, hogy szüksége van rám, szüksége van erre, ugyanannyira, mint nekem.

Kimentünk a konyhából. A vérem zúgva áramlott az ereimben, és nem bírtam abba hagyni a várakozásteli remegést. Ahogy haladtunk a fal mellett, elkaptam az inge szegélyét, és alácsúsztattam a kezemet. Az ujjaim mohón simították végig a hasát, amitől az izmai megfeszültek a bőre alatt. A kezem egyre lejjebb és lejjebb haladt, és amikor elértem az övcsatját, Sinclair halkán káromkodott egyet.

Halványan észleltem, hogy beléptünk a szobájába. De a dízlet nem számított, csak a közöttünk vibráló elektromosság. Hihetetlenül erőteljes volt, irányított mindkettőnket, megőrzített minket. Sinclair még hátrébb terelt a szobában.

– Elveszed az eszemet – mormogta.

– Igen? – leheltem.

Éreztem, hogy bólínt. Az ujjával átfogta a tarkómat, egy helyben tartott.

Minden egyes nap. Minden kurva órában. Minden másodpercben te jársz a fejemben. – A nyelve súrolta a nyakam ívét. Hátrahajtottam a fejemet. A szemem ösztönösen lecsukódott. –

Nem is tudod, mennyire akarom ezt – suttogta.

Hátrébb toltam. Még a sötétben is éreztem magamon felhevült pillantását.

– Mutasd meg! – mondtam.

Nyögés szakadt fel a torkából, és egyetlen gyors mozdulattal átfogta a combomat, és felemelt. A lábamat a dereka köré fontam, és hátradóltünk, a puha matracon landoltunk. Ahogy a teste az enyémhez simult, éreztem szapora szívverését, a bőre melegét. Egy kissé elmozdult, és a merevedése súrolta a hasam alsó részét. A testem ösztönösen ívbe feszült.

Felemelkedett, a könyökére támaszkodott.

– Le a ruhákkal! – követelte.

Reszkettem, miközben levetkőztetett. Sinclair a testemre szegezte a tekintetét, és minden porcikám úgy sajgott érte, ahogy nem is hittem volna, hogy lehetséges.

Kívül-belül tűzben égtem.

Gyakorlott ujjakkal gombolta ki az ingét, és gyorsan le is vette. Még földet sem ért, a kezem már a testén volt, felfedezte minden egyes táját – a karját, a mellkasát, a hasizmát. Majd az ajkam következett. Egyszerre csak egy dologra tudtam koncentrálni, és most minden figyelmemet Sinclairnek szenteltem. A körmeimet a bokszeralsója fölött kirajzolódott határozott V vonalba vájtam. Letérdeltem, a nyelvem végigsiklott a hasizma középső vonalán. Ahogy felpillantottam Sinclairre a szempilláim alól, láttam, hogy hátrahajtotta a fejét. A szemét lehunyta. A szája tátva volt az élvezettől.

A legerotikusabb dolog volt, amit valaha láttam.

Csukott szemmel nyitottam ki a sliccét. A lecsúszó cipzár árulkodó hangjától zakatolni kezdett a szívem; ennyivel is közelebb voltam ahhoz, hogy megérintsem.

A nadrágja a lábszára közepéig csúszott, én pedig megragadtam fekete bokszeralsóját, és lehúztam azt is.

Elkapta a kezemet, így érve el, hogy felpillantsak rá.

– Nem muszáj ezt tenned.

Miközben mereven őt néztem, az anyagba akasztottam az ujjaimat, és megrántottam. Sinclair felszisszent. A markomba fogtam őt, és egy fél vigyort villantottam rá.

– Meg *kell* tennem.

Azzal a számba vettem.

Sinclair keze felfelé siklott a vállamról, a hajamba túrt, szorosan magához szorított. A mozdulattól csak még erősebben szívtam.

Gyötrődő morgás szakad ki belőle.

Amikor így reagált, valami lángra gyúlt bennem tőle. Én adtam, ő elvette. Vica versa. Én pedig a cserebere minden részét élveztem.

A bal kezemmel megmarkoltam a farkát, és lassan fel-le mozgattam, miközben a nyelvemet a csúcsához érintettem.

– Bassza meg! – kiáltott fel.

A következő néhány percben tovább kínoztam. Amíg az örületbe nem kergettem. Amíg el nem kezdte fel-le mozgatni a fejemet. Amíg már tudtam, hogy mindjárt elélvez.

– Hagyd abba! – zihálta. Megálltam a mozdulat közben, és felpillantottam rá. – Gyere ide!

Felrántott. Megtöröltem a számat, de nem volt időm levegőhöz jutni, mielőtt lerántotta a fehérneműmet egészen a bokámig.

Sinclair felfelé tolt a matracon. Arra számítottam, hogy megragad majd, de helyette a szemét legeltette rajtam, úgy nézett végig rajtam, hogy a testem bizseregni kezdett tőle.

Átkaroltam a vállát, és magamhoz húztam. Tökéletesen izmos teste az enyémhez préselődött. A bőre az enyémhez képest meleg volt, mint a tűz. A nyelvem végigsiklott az ajka redőin. Belenyögött a számba, és elmélyítette a csókot. Ha Sinclair belevetette magát valamibe, akkor teljesen benne volt. Semmit sem csinált félgőzzel. Kinyílt a szám, és a nyelve az enyémhez csapódott.

A kezemet összefűzte a sajátjával, felfelé emelte, és a fejtámlához szorítva fogságban tartotta. A testem ívbe feszült. A mellbimbóm megkeményedett. Ösztönösen közelebb akartam kerülni. Ezt az állatias éhséget, amit Sinclairnél éreztem, más férfi esetében még soha nem tapasztaltam. Az ujjai úgy járták be a bőrömet, mintha a testemen Braille-írás lenne, és elárulná neki, hogyan akarom, hogy csókoljon, megérintsen, megdugjon.

Leeresztette magát, én pedig éreztem, hogy a farka hozzám ér. Az egész testem megrándult.

Sinclair a könyökére támasztotta magát. Végig a szemembe nézett, miközben belém hatolt. Végig. Egészen. Teljesen.

Nagy levegőt vettem, és lehunytam a szememet, hátrahajtott fejem súrolta a fejtámlát.

Sinclair lassan fogott hozzá, sietség nélkül mozgott bennem ki és be, mintha a világ minden ideje az övé lenne. Valahányszor visszaereszkedett belém, esküszöm, az előzőnél is mélyebbre hatolt. Olyan ritmust találtunk, amelytől minden porcikám életre kelt. Körözött a csípőjével. Izzadság csöpögött a homlokáról, és a mellkasomra hullott. Az ágynemű lecsúszott az ágyról, és a padlóra esett. Az ágy hangosan recsegett, mégis tovább mozogtunk. Sinclair figyelmeztetés nélkül a dereka köré emelte a lábamat. Ettől a mozdulattól még mélyebbre hatolt belém. Éreztem, hogy feszülök, lassan, de biztosan engedve neki, és hamarosan semmi mást nem éreztem, csak őt.

Egy másodpercre szünetet tartott. Ugyanúgy lihegett, mint én. A keze betakarta a mellemet, és elég erősen szorította ahhoz, hogy a testem ívbe feszüljön.

– Esküszöm, a testedet nekem teremtették. – Az a fürkésző zöld szempár az arcomra összpontosított, és semmi másra. Nem néztem másfelé, bármennyire is akartam.

– Kérd, hogy hagyjam abba! – követelte. Az ajka a fületem súrolta.

Felszisszenve vettem levegőt, és beletúrtam a hajába.

– Gyerünk, Victoria! Kérd, hogy hagyjam abba!

– Nem megy.

A szája egyik sarka felfelé görbült.

- Pontosan. – Belém ringatta magát. A homloka összeért az enyémmel. – Ami köztünk van, az irányíthatatlan.

Sinclair elmosolyodott, az ajka nyirkos volt. Lassan kicsusszant belőlem, csak a csúcsa pihent meg bennem, mielőtt újra belém csusszant. Kínzás. Gyötrelem. Tökély.

Ebből az előnyös nézőpontból láttam a szempilláit az arcán, mivel a szeme csukva volt. A haja szénfeketének látszott még a holdfényben is, ami megvilágította. Sima bőre sötét volt, amitől szálkás izmainak körvonala még látványosabb volt. Láttam az ínakat megfeszülni a karjában. Olyan erő volt benne, amiről a legtöbb férfi álmodni sem mert.

Ő az enyém. Egészen az enyém, gondoltam.

Olyan hangosan nyögtem, hogy befogta a számat.

– Tudod te, mit művelnek velem ezek a hangok? Kinyitottam a szemem, hogy felpillantsak rá. Láttam, hogy engem néz, a szeme izzik.

– Még egy kicsit keményebben akarlak dugni tőlük, még mélyebbre akarok menni, hogy olyan hangosan kiabáld a nevem, hogy mindenki meghallja.

A kezemet, amivel a nyakába kapaszkodtam, hirtelen lerántotta. Megfogta mindkettőt, és a fejtámlához szorította, nagy kezei elnyelték a csuklómat. Olyan mélyre temette magát belém, hogy alig kaptam levegőt.

Minden irányítás megszűnt.

Az ujjaim a levegőbe nyúltak, ahogy lélegzethez próbáltam jutni. Az izmain megfeszültek, a testem ellenszegült. Éreztem, hogy elélvezek, és ez maga volt a mennyei gyönyör. Semmihez sem hasonlított, amit korábban éreztem.

A szemem le akart csukódni, de végig Sinclair szemébe néztem.

A pánik egy hajszálnyi rezzenését éreztem, mert a rajtam átszáguldó érzelem szinte már túl sok volt.

Ez lelkek közötti szex volt. Ami kevésbé szól az aktusról, sokkal inkább a minket elárasztó érzésekről. Minden lélegzetvétel felerősödik.

Egymás szemébe néztünk, amikor felkiáltottam, a neve hagyta el az ajkaimat.

Ahogy Sinclair rám rogyott, ráébredtem, hogy a szívem már régen döntést hozott vele kapcsolatban, még mielőtt én tudhattam volna.

Hajlandó lettem volna meghalni érte. Ölni érte.

Az életemnél is jobban szerettem.

Képtelen voltam elengedni őt. Találtam egy férfit, aki egyetlen pillantásával le tudott vetkőztetni. Megszólalt, és végem volt. Attól pedig, amit csinált, atomjaimra hulltam.

2015. november

Két nap telt el a kiborulásom óta.

Mindenki, beleértve a többi ápolót is, nagy ívben elkerül, úgy néznek rám, mintha mérgező lennék. Márpedig, ha minden betegársad fél tőled, egyértelmű, hogy rossz formában vagy.

Reggeli és ebéd közben magamba zárkózom, de azért nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy minden mozdulatomat nővérek figyelik. Érzem Alice hideg pillantását a hátamon, két lyukat éget a ruhámba. A csoportterápia alatt mozdulatlanul ülök, a karommal Evelynt ölelem. Néma csendben ül az ölemben. Úgy tűnik, vérebként érzékeli a személyiségem változását.

Ez most a művészetterápia ideje. A közös helyiség minden asztalát művészeti állomássá alakították át. Tompa hegyű ollók, zsírkréták, filctollak, ragasztó és színes ceruzák hevernek szétszórva mindegyik asztalon. Az ápolók közül sokan merülnek el a foglalatosságban. Én soha nem tudtam belefeledkezni a színezésbe és az alkotásba. De ma erőt veszek magamon. Végül egy szivárványt csinálok, ami úgy néz ki, mintha LSD hatása alatt hozta volna össze valaki.

A szemközti asztalnál van egy lány, aki lenyúl egy tűzőgépet egy másik betegtől. Kilop belőle egy kapcsolót, és szavakat próbál karcolni a bőrére. Az ápolónők azonnal körülveszik, kifejtik a kezéből a kapcsolót. A lányt elvonszolják, de azért én szemtanúja voltam annak,

hogyan próbált kapkodó mozdulatokkal sérüléseket okozni saját magának. A H és az E betű jól kivehető, vonalaikat frissen serkent vér színezi sötétvörösre.

Hogyan folytatódik az üzenete? Soha nem fogom megtudni. Igaz, nem is akarom.

Reagan egy másik asztalnál ül. Rám kacsintott, amikor a helyiségbe léptem, még mielőtt Susan másfelé terelt volna.

– Nagyon szép, Victoria. Nagyon szép – mondja a rajztanár. Egész biztos vagyok abban, hogy ez a hölgy, aki minden kedden idejön, a helyi középiskola rajztanára.

Kábán bólintok.

– Nohát, mit is jelképez ez?

– Ez egy szívárvány.

– De mit jelképez *Victoriának*? – A nyomaték kedvéért megütögeti a mellkasát. – Mi van önben, ami csak fényből és színből áll? A szavai annyira közhelyesek, mintha egy iskolai szakkörrel lopta volna őket. Mégis igyekszem megszívlelni, amit mond. Komolyan. Oldalra billentem a fejemet, és zavaros alkotásomra pillantok. De hiába nézem mereven a szívárványomat, nem találok a fényt, amiről a rajztanár folyton beszél.

A világom egyensúlya kezd kibillenni a helyéről. Gondolatok és emlékek csúszkálnak erre meg arra, és nem tudom, mit gondoljak vagy higgyek.

Vége a művészetterápiának. Összeszedik a papírfecniket. Elteszik az eszközöket. A terem kiürül. Csak néhány ember marad. Én is köztük vagyok.

Szól a tévé a közös helyiségben. Valami szappanopera megy éppen. Csak a nővérek nézik, akik bent ülnek. Én unatkozva bámulom a képernyőt.

Egy férfi heves szóváltásba keveredik egy nővel, aki zaklatottnak és zavartnak látszik.

A székem csikorog, ahogy eltolom magam az asztaltól és felállok.

A bennem lévő nyughatatlan energia nem hajlandó csillapodni. Felalá járkálok a társalgóban. Haszontalannak érzem magam.

Tétlennek érzem magam. Csinálnom kell valamit. Ha senki nem segít nekem, nekem kell segítenem saját magamon.

Lüktet a fejem. Valószínűleg le kellene feküdnöm. Több mint egy órája kértem az egyik nővértől egy Advilt. Gyorsan lenyeltem egy kis vízzel. De a pirulák nem segítenek. A fájdalom a fejemben csak rosszabbodik.

Evelyn a karomban van. Nem üvölt. Csak mocoog, egyfolytában fészkelődik, mintha nem tudna kényelmesen elhelyezkedni.

Váratlanul Reagan lép be a helyiségbe, és egyenesen felém tart. A testem megfeszül. Nem beszéltünk azóta, amióta megtámadtam. Épp, ahogy számítok rá, szemtől szembe áll meg velem, jellegzetes vigyorával az arcán.

– Szia, Victoria!

Lustán rámeredek. Miatta bezártak a szobámba. Ő a legutolsó ember, akit most látni akarok.

Körülnéz, s közben az ujjaival dobol az asztalon. A helyzet feszültből gyorsan kínosra vált. Tudom, hogy bocsánatot kellene kérnem tőle, amiért megtámadtam, de nem tudom kipréselni magamból a szavakat.

– Nézd, úgy döntöttem, hogy megbocsátok neked az egész... – átfogja a nyakát a két kezével, és kidülleszti a szemét – fojtogatásos buliért.

– Nem akartam...

Int, hogy elhallgattasson.

– Kérlek. Tudom, hogy akartad. És tudom, hogy megérdemeltem. Rádadásul bírlak, így hát borítsunk rá fátylat, rendben? – Azzal odanyújtja a kezét.

Reagannel békét kötni olyan érzés, mintha a Sátánnal kötnék fegyverszünetet. Ám lehet, hogy mindaz, ami az elmúlt néhány napban történt, megviselt, mert elfogadom, és kezet rázok vele.

– Nagyszerű. – Előrehajol, és a legjobb riporterhangján megszólal: – Na, és nem érzed magad jobban?

– Miért beszélgetsz velem? Nem hiszem, hogy a békülés kedvéért

– Kedvellek, Victoria. Olyan vagy, mint egy fehér kála a fekete rózsák között. Nyilvánvalóan megvan a magad baja, de nem tartozol ide. Ráadásul mindkettőnkben megvan ez a persona non grata rezgés. Összeköt minket az örültségünk. Megpróbáltál megölni, és ha ez nem jó kiindulópont egy barátságához, akkor nem tudom, mi más lehetne az.

Lehet, hogy ez a legőszintébb – ha nem is a legkedvesebb – dolog, amit Reagan valaha mondott nekem. Egy másodpercig csak bámulok rá.

Mielőtt válaszolhatnék, egy ápolónő halad el mellettünk, és azonnal vissza is lép hozzánk.

– Hé! – mondja lassan. – Jó az, ha maguk egymás közelében vannak?

– Nyugi! Most már a legjobb barátnők vagyunk – feleli Reagan édes mosollyal. – Ami azt illeti, épp most fésültem meg Victoriát, és a *Botrány* legutóbbi epizódját is kibeszéltük.

A nővér az égre emeli a szemét, majd továbbmegy.

Reagan átnéz a vállam fölött, és feláll.

– Hát, úgy néz ki, az én látogatási időm most lejárt.

Hátratekeredek a helyemen, és látom, hogy Sinclair jön felém. A megkönnyebbülés, hogy látom, kézzel fogható. Azt hittem, nem fog visszajönni. És akkor sem hibáztathattam volna, ha így dönt. Még engem is megrémisztett az az oldal, amely akkor előtört belőlem. Megalázó, hogy Sinclair látta, milyen mélyre tudok süllyedni. Ha vissza tudnék menni és megváltoztathatnám azt a pillanatot, megtenném.

Felém jön. Mosolyog, de a mosolya erőltetett, mintha az incidens meggyötörte volna és elszívta volna az erejét. Egy másodpercig attól félek, azért van itt, hogy elmondja, feladja, és soha többé nem

látogat meg. De ez nem történhet meg.

Mielőtt az asztalhoz érne, felállok, és félúton találkozom vele. Nem akarok ilyen sok figyelő szempár előtt beszélgetni vele. Jobbra mutatok, ahol az újságos polc van.

– Menjünk inkább oda!

A hátam mögött jön, olyan közel hozzám, hogy miközben az asztalok között kanyargók, a karja súrolja a hátamat. Lángra gyúl tőle a bőröm. Amikor a sarokba érünk, nekidőlök a falnak. Ellen kell állnom a késztetésnek, hogy köré fonjam a karomat és soha többé ne engedjem el.

A „Helló!” vagy a „Hogy vagy?” bénának tűnik. És értelmetlennek. Minél többet látok a múltból és a Sinclairhez fűződő kapcsolatomból, annál kétségbeesettebben vágyom a jelenlétére. Sinclair megköszörüli a torkát. Egyik lábáról a másikra áll, mintha kényelmetlenül érezné magát attól, amit mondani készül.

– Szerintem beszélünk kell arról, ami néhány napja a társalgóban történt.

– Szerintem meg nem kellene.

– Victoria...

– Képtelen vagyok beszélni róla.

– De tudnom kell, hogy mi történt. Belépek, te pedig a padlóhoz szegezted őt, és éppen fojtogattad.

Belemarkolok a hajamba, és húzgálni kezdem. Az érzelmek zivaja olykor túl nagy bennem ahhoz, hogy el tudjam viselni. Mint most. Jó lenne rendbe szedni őket, a megfelelő helyre tenni valamennyit. Akkor talán fellelegeznék.

Sinclair átfogja a csuklóm. Nagyon finoman elhúzza a kezemet a fejemtől. Felemelem a fejemet, és látom, hogy az aggodalom az arcára van írva.

– Nem akarok mást, mint segíteni neked. Végig csak ezt akartam az elmúlt hat hónapban, oké? – A hangja szaggatott suttogás. – Beszéljess velem, és mondd el, mit érzel. Szeretlek, és akármilyen

fájdalmat érzem, én is érzem.

Megkönnyebbülve hallom, hogy ezt mondja. Azt akarom, hogy számítson neki. Sinclair Montgomerynek.

Nagy levegőt veszek.

– A-azt mondta, rossz anya vagyok. – A dühöm csillapodni kezd, miközben beszélek, és a helyét szomorúság foglalja el. De hát ez nevetséges! Hiszen Reagannel mindent elsimítottunk. De ez a pillanat tökéletes lehetőség arra, hogy megmutassam, bárkinek meg tudok bocsátani, de soha nem feledem a szavait.

– Victoria? – szól Sinclair gyengéden. – Ez nem igaz. Te is tudod, ugye?

Nem mondok semmit.

– Csak fel akart húzni.

Vakkantva felnevetek, és letörölöm a könnyeket az arcomról. – Aha. Nos, sikerült neki. – Hirtelen nagyon ostobának érzem magam.

Sinclair megfogja a vállamat, és magához húz.

– Nem vagy rossz anya, és soha nem is leszel az.

Felemelem a fejemet.

– Lehet, hogy mégis igaza van. Őrült, de a legőrültebb emberek közül kerülhetnek ki a legokosabbak is, ők kimondják azt, amit mindenki más gondol.

– Nem – tiltakozik halkán, de hevesen. – Ez eszedbe se jusson!

Tovább beszélek, mintha Sinclair meg sem szólalt volna. – Miközben Reagan ezt mondta, lepillantottam a kezemre, és láttam, hogy Evelyn nincs is nálam. Odaadtam a nővérnek.

– Minden anyának szüksége van egy kis pihenésre.

– De a jó anyáknak nincsen. A jó anyák megvédik a gyerekeiket.

– Ez nem igaz – erősködik.

Hallgatunk. Nem kell megnyitnom neki a lelkem egy darabját, hogy lássa, mennyire fájtak Reagan szavai. Már bennem van.

Mindent lát.

Felemelem a tekintetemet a padlóról, és Sinclairre pillantok a szempilláim alól.

– Akkor most lemondasz rólam?

Sinclair a homlokát ráncolja. Legyőzöttnek tűnik, és a válla megroggyan, mintha a világ súlyát cipelné.

– Egyszer már mondtam neked, hogy sosem hagynálak itt egyedül, és komolyan is gondoltam.

Nem tudom letörölni az arcomról a mosolyt.

Sinclair körülnéz, és lehalkítja a hangját.

– Kezdesz több dologra emlékezni?

Bólintok.

– Igen. Doktor Calloway tegnap este mutatott még néhány képet. Érdeklődés villan a szemében.

– Mire emlékeztél?

Előrehajtom a fejemet. Csak néhány centi választ el minket egymástól. Emlékeztetnem kell magamat, hogy nem vagyunk egyedül.

– Amikor a testvéred helyett kiszállítottuk azokat a virágokat...

Sinclair megfordul, és elvigyorodik.

– Hát persze. – Egy másodpercre elhallgat. – Emlékszel rá?

– Igen. Emlékszem, hogy összefutottunk a testvéred üzletében. Emlékszem, hogy elmentem hozzád... Nem számítottál rám, és a végén maradtam éjszakára. – Szünetet tartok. – Emlékszel rá?

Sinclair leereszti a szemüvegét, és a szemembe néz. A pillantása mögött rejlő erő még mindig ugyanolyan hatalmas, mint amire emlékszem. Még mindig rövidre zárja az agyamat, és elakad tőle a lélegzetem.

– Élénken emlékszem arra a pillanatra – jelenti ki.

Forró pír önti el a nyakamat és az arcomat. Tömör jelenetek

futnak át a gondolataimon arról az éjszakáról: körmök vájnak a bőrébe, ajkak járják be a testemet. De lerázom magamról az emléket, mielőtt teljesen felemészt.

Sinclair le sem veszi a tekintetét az arcomról, és tudom, hogy a történet az ő fejében is lejátszódik.

– Emlékszel még bármi másra?

– Nem. – Hangosan kifújom a levegőt. – Közeledek a végéhez. Érzem. Nemsokára megtudom az igazat, és félek látni, hogy mi hozott ide.

Megköszörülöm a torkomat, igyekszem témát váltani.

– Látva, hogy mi volt köztünk, és hogy hol tartunk most, megtennéd... – Elhallgatok, és újratekdem: – Megtennéd megint?

– Feltétlenül. Minden egyes másodpercét – feleli azonnal. Aztán megkérdezi: – Jól bánnak itt veled?

– Úgy érted, általában? Vagy az „incidens” óta?

– Mindkettő.

Megvonom a vállam.

– Jól, azt hiszem. Habár mindenki úgy néz rám, mintha örült lennék.

– Szerintem nem vagy örült. Akárhogy is legyen, én soha nem fogom ezt hinni.

Senki nem mondta még ezt nekem. Soha. Azonnal szerte is foszlik a dühöm.

Túlságosan is a tudatában vagyok annak, hogy Sinclair csak centikre van tőlem. Egy asztal választ el minket egymástól, de az semmit sem jelent. Attól még érzem őt. Érzem az illatát.

És tudom, hogy ő is így érez.

Egyetlen nappal ezelőtt úgy véltem, kezdem elveszíteni az eszemet. Jó esély van arra, hogy ez még mindig fennáll, de amikor Sinclair így néz rám, az örület gyengül, és már majdnem embernek érzem magam.

A szívem dobolni kezd a bordáim alatt. Ez a legszebb hang.

Tudomást sem véve a körülötte lévőkről, Sinclair kinyújtja a kezét. Olyan szorosan fogja az arcomat, mintha attól félne, eltűnhet előle. Maga felé húz, a szeme csillog a vágytól.

Az utolsó csókunk telhetetlen volt, és elég erős ahhoz, hogy egy életre kitaratson. Ez lassabb, de van benne valami sürgető – mintha megpróbálna a legbelsőbb énemhez eljutni, és megtalálni az embert, aki valaha voltam.

Még nagyobbra nyitom a számat, és Sinclair felmordul.

Érzelmek száguldanak át rajtam, s kellően erősek ahhoz, hogy a hatalmukba kerítsenek, és minden egyes cselekedetem fölött átvegyék az irányítást.

Többé már nem érzem magam összetörtnek.

Merész vagyok.

Bátor vagyok.

Magabiztos vagyok.

Úgy, ahogy a múltam, ez a férfi is életet lehel belém.

A kéz, amely az arcomat tartotta, lefelé halad; a hüvelykujja a torkom alját súrolja. Épp ott, ahol lüktetően ver a pulzusom. A nyelvem ügyesen siklik végig az övén, mintha mindennap ezt csinálnám.

Többé nem akarom elveszíteni ezt az érzést. A kezem ökölbe szorul, a körmöm a bőrömbe vág; ki akarom nyújtani a karomat.

Magamhoz akarom húzni őt. Rengeteg dolgot akarok csinálni.

De egyelőre ez is elég.

És amikor nincs itt, és a szavai megfakulnak, ez velem lesz.

– Nincs csókolózás! – bömböli egy ápolónő. A drámai hatás kedvéért tapsol egyet. A szemem felpattan, éppen amikor közeledni kezd hozzánk. Sinclairre mutat. – Kifelé!

Sinclair nem mozdul. Pillantása egyenesen az enyémbe fúródik. A vágy fátylat vont rá, és tudom, hogy hozzám hasonlóan ő sem

akarta abbahagyni a csókolózást. A tudóm kitágul, és mohón akkora lélegzetet veszek, amekkorát csak tudok.

Úgy néz ki, mintha Sinclair mondani akarna valamit, de az az undok nővér nem tágít.

– El kell mennie, Mr. Montgomery!

– Ó, ugyan már! – kiabál Reagan. – Ez egy elmeosztály, nem pedig egy egyházi ifjúsági csoport! Ez a legtöbb akció, amit hetek óta láttam!

Sinclair nagyon lassan feláll. Nem készültem még fel arra, hogy elmenjen, ezért lemásolom a mozdulatait.

Zsebre dugja a kezét, és úgy fest, arrébb fog lépni. Mielőtt átgondolhatnám, kinyújtom a kezemet, és megállítom.

– Hogyan szerethetsz olyan valakit, mint én? Az őrültek börtönében ülök. Nincs szabadságom, és nem emlékszem a múltam darabjaira. Hogy vagy képes szeretni?

– Szerinted nem vagy méltó a szeretetre, és azt várod tőlem, hogy ugyanezt higgyem én is, de nem megy. Te más vagy, Victoria. A lelkedet összetartó öltések egyenetlenek, és kicsit foszladoznak. De téged ilyenek teremtettek, és számomra ez a legszebb dolog, amit valaha láttam.

Csak állok ott, és nem találom a szavakat. Sinclair szomorkásán elmosolyodik.

– Nemsokára találkozunk, oké?

És azzal el is megy, végigsétál a folyosón, miközben az ápolónő egész idő alatt mondja neki a magáét.

Figyelem, ahogy elmegy, és úgy érzem, valami eltörik a szívem körül.

Hallatszik a szívverésem visszhangja?

Fájok.

Fájok.

Fájok.

Csak vonszolom magam dr. Calloway irodája felé.

Evelyn Susannél van, és nem érdekel.

Nem érdekel.

Tényleg nem.

Rettenetes anya vagyok ettől? Határozottan.

Az agyam olyan, mint amikor egy bokszolót a ringben újra meg újra megütnek, csak az esetben szavakkal és magyarázatokkal. Tele van zúzódásokkal, kékre-zöldre verték, és nagyon közel áll ahhoz, hogy feladja.

Egyet kopogok, mielőtt belépek az irodába. Az ajtó halkán bezárul mögöttem. Leülök dr. Calloway-jel szemben, a kezemet összefűzöm magam előtt. Lehetetlen megfékezni az ideges energiát. Úgy lebeg körülöttem, mint egy méhraj, féltő, hogy bármelyik másodpercben rám támadhat.

– Fáradtnak látszik, Victoria – mondja dr. Calloway. – Nem alszik jól?

– Jól alszom – motyogom. Tökéletes hazugság, de hogyan is magyarázhatnám meg, hogy a hangok a fejemben egyre hangosabbá, egyre agresszívabbá, egyre követelőzőbbé válnak az idő múlásával?

Egyszerű: nem lehet.

– Hol van ma a kisbabája? – kérdezi dr. Calloway.

Látom a szemében a törődés nyomát.

– Susan vigyáz rá.
– Az jó.
– Hogy érti?
– Pihenhet egy kicsit – magyarázza. – Egy kis lélegzethez jut.
Felhorkantok.

– Ha maga mondja...
– Mindenkinek kell egy kis idő saját magára – teszi hozzá dr. Calloway. – Nincs ezzel semmi baj.

– Csak baj van vele. – A szavak kibuknak belőlem, még mielőtt felfoghatnám. Ezután már nem lehet megfékezni a mondanivalómat; ki kell mondanom, ami a szívemet nyomja. – A jó anya szereti és oltalmazza a gyerekeit. Nem számít, ő mit érez.

Alaposan megfigyelem dr. Calloway-t, az ítékezés jelét keresem. De semmit sem látok.

– Úgy érzi, hogy nem oltalmazza a kisbabáját? Megígérhetem, hogy Susan jól gondját viseli.

– Nem erről van szó. Ez csak... csak...

– Mi ez?

Frusztráltan lehunyom a szemem, megdörzsölöm a halántékomat, és nagy levegőt veszek. Megpróbálom összeszedni a gondolataimat és az érzéseimet, hogy megfelelően kifejezhessem magam.

– Csak arról van szó, hogy az utóbbi időben a kislányom nem bír a közelemben lenni – vallom be végül.

– Miből gondolja ezt?

– Mást se csinál, csak sír. – Egyik kezemet a másik alá dugom, hogy abbahagyjam a körmöm piszkálását. – Nem számít, mennyire próbálom megvigasztalni, nem nyugszik meg. Olyan mintha... olyan, mintha utálna.

Dr. Calloway hátradől a székén.

– Biztos vagyok benne, hogy ez nem igaz.

Hirtelen felállok, és járkálni kezdek a szobában.

– De így van. Az utóbbi időben valahányszor a szemébe nézek, nem látok benne felismerést. Olyan, mintha idegen lennék neki.

– Hogy érzi magát ettől?

– Borzalmasan! – robban ki belőlem.

– Arra gondolok, úgy érzi-e, hogy maga is eltávolodik tőle? Megállok, és szembe fordulok dr. Calloway-jel.

– Igen.

– És ettől rossz anyának érzi magát – mondja.

Gondterhelten bólintok.

– Igen, teljes mértékben.

– Nincs miért aggódnia. – Haragos pillantást vetek rá. De ő csak mosolyog. – Komolyan mondom. Óriási nyomás nehezedik most magára, olyan részeket tapasztal meg a múltjából, amit nem mindig könnyű másodszor is átélni.

Beletúrok a hajamba. Sikítani akarok. Sírni akarok. Nevetni akarok. Egyszerre akarok csinálni akármit és mindent és semmit.

Nincs értelme, de velem kapcsolatban most semminek nincs értelme.

Dr. Calloway megfordít egy papírt, és felém csúsztatja. A dátumok és a szavak összefolynak. Semmit sem tudok megfejteni belőle. Csak annyit tudok bizonyosan, hogy ez az idővonal az elmebaj számokban.

Miért csináltam ezt? Miért nyitottam ki Pandora szelencéjét? Tényleg annyira rossz itt az életem, hogy önként alávetem magam ennek a kínzásnak?

Olyan sok kérdés van, és egyetlen őszinte válasszal sem szolgálhatok.

– Kezdek megőrülni. Tényleg kezdek megőrülni – suttogom a tenyerembe.

Pillanatnyi csend után magam mellé ereszttem a kezem.

Felemelem a fejem.

Dr. Calloway egy szót sem szól. A tekintete kifejezéstelen. Nincs benne ítékezés. Se szájalom. De, őszintén, valamilyen szinten azt kell gondolnia, hogy őrült vagyok. A többi orvoshoz hasonlóan.

– Maga szerint őrült vagyok?

– Egyáltalán nem. Senki sem őrült. De a világ az. Mindennek címkéje és helye van. Pedig lehetetlen minden ember érzéseit és reakcióit skatulyába zárni. Különösen a reakciókat. Mindenki más, és mindenki másként reagál szituációkra. Maga hihetetlenül kemény saját magával. Ha bárkinek vissza kellene mennie a múltjába, és arra kényszerülne, hogy végignézze a jót, a rosszat és a csúfot, könnyen előfordulhat, hogy ugyanígy érezne.

Lehet, hogy csak a kedvemben akar járni. Lehet, hogy fordított pszichológiát alkalmaz rajtam. Pillanatnyilag azonban nem számít – Gondolja? – kérdezem.

Dr. Calloway bólint.

– Hát persze. Hogy őszinte legyek, szerintem elég jól bírja.

Nagyon erősen akarok hinni neki. De félek.

– Folytathatja – vélekedik óvatosan. – Egyszer már túlélte a múltját. Újra képes lesz rá.

Azon kapom magam, hogy bólintok. A bennem lassan haldokló remény újra életre kel.

– Újabb képek? – kérdezi puhatolózva.

– Újabb képek.

Az első egy pozitív terhességi tesztről készült. Nevetségesnek – szinte már az ostobával határosnak – tűnik lefotózni egy vékony rudat. Egy másodpercre visszakerülök abba a pillanatba. A térdemen egyensúlyoztam a tesztet. A kezem annyira remegett, hogy több képet kellett készítenem, mielőtt sikerült egy olyat csinálnom, amelyik nem volt homályos.

A harmadikon egy asztalnál ülök anyámmal valami

rendezvényen. Az arcom rózsás, és még ülve is lehetetlen nem észrevenni a növekvő pocakomat, ami a sötétlila ruhámat feszíti.

Gyorsul a tempó. Dr. Calloway olyan sebesen mozgatja a képeket, hogy egy kiesik a kötegből, és a padlóra hullik. Megszakítom az összpontosításomat, és lehajolok, hogy felvegyem.

Amikor megfordítom, sikítani kezdek.

Legalábbis azt hiszem.

A fülem csengeni kezd, és meghűl az ereimben a vér. Az eszem azért könyörög, hogy ne nézzek oda, de képtelen vagyok engedelmeskedni. Csak a holttestet látom. Egy vízparton hever, víz nyaldossa a füvet. A test teljesen oszlásnak indult. Ami bőr maradt rajta, az barna, és olyan durvának látszik, mint a fakéreg, lehetetlen felismerni rajta bármilyen vonást. Olyan, mintha a tó és a halak egyesítették volna az erőiket, hogy csontig lerágjanak mindent a testről. Két fekete üreg van ott, ahol a szemeknek kellene lenniük.

Remeg a kezem, ahogy meglengetem a fényképet dr. Calloway orra előtt.

– Mi ez?

Dr. Calloway feláll. Kikapja a képet a kezemből. Amikor alaposan szemügyre veszi, az arca elsápad. – Nem tudom, ez hogy került ide.

Tudom, hogy ez az a fotó, amelyik alapján mindenki azt feltételezi, hogy Wes halott. Hibáztathatom őket? A ruhák ugyanazok, amiket mindig visel, amikor meglátogat, de a képen a fehér ingén szakadások vannak. A zakójának az ujjá le van szakadva, lelóg a karjáról. Az egyik cipője hiányzik.

– Miért van ez magánál?

– Victoria, jó néhányszor átnéztem már ezt a köteg fényképet. Ezt még soha nem láttam.

– Ez nem ő. – Gyorsan megrázom a fejemet. – Ez nem Wes. Ez nem ő.

Dr. Calloway bólint, és lassan megkerüli az asztalát.

– Vegyen néhány mély lélegzetet!

– Ő csinálja ezt velem. Ezt ő intézte így!

– Kicsoda?

WES! – sikoltom a nevét olyan hangosan, hogy csengeni kezd tőle a fülem.

Nem látja ez a nő, hogy már egyáltalán nem múlik semmi a mély lélegzeteken? Összegörnyedek, a kezem a térdemen pihen, és levegőért kapkodok. Tökéletes sorrendben látom a képeket, és az az örület, hogy van értelme. Egybevág. De egyetlen porcikám sem akarja beismerni, hogy talán mindenkinek igaza van.

A férjem talán egész idő alatt végig halott volt, én pedig a kísértetével beszélgettem.

Talán tényleg a Fairfaxben a helyem.

De már nem is törődöm a fényképekkel, mert a múlt kerekai mozgásba lendültek. Ám nem olyan lassan merülök az emlékekbe, mint általában. Ezúttal akkora erővel találnak el, hogy térdre rogyok, és az arcomat a kezembe temetem.

2014. október

Az előző hónapban anyámnál laktam. Ideiglenes megoldás volt, amíg a férjem és én ki nem sakkoztunk mindent. Csak egyszer jártam a házban, akkor is napközben, amíg Wes dolgozott, hogy összepakolhassam a ruháimat.

Rendszeresen találkoztunk Sinclairrel, de nem laktunk együtt, mert rettegettem attól, hogy Wes mit tenne velem, ha lehetősége adódna rá.

Megborzongtam a gondolattól.

A szívem még mindig törékeny holmi volt, lassan próbálta összeilleszteni saját magát, de Sinclairt szerettem. Nagyjából képen volt a házasságom alakulásával kapcsolatban, de nem avattam be a részletekbe. Éppen elég volt, hogy szembe kellett néznem azzal, mivé is fajult a kapcsolatom Wesszel; miért akartam volna megosztani az igazságot a világgal? Szégyelltem, megalázódnak éreztem magam.

Wes naponta hívott, könyörgött, hogy beszéljünk. Minden alkalommal megnyomtam az ELUTASÍTÁS gombot, mert képtelen voltam tovább csinálni. Nem engedhettem, hogy visszazippantson az élete, még ha nem is tudtam teljesen figyelmen kívül hagyni. Bármennyire is el akartam rejtőzni a takaróm alatt, és el akartam kerülni mindent, szembe kellett néznem a valósággal.

A szokásosnál kicsit tovább meredtem a kijelzőre, majd megnyomtam a HÍVÁS gombot.

Kétszer csöngött ki, mielőtt Wes válaszolt.

Victoria? Victoria? – Úgy hangzott, kapkodja a levegőt, mintha futott volna, hogy felvegye a telefont.

Nagy levegőt vettem.

– Beszelnünk kell!

Előre sejtettem, hogy ez a beszélgetés zátonyra fog futni. Megéreztem, hogy Wes be fog dühödni.

Valójában számítottam is rá. Ezért akartam vacsora közben szakítani. Nyilvános helyen. Tanúk előtt. Olyan éttermet választottam, ahová gyakran elvitt, amikor még szerelmesek voltunk. Szép emlékek fűződtek hozzá. Azóta annyi sötétség került a kapcsolatunkba, hogy egyszerűen bele akartam kapaszkodni egy picinyke jóba.

– Sajnálom, hogy késtem – mondta Wes sietve. Megcsókolta a fejem tetejét, a házasságunk kezdetén állandó szokása volt ez, de az utóbbi időben már nagyon ritkán csinálta.

– Semmi baj.

Wes nem szolgált magyarázattal, hogy miért késett, én pedig nem kérdeztem, már tudtam a választ. Munka.

Leült velem szemben, s erősen koncentrálni tanulmányozni kezdte a menüt. A pincér felvette a rendelésünket, így már nem maradt zavaró tényező.

Egymásra néztünk. Szélesen rám mosolygott, és a napomról kérdezett, látszólag őszintén érdekelte a válaszom. Lefegyverző volt. De őt ez jellemezte: sokáig tartó kedvesség és rövid dühkitörések. Tudtam, ha ezt a tényt a szemem előtt tartom, képes leszek túl jutni ezen a helyzeten.

– Victoria, jól vagy? Egy kicsit sápadtnak látszol.

Mielőtt feleltem, felhajtottam a maradék boromat. Remegett a kezem. Egymásba fűztem az ujjaimat, és vártam.

Megérkezett az első fogás.

Most vagy soha, mondtam magamnak. *Meg kell mondanod neki!*

Nem tudok így tovább élni – tört ki belőlem.

Az igazság három dologra képes: szabaddá tesz, megtör vagy teljessé tesz.

A három között lebegtem, miközben Wes reakciójára vártam. Megtörölte a száját a szalvétájával, és összevonta a szemöldökét. Az arca zavarodottságot tükrözött.

– Hogyan?

– Így. Ahogy most. – A kettőnk közötti térre mutattam. – Ezt nem tudom tovább csinálni.

Dühkitőzésre készültem. Erőszakra. De helyette csend fogadott. Megingatott és elővigyázatlanná tett. Talán hibát követek el. Talán minden visszatérhetne a régi kerékvágásba. Talán...

Nem, súgta az eszem lázasan. *Meg kell tenned!*

Összeszedtem a bátorságomat, és nagyon halkán megszólaltam:

– El akarok válni.

Éppen olyan fájdalmas volt kimondani a szavakat, mint amire számítottam.

Wes elengedte a villáját. A keze az asztalon át a kezemért nyúlt. Megfeszültem, de az utolsó pillanatban visszahúzódott, úgy tűnt, saját magával hadakozik.

– Ezt nem tudom elhinni – motyogta rekedten.

Nem feleltem, csak óvatosan figyeltem minden egyes mozdulatát.

– Egyáltalán honnan jött ez az egész? – kérdezte.

A válla elernyedte a megsemmisüléstől, és lehajtotta a fejét, vakon meredt az ételére. Egy szót sem szólt, és a többi asztalnál folytatott beszélgetések elsodródtak mellettem. Szerintem a szíve mélyén tudta, hogy erre sor fog kerülni.

Tudomást sem véve a körülöttünk lévőkről, a kezem után nyúlt. Én ugyanabban a pillanatban húztam vissza. Csak az ujjaink hegye ért össze.

– Szeretlek. Azt hittem, minden tökéletes közöttünk.

Erre összevontam a szemöldökömet.

– Tökéletes?

Minden stresszes volt a munka miatt, meg amiatt, hogy nem tudsz teherbe esni...

– Ennek semmi köze a munkához vagy a terhességhez – vágtam közbe gyorsan. – Eleinte lehet, hogy ezt hittem. De nem, *ennek* csak ahhoz van köze, ahogy bánsz velem.

– Jól bánok veled. Mindent megadok neked, Victoria. Néhány veszekedés, és kész vagy lelépni? Ugyan már! Szeretlek. – Szomorúan mondta, úgy nézett ki, mint egy feldúlt férfi.

Ezt szokta csinálni Ne dőlj be neki! Egy másodpercre se.

Persze hogy azt mondta, mennyire sajnálja, mennyire szeret, de tudtam, kutyából nem lesz szalonna.

– Azt akarod elhíttetni velem, hogy nincs benned annyi szeretet, hogy harcolj értünk? – provokált.

Csupán egy árnyalatnyi frusztráció vegyült a hangjába. A beszélgetésünk jelentőségét tekintve közel sem úgy reagált, ahogy számítottam rá.

– Természetesen, még érzek irántad szeretetet. De ez többé nem elég.

A válaszom váratlanul érte. Hátradőlt a székén, és az „ügyvédnézésével” meredt rám, azzal, amivel agyafúrtan darabokra szed egy embert, és megpróbálja leleplezni. Nézhetett, ameddig akart, olyan mélyre áshatott, amíg a lényem velejéig hatol, de az igazságon kívül mást nem talált volna.

Nagyon alaposan átgondoltam a szavaimat.

– Már egyikünk sem boldog.

– Miről beszélsz? Minden tökéletes közöttünk.

Megrökönyödve bámultam rá. Kezdtem úgy érezni, mintha az *Alkonyzónában* lennék. Téveszmés lenne? Lassan közel hajoltam, és lehalkítottam a hangomat.

– Semmi sem tökéletes velünk kapcsolatban.

– Akkor itt a probléma, mert én viszont egy olyan kapcsolatot látok, amelyikben van némi feszültség. De én szeretem annyira a feleségemet, hogy kitartsak.

Hogy kitarts? – A hangom egy oktávot emelkedett, és sikerült elérnem, hogy a körülöttünk lévőké felénk pillantgassanak. – Én már egy éve mást se csinállok!

– Egy éve? – Wes felhorkantott. – És most a csodával határos módon arra kérsz, hogy bevegym, boldogtalan vagy?

– Igen, pontosan erre kérlek.

– Kurvára hihetetlen.

– Nem hirtelen jutottam el idáig. Lehetetlen elfelejteni az együtt töltött éveket és a közös emlékeket.

– Ha lehetetlen, akkor maradj velem.

A keze felém nyúlt, és ezúttal tétováztam, mert olyan könnyű lett volna beadni a derekamat – hogy megvonjam a vállamat, és egyetértően igent mondjak. Az ölembe ejtettem a kezemet.

– Nem tehetem, Wes. Ha veled maradok, akkor a fájdalommal maradok. A bántalmazással maradok.

– Szó sincs bántalmazásról. Csak pillanatok vannak, amikor dühbe gurulok.

– És pontosan ez az, amiért már nem lehetek veled.

Eltűnt a könnyörgő arckifejezés, a helyét olyan ridegség vette át, amire számítottam. Úgy láttam, hogy a helyzet valóságossága végre kezdett leesni neki. Nem volt annyi „bocsánat”, amennyi visszavinne minket oda, ahol egykor voltunk. – Van valaki más? – kérdezte metsző hangon.

Olyan sokáig vívódtam, hogy el kellene-e mondanom neki az igazat, de tisztában voltam azzal, hogy Wes ellenem használná fel, engem pedig rossz fényben tüntetne fel. Őt soha.

Kihúztam magam, és a szemébe néztem.

– Az nem számít.

– Dehogynem számít! Miért nem tudsz válaszolni a kérdésre? „Igen, van valaki más.” „Nem, nincs senki.” Két könnyű válasz. – Ott ülsz, és kioktatsz, miközben a hátam mögött találkozgatsz valakivel.

A férjem az asztalra csapott.

– Mondtam már, hogy nem találkozgatok vele!

Minden beszélgetés elhallgatott körülöttünk. Éreztem a pillantásokat. Wes körülnézett, és azonnal lehalkította a hangját.

– Ha el akarsz válni, válj el. Nem tudom megakadályozni...

Vártam. Tudtam, arra készül, hogy bevigyen egy ütést.

– De nem fogom megkönnyíteni a dolgodat. – Ez a durva hangnem volt az, amire számítottam, mégis elérte, hogy kirázzon tőle a hideg.

Miközben ő a számlát kérte, én a helyemen maradtam. Nem azért, mert muszáj volt. Nem azért, mert féltem. Nem azért, mert szomorú voltam. Azért maradtam, mert tudtam, hogy ez a legeslegutolsó vacsoránk, amit Mr. és Mrs. Donovanként költöttünk el.

Együtt mentünk ki az étteremből, egy szót sem szóltunk. A csend elviselhetetlen volt, olyan kimondatlan szavakat fedett el, amiket mindketten legszívesebben egymás fejéhez vágunk volna. Külön autóban indultunk el. Figyeltem, ahogy kimanőverez a parkolóból, és jobbra kanyarodik, a házuk felé.

Én balra fordultam.

Sinclairhez mentem.

2014. október

Senki sem akar jóhiszeműen elválni.

Nem úgy tervezzük az esküvőnket, és nem úgy csináljuk végig az egészet, hogy közben arra gondolunk, Ó, alig várom a válást. *Az még ennél is jobb lesz!* Olyan mintha üvegből építenénk a reményeinket és az álmainkat, és hagynánk, hogy egy kőbánya kellős közepére zuhanjanak.

De tudtam, mit kell tennem. A szívem teljesen más történet volt. Kötődött Wes korábbi verziójához – ahhoz, aki mindent megígért nekem, és formát adott az örökkévalóságig tartó boldogságról szőtt álmaimnak.

– Miért félsz? Bátrabb vagy, mint gondolnád – suttogta Sinclair aznap reggel a fülemben.

Szükségem volt arra, hogy felidézzem a szavait. Szükségem volt arra, hogy összegyűjtsem és palackba zárjam őket az ilyen pillanatokra, mint ez.

– Készen állsz erre? – kérdezte Renee.

Egy hét telt el azóta, hogy közöltem Wesszel, hogy válni akarok, most pedig Richmondban voltam, körülbelül kétórányi autóútra. Szándékosan csináltam. Azt akartam, hogy az ügyvédeknek fogalma se legyen arról, ki a férjem. Ha McLeanben vagy Falls Church-ben választottam volna ügyvédet, biztosan kimentik magukat és elmenekülnek.

Hangosan felsóhajtva kicsatoltam a biztonsági övemet, és

bólintottam Renee-nek.

– Készen állok.

Elég forgalmas környék volt, hatalmas épületek sorakoztak az út mellett. A legtöbb parkolóhely tele volt. Az emberek leszegett fejjel jártak az utcán, a szemük a mobiltelefonjukra tapadt. Senki sem vett tudomást rólam. Senki nem törődött velem, és éreztem, hogy a feszültség lassan elszáll belőlem. Az utóbbi időben úgy éreztem, mintha egy óriási tábla lett volna a fejem fölött, rajta villogó fénnel a felirat: Nézzetek rám! Tönkrement a házasságom!

Az út túloldalán, egyenesen velünk szemben, egy négyemeletes téglapépület állt. A másodikon volt a Randall & Fernberg P.C., egy jó nevű ügyvédi iroda.

Renee-vel a liftben végig hallgattunk. Éreztem, hogy szinte minden másodpercben rám pillant. Hányingerem volt. Amikor kiléptünk a liftből, Renee egy pillanatig visszatartott. A vállamra tette a kezét, és gyengéden megszorította.

– Minden rendben lesz.

Kábán bólintottam egyet, és aztán bementünk az irodába. Sötét bútorokkal, fehér falakkal és a bekeretezett természeti fotókkal tipikus iroda volt. A recepciós mosolyogva üdvözölt minket.

– Egy órára beszéltem meg találkozót Mr. Randallal – mondtam halkán, mintha Wes a sarkon túl rejtőzködne, készen arra, hogy rábírjon, gondoljam meg magam.

A recepciós kért tőlem egy aláírást. Nem tudtam rendesen megfogni a tollat, amitől az aláírásom hullámzó vonalnak látszott csak.

– Hamarosan fogadja önt. Foglaljanak helyet!

A kisasztalokon felhalmozott magazinok régiiek voltak. A sarokban, közvetlenül egy ablak előtt, hőálló poharak voltak és egy teli kávéskanna. Nem tudtam elképzelni, hogy bárkit, aki belép ebbe az irodába, megnyugtathatna egy jó csésze kávé. Alig tudtam az ölemben heverő magazinra koncentrálni.

Megböktem Renee-t, és a plafonra mutattam.

– Van ott egy kis vízfolt.

– Igen, és ezzel mire akarsz célozni?

Közel hajoltam.

– Arra, hogy miért nem javították meg? Lehet, hogy ez az ügyvédi iroda már lehúzhatja magát a vécén. Lehet, hogy új ügyvédet kellene keresnem – sziszegtem.

– Oké. Nyugi! Kezdesz nagyon előreszaladni. Ez semmit sem jelent. Jó ügyvédet választottál.

– Honnan tudod?

Renee megvonta a vállát, és folytatta a magazinja lapozgatását.

– Én is elvégeztem a magam kutatását.

Még soha nem konzultáltam ügyvéddel, és csak egyetlen alkalommal jártam ügyvédi irodában, amikor meglátogattam West. De akkor sem figyeltem oda a várószobában ülő emberekre. Wes hozott haza ügyeket, de soha nem beszélte meg velem egyiket sem, én pedig nem firtattam. Bárcsak megtettem volna! Hány embert képviselt vajon, akik egy bántalmazó kapcsolatból próbáltak meg kilépni? Ez Wes terepe volt. Ismerte a jog minden csínját-bínját. Tudta, hogyan nyerjen meg ügyeket, és hol van az emberek gyenge pontja.

Azt hittem, mindent megtettem, hogy teljes biztonságban legyek, de az elmém mélyén úgy éreztem, valamit kihagytam. Tördeltem a kezemet, és a faliórát bámultam. Olyan érzés volt, mintha megállt volna az idő.

Nagyon levegőtlen volt ott bent. Október ellenére, odakint szokatlanul nagy volt a hőség. Akár be is kapcsolhatták volna a légkondit. Úgy éreztem, megfulladok.

Épp készültem felállni, amikor egy alacsony, zömök férfi állt meg a recepciós asztala mellett. A kinézete alapján akár a nagyapám is lehetett volna ősz hajával és ráncokkal teli arcával. Nem úgy festett, mint egy nagymenő ügyvéd. Olyan volt, mintha egy Norman

Rockwell⁴ festményből lépett volna elő.

Mrs. Donovan? – A pillantása köztem és Renee között járt, nem volt biztos benne, melyikünk lehet az.

⁴ 21. századi amerikai festő és illusztrátor

Felé fordultam, bólintottam, és erőtlenül elmosolyodtam.

– Jöjjön velem! – mondta. – Mr. Randall vagyok.

Mielőtt elindultam, visszafordultam Renee-hez. Még mindig a fényes oldalakat lapozgatta. Felpillantott rám.

– Tessék?

– Gyere!

Leeresztette a magazint.

– Azt akarod, hogy veled menjek?

– Nem azért jöttél el idáig, hogy egy várószobában ücsörögj, ugye?

Megvonta a vállát, és felvette a táskáját a padlóról. Mr. Randall csupán felvonta a szemöldökét, amikor bementünk az irodájába. Legyen szó terapeutáról, ügyvédről, orvosról vagy üzletemberről, egy dolog közös bennük: az irodájuk. Azok a nagy, impozáns íróasztalok. A falon sorakozó diplomák. Néhány könyvespolc.

Mindig ugyanaz.

Mr. Randall irodája sem volt kivétel.

Felém nyújtotta a kezét.

– Doug.

Kezet ráztam vele.

– Victoria. Ő itt a barátnőm, Renee.

– Örülök, hogy megismerhetem önöket. Kérem, foglaljanak helyet!

Leültem vele szemben. Renee egy másik széket foglalt el, egy kissé oldalra húzódott. Napsugarak kandikáltak be a redőnyön át, és precíz vonalakat rajzoltak a padlóra. Semmit nem akartam jobban,

mint a szabadban lenni, mérföldekre ettől a helytől. De eljöttem idáig. A végére kellett járnom ennek a helyzetnek.

– Mit tehetek önért?

– El akarok válni – hadartam. Arra számítottam, hogy jobban fogom érezni magamat, de a szavak rossz szájízt hagytak maguk után. Hányini akartam.

Az ügyvéd bólintott, teljesen tanácstalannak látszott.

– Rendben. Először is, hadd vegyem fel az alapadatokat. Tétován bólintottam. Egy pillantást vetettem Renee-re, de ő is ugyanolyan bizonytalan volt, mint én.

– Teljes neve?

– Victoria Isabel Donovan.

– Leánykori neve?

– Aldridge.

– Születési dátuma?

És így folytatódtak a kérdések. Válaszoltam mindegyikre. Hiába számítottam arra, hogy közben az idegeim lecsillapodnak majd, nem került rá sor.

– És hogy hívják a férjét?

– Wesley Donovan.

Mr. Randall felpillantott a jegyzetömbjéből. Levette a szemüvegét, és felsóhajtott.

– Nos, ez változtat a dolgok állásán.

– Hogyhogy? – kérdezte Renee, és düh érződött a hangjában.

Mr. Randall válaszolt Renee kérdésére, de a szemét rajtam tartotta. A székem szélébe kapaszkodtam. Már tudtam, hogy mit fog mondani.

– Ismerem a férjét, Mrs. Donovan. Ő nagyon... kíméletlen a tárgyalóteremben.

Renee halkán felhorkantott.

Mr. Randall kényelmetlenül fészkelődött a helyén.

- Hány éve házasok?
- Két és fél.
- És van rá esély, hogy a tanácsadás segíthet?
- Nincs.
- Vannak közös gyermekeik?
- Nincsenek.
- Vagyon?
- Van.
- Minek ez a rengeteg kérdés? – bukott ki Renee-ből.

Tudtam, hogy ez a folyamat része, Renee viszont nem. Döbrentnek és haragosnak látszott.

– Ezek a szokásos kérdések. Annyi információ birtokában kell beszállnom, amennyi csak lehetséges.

Renee hátradőlt, és kurtán bólintott.

Dr. Randall szomorú kék szemekkel pillantott rám.

– Ha válókeresetet akar benyújtani, kártérítést, tartásdíjat, ilyeneket követel, jó esély van rá, hogy a férje küzdeni fog. Elég ravasz ahhoz, hogy ön semmit se kapjon a végén.

– Tisztában vagyok vele.

– Nem elcsüggeszteni akarom. Azt hiszem, fair dolog, ha a kezdetektől fogva őszinte vagyok ezzel a perrel kapcsolatban. Nem könnyű. A tökéletes forgatókönyv szerint ön beadja a keresetet. Sima válásról van szó. Elmegy mediációra. Mindent megbeszélnek, és benyújtják az iratokat. Nos, a legtöbb ügy ilyen. De olykor eldurvulhat. Nagyon eldurvulhat. Fel kell készülnie.

Bólintottam.

Az arckifejezése arról árulkodott, hogy kételkedik.

Megköszöri a torkát.

– Mik a válás okai?

– Azt akarom, hogy simán menjen.

Ott volt a naplóm és a fényképek arról a titokzatos nőről, amik segíthettek volna, ha úgy döntök, hogy harcolni fogok, de nem akartam mást, csak megszabadulni ettől a házasságtól, aztán továbblépni.

– Voltak családi veszekedések?

Tétováztam, az ügyvéd pedig oroszládként csapott le a hallgatásomra.

– Kérem, legyen őszinte!

Ő is és Renee is rám meredt, én pedig beadtam a derekamat.

– Igen.

– Van rá bizonyíték? Szólt valaha a rendőrségnek? Tett feljelentést?

– Van bizonyíték, de én nem akarom megnehezíteni a folyamatot. Csak egyszer és mindenkorra meg akarom szakítani vele a kapcsolatot.

– Ezt megértem – válaszolta Mr. Randall türelmesen. – De lehet, hogy nem fog úgy menni, ahogy tervezte.

Nagy levegőt vettem, és kifelé bámultam az ablakon. Hosszú csend következett.

– Még mindig bele akar vágni? – kérdezte az ügyvéd szelíden. Hangosan nyeltem egyet, s mereven néztem a velem szemben ülő kedves férfit.

– Igen.

Úgy tűnt, Mr. Randallt meglepte a válaszem. Leeresztette a tollát, és felállt az asztalától.

– Kitűnő.

A következő óra nem szólt másról, csak súlyos kérdésekről, és eszméletlen mennyiségű papírtömeg kitöltéséről. Milyen dokumentumokat kell benyújtani, és mit várnak tőlem. Amikor végre felálltam, hogy induljak, forgott velem a világ. De egy akadályt

megugrottam, és egyelőre ez éppen elég volt.

Amikor ideje volt indulni, az ügyvéd is felállt, és kezét ráztunk.

Esküdni mertem volna, hogy tiszteletet láttam a szemében.

– Most mi következik? – kérdeztem.

– West értesíteni kell, hogy ön válókeresetet nyújtott be. Maga nem adhatja át neki az iratokat. A legtöbb esetben bárki más megteheti.

– Majd én – szólt közbe Renee.

Renee-re pillantottam.

– Van bármi más lehetőség a papírok átadására? – kérdeztem Mr. Randallt.

– Természetesen. Történhet postai úton. Kézbesítő szolgálattal. De a legjobb a személyes kézbesítés, amikor is a házastárs személyesen kapja kézhez az iratokat. Ez azt is jelenti, hogy a bíróság személyes hatáskörrel bírhat a házastárs fölött.

Tétován bólintottam.

– Csináljuk így!

– Rendben van. Amint megtörtént a kézbesítés, értesítjük önt.

– Azután mi történik?

– Utána végigvesszük minden közös vagyontárgyukat és kifizetetlen tartozásukat. Mely tárgyakat akarja vagy nem akarja megtartani a háztartásukból. Kitűzik a tárgyalás napját. Meg kell jelenniük egy bíró előtt. És ha minden jól megy, azután véglegesítik a papírokat.

– És ha nem megy jól?

Megvonta a vállát, az arca elkomorult.

– Akkor a válás évekig is elhúzódhat.

Remegtem, miközben az autó felé sétáltunk. A hazafelé tartó úton Renee-vel egy szót sem szóltunk. Bámultam kifelé az ablakon, odavissza ugráltam a megkönnyebbülés, hogy helyesen

cselekedtem, és a félelem között, hogy az egész visszafelé fog elsülni. Tudtam, a következő néhány napot idegroncsként töltöm majd, arra várva, hogy hírt kapjak az iratok kézbesítéséről.

Ez is egy olyan akadály volt, amit megugrottam, és tudtam, hogy megkönnyebbülést kellene éreznem, és egy részem talán meg is könnyebbült. Attól eltekintve, amikor közölnöm kellett Wessel, hogy válni akarok, tudtam, hogy az egész helyzetet illetően az ügyvéddel történő megbeszélés lesz a legnehezebb rész. Annyira fájt, amennyire számítottam rá.

– Büszke vagyok rád – mondta Renee.

Nem válaszoltam.

– Tudom, hogy ez nagyon érzélgősen és drámaian hangzik – folytatta de komolyan gondolom.

Felsóhajtott, és megpaskolta a kezemet. Tovább néztem kifelé az ablakon, a forgalmat bámultam, s éreztem, hogy a helyzet súlya egyre jobban a vállamra nehezedik.

Eleget láttam a férjem csúf oldalát ahhoz, hogy tudjam, lehet ez csúnyább is, és a megérzésem azt súgta, hogy *sokkal* csúnyább lesz majd.

2014. november

A Wal-Mart mosdójában csináltam egy terhességi tesztet.

Kivitelezhetetlen mutatványnak tűnt tíz percet várni, amíg hazaérek, hogy rápisiljek arra az átkozott rúdra. Meg kellett tudnom, és azonnal.

A kezem remegett, ahogy kiráncigáltam a tesztet a dobozból. Olyan sokszor csináltam már meg a tesztet, minden erőmmel remélve, hogy pozitív eredményt mutat, de a végén mindig csalódás ért.

Ezúttal azonban nem tudtam, hányadán is állok. Viszont ennél rosszabbkor ki sem derülhetett volna, hogy terhes vagyok. Am az a gondolat, hogy esetleg terhes lehetek, hogy az egyik álmom tényleg valóra válik, elnémított minden ellenérvet.

Vakon meredtem az előttem álló összefirkált ajtóra, miközben a pálcikára pisiltem. Amíg az eredményre vártam, elolvastam, hogy Britney egy ribanc, Annié és Devin örökké iútt. És Savannah, Kaylee és Lucy LBÖ.

Édes istenem, nem gondoltam én ezt át! Tényleg úgy akarom megtudni az életemet megváltoztató hírt, hogy közben a mellettem lévő fülkében egy hölgy rászól a fiára, hogy ne pisilje le a falat?

Megnyitották és elzárták a csapokat, és valaki hangosan köhögött. Nem igazán érdekelt; minden idegszálammal arra a vékony fehér pálcára koncentráltam. Az állt a használati utasításban, hogy három percig kell várni. Olyan rövid idő, mégis úgy nyúlt meg, hogy már inkább három évnek éreztem.

A lábam idegesen járt fel és le. Rászóltam magamra, hogy vegyek levegőt, és hogy minden rendben lesz. Az eredménytől függetlenül. Rendben. Lesz.

Az idegeim pattanásig feszültek. Végül lepillantottam a tesztre, és megláttam a pozitív vonalat. Pislogtam néhányszor, arra vártam, hogy a vízszintes vonal elhalványul, és felfedi az igazságot. De változatlan maradt.

Az életem viszont nem.

Vicces, hogyan képes egy kis teszt megváltoztatni az élet folyását. Fogtam a táskámat, és a bal kezemben a tesztet szorongatva kisiettem a mosdóból.

Renee a bevásárlókocsira támaszkodott, lassan görgette végig a telefonját. Amikor észrevett, felállt, a szeme megtelt kíváncsisággal.

– Megcsináltad?

A szavak a torkomra forrtak. Csak bólintani tudtam, és odaadtam neki a rudat.

– Örülünk? – kérdezte óvatosan.

Örömmámorban kellett volna úsznom. Izgalmas időszaknak kellett volna lennie, de én féltem.

Gondolatban lázasan próbáltam számolgatni. Mennyit késett a ciklusom? Soha nem tartottam számon a ciklusomat. A legtöbb nőhöz hasonlóan számítottam arra, hogy a testem következetes marad. Úgy gondoltam, egy hetet késett. Körülbelül.

Elvettem a tesztet, és az eredményre meredtem.

– Örülünk – feleltem. Ezután ölelések és könnyek következtek. – De ne mondd el a testvérednek!

– Mikor akarod elmondani neki?

A táskámba dugtam a tesztet.

– Nemsokára. Vagyis néhány órán belül. De még fel kell fognom. Mielőtt kimentünk az üzletből, még tíz tesztet vásároltam.

Mintha az első nem lett volna elég világos.

Másra sem tudtam gondolni, mint arra, hogy Sinclair hogyan fogadja majd a hírt. A dolgok fantasztikusan mentek közöttünk, jobban, mint valaha remélhettem volna. Nem mondhattam el ugyanezt magamról és Wesről. Az ígéretéhez híven semmit sem könnyített meg. Egy hete költözött ki, és nem sokkal később bejelentette, hogy el akarja adni a házat. Felőlem. Az a ház egyébként is megérdemelte, hogy egy boldog család éljen benne. De Wes még nem végzett. Hitelkártya-adósság? Úgy vélte, azokat ki kell fizetnem, azzal érvelt, hogy én voltam az, aki elköltötte a pénzt. A házban található tárgyak elosztása, amit talán a legegyszerűbb elintézni, örökké tartott. Random dolgokat akart megtartani: képeket, egy szőnyeget, a királyi méretű ágyunkat. A széket a nappaliból. Ne feledkezzünk meg a lapos képernyős tévéről. Az egyedüli dolog, amivel kapcsolatban megegyeztünk, hogy viheti, a dolgozószobájának a berendezése volt.

Belekapaszkodott mindenbe, amire rá tudta tenni a kezét. Sinclair látta a frusztrációt és a fájdalmat, amin keresztülmentem.

A türelmem fogytán volt. Olyan lassan teltek a napok. Ha Sinclair nem lett volna, azt hiszem, meg is őrülök.

A hab a tortán a Wes anyjával való kapcsolatom volt. Vagyis a korábbi kapcsolatom. Lee Donovannek a kislánya másféle képet festett. Fel volt háborodva: sokkolta, megbántotta és mindennél jobban feldühítette, hogy képes vagyok elhagyni West. Két beszélgetés után, amikor is közölte velem, hogy nem próbáltam elég keményen, és talán én vagyok a probléma, többé nem vettem fel neki a telefont. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy mostanra fél Falls Church tudta, hogy Wessel különváltunk. Még erősebb volt a gyanúm, hogy Lee a lehető legrosszabb fényben tüntetett fel.

Folyamatosan emlékeztettem azonban magamat, hogy ha ez a legrosszabb, ami megtörténhet, akkor szerencsés vagyok. És az tulajdonképpen működött is.

Eddig.

A szobám padlóján ültem, a hátamat az ágyamnak támasztottam. Mind a tíz teszt kiterítve hevert körülöttem, mint egy kirakós szétszórt darabjai. Azt kívántam, bárcsak ennyire egyszerű lenne. Csak ide-oda rakosgatok néhány darabot, és aztán, mielőtt észrevenném, a puzzle elkészül, és megkapom a válaszomat.

Lepillantottam a BlackBerrymre, és végiggörgettem a névjegyeimet. Sinclair neve és száma villant fel a kijelzőn, s arra bátorított, hogy hívjam fel. Fogalmam sem volt, hogyan fogja fogadni a hírt. Egy új élet érkezése a kapcsolatunkba összekovácsolhat vagy szétzúzhat minket. Féltem, hogy az utóbbi fog megtörténni. Őszintén akartam hinni, hogy teljes szívvel örül majd, de a múlt elbátortalanított. A rosszhoz voltam szokva, nem pedig a jóhoz.

Anyám és Renee is telefonált. Hagytam, hogy mindkét hívás egyenesen továbbmenjen a hangpostára, és gyorsan indítottam egy hívást, mielőtt elveszítem a bátorságomat.

Kétszer csörgött ki, mielőtt Sinclair felvette.

– Szia!

– Szia! – köszöntem elfúló hangon.

Azonnal megérezte a félelmemet.

– Mi a baj?

Nagy levegőt vettem, és benntartottam. A tekintetemet továbbra is a tesztre szegeztem. Tudtam, hogy amint kimondom ezeket a szavakat, többé nem vonhatom vissza őket.

– Terhes vagyok.

Csend.

A homlokomat ráncoltam.

– Ott vagy?

– Itt vagyok. – Újabb szünet. – Tartsd egy kicsit, hadd vonuljak félre valahová.

A lábam fel-le kezdett járni. Nem tudtam lecsillapítani. A bézsszínű szőnyegbe töröltem a kezemet, miközben azt mondogattam magamnak, hogy minden rendben lesz.

Úgy lesz.

Úgy lesz.

Hallottam, hogy záródik egy ajtó, és másodpercekkel később Sinclair megszólalt:

– Biztos vagy benne?

– Igen. Az elsőt a Wal-Martban csináltam, és aztán tíz másikat, amikor hazaértem.

– Az első tesztet a Wal-Martban csináltad?

– Lehetne, hogy egy dologra összpontosítunk? – csattantam fel.

– Természetesen. – Sinclair elhallgatott. – Terhes vagy.

A telefonon át is éreztem a mosolyát.

– Mire gondolsz?

– Arra gondolok, hogy a legjobb hír, amit valaha is kaphatok, hogy kisbabánk lesz.

Idegesen felnevettem. A kezem ösztönösen a derekamhoz ereszkedett. Sinclair szavai reményt és bátorságot adtak a jövőhöz.

Elhitették velem, hogy minden rendben lesz.

Mosollyal az arcomon felvettem az egyik tesztet a sok közül.

– Még mindig nem tudom elhinni.

– Én sem.

A vonal végén csend volt. Mindketten a gondolatainkba merültünk, aztán Sinclair megszólalt.

– Egy kisbaba... egy kisbaba!

A boldogsága az ezerszeresére növelte az enyémet.

– Köszönöm, hogy ilyen jól fogadtad a hírt – mondtam.

– Arra számítottál, hogy feldúl majd?

– Igen – feleltem őszintén.

Nem lehetek feldúlt emiatt, Victoria. Ez a legjobb hír, amit csak el tudok képzelni. Igazán elkezdődhet az életünk.

– Szeretlek – suttogtam.

– Szeretlek. Minden rendben lesz. Végig fogjuk csinálni. Hittem neki, mert nem maradt semmi másom.

2015.január

Hópelyhek ezrei táncoltak a levegőben, puhán hullottak körülöttem. Nagyon óvatosan mentem végig az ösvényen, a hó ropogott a talpam alatt. Amikor végre a verandára értem, mélyet lélegeztem, és leráztam a havat a cipőmről. Nehézkesen az ajtónak támaszkodtam, miközben a ház kulcsát kerestem.

Aztán kinyílt az ajtó, és Sinclair berántott, és egyenesen magához húzott. Az izmai minden barázdáját éreztem. A kölnijének illata körülvett. Meleg lehelete a nyakamat simogatta.

Az ajka az enyémhez csapódott. A feszültség elhagyta a testemet, és a kezem ernyedten lógott a testem mellett. Volt valami sürgető a csókjában. Kétségbeesett és rémült volt. Az ajka állása, minden lélegzetvétele, az, ahogyan a nyelve siklott az enyémen, azt mutatta, hogy egyetlen pillanatot sem akar magától értetődőnek venni. Minden mozdulatát utánoztam. Tökéletes harmóniában voltunk. Az ujjaim szorosabban kapaszkodtak bele, közelebb húzták. Meg kellett volna elégednem a csókjával. Meg kellett volna elégednem azzal, hogy a karjai közt vagyok. De nem volt elég, és nem tudtam, valaha elég lesz-e.

Így hát szorosabban öleltem és hevesebben csókoltam. A keze felfelé haladt a testemen, a bordáimat simogatta, súrolta a melltartómat, mielőtt a nyakamnál megállt.

Aztán hirtelen elhúzódott.

– Szia! – A hangja mély és érzéki volt. Hihetetlen hatással volt rám, még közelebb vonzott, mintha láthatatlan hurok lett volna a nyakamon. – Szükségem van rád – mondta az ajkamnak.

Csak egy másodpercig tétovázott. A homloka az enyémen nyugodott. Egyikünk sem mozdult. A légzésem felgyorsult. Elfelejtettem, mit művelhet velünk a vágy. Olyan érzés volt, mintha tűz gyúlt volna bennem. Lángok nyaldostak a bőröm alatt, amitől mindenhol bizseregni kezdtem.

Kuncogott, és a hang karcolta a bőrömet. Feltüzelt, és remegni kezdett tőle a testem.

– Hiányoztam? – kérdezte.

– Igen.

Mögöttem volt a hálósobájába vezető folyosó, de az túlságosan is messze volt tőlem. Szerintem Sinclair ugyanígy érzett, mert a kanapé felé terelt minket. Először ő ült le, és lehúzott magához, én meg szétvetett lábbal az ölébe ültem.

Alattam volt. Az az erős férfi ott volt alattam, és csak az enyém volt. Borzongás futott tőle végig a gerincemen; szinte alig tudtam elviselni.

Megpróbáltam gyorsan végezni a ruháival, de a kezem nem akarta abbahagyni a remegést.

Sinclair kinyújtotta a kezét, és lekapcsolta a lámpát. Azonnal sötétség ölelt körül minket. Szerettem így, mert csak az érintésre és a szavakra hagyatkozhattunk. Ettől a két dologtól keményebben dolgozik az ember, de a végeredmény, ahogy a testünk életre kel, az bőven megéri.

A kabátom a padlóra hullott, és gyorsan követték a ruháim is. Lerúgtam a cipőmet. Hangos puffanással ért földet.

Megmarkolta a csípőmet. A tenyerem átsiklott a vállán, le a hátára. Az emlékezetembe véstem minden izmát, meleg, sima bőrének érzését. Megcsókoltam a nyaka oldalát, és gyengéden beleharaptam.

– Lassíts! – suttogta rekedten a fülembe.

– Próbálok – lihegtem.

Tényleg próbáltam. De a testem ügyet sem vetett a kéréseimre, és átvette az irányítást, s végül nem maradt más, csak lázas érintések és csókok. Veszélyes lehet így érezni, de nem volt az. Mámorító volt. Hatalom volt abban, ahogy rövidere zártuk az agyunkat, és hagytuk, hogy a testünk vegye át az irányítást.

Sinclair csípője felemelkedett a kanapéról, hogy lerángathassam a nadrágját. Az ujjaim leheletfinom érintésekkel haladtak végig a testén. Egyik kidolgozott izmon a másik után. Sinclair felmordult, amikor elértem a bokszeralsóját. A szempilláim alól lepillantottam rá, és elvigyorodtam. Az ujjamat a szélébe akasztottam. Élesen beszívta a levegőt. Nagyon közel voltam ahhoz, ahol lenni akartam. Csak néhány centire kellett volna lenyúlnom, és a kezembe vehettem volna. De ellenálltam a késztetésnek.

Éreztem magamon a pillantását. A belőle áradó intenzitás elég volt ahhoz, hogy fészkelődni kezdjek az ölében.

– Ezt ne csináld! – figyelmeztetett. A tenyere szétterült a bőrömön, úgy kapaszkodott belém, mintha a tulajdona lennék.

Élesen kifújta a levegőt. – Nem könnyíted meg a dolgomat.

– Mikor volt bármi is könnyű közöttünk? – suttogtam.

A hajamba túrt. Mozdulatlanul tartotta az arcomat.

– Azt akarom, hogy ez olyan sokáig tartson, ameddig csak lehetséges. – A szorítása enyhült, és a keze lefelé siklott a nyakamon. Az érintése olyan volt, mintha egy toll simogatta volna végig a testemet. – Én is ugyanannyira akarom ezt, mint te – mondta rekedten.

A hátam mögé nyúlt, és gyakorlott kézzel kikapcsolta a melltartómat. A két vékony pánt, ami tartotta, lecsúszott a karomon. Az anyag veszélyesen alacsonyan volt, szinte közszemlére tette a mellemet. Erre a gondolatra a hátam ívbe feszült. A melltartóm kettőnk közé esett. Gyorsan kibújtam a bugyimból is.

Sinclair lehajtotta a fejét. Pajkosan elmosolyodtam, ahogy megcsókolta a bőrt a köldököm fölött, felfelé, felfelé haladt, amíg el nem érte a melleim közötti ösvényt.

– Imádom ezeket a szeplőket – mormogta a mellkasomba.

– Igen? – suttogtam vissza.

Amikor bólíntott, az ajka súrolta a bőrömet, és meg kellett állnom nyögés nélkül.

Nem kaptam levegőt. Nem tudtam mozdulni, mert az érintése lánggra lobbantott. Úgy ismerte a testemet, mint a saját tenyerét.

A kezébe fogta a mellemet. Megtöltötte a tenyerét, és olyan volt, mintha neki teremtettek volna. És talán így is volt. Talán mindenkire vár valaki ezen a világon, aki tökéletesen illik hozzá, mintha egy kirakós darabjai illeszkednének egymáshoz.

Éreztem, hogy az ajka beborítja a mellbimbómat. Amikor a nyelve megpöccintette a hegyét, felnyögtem. Gyengéden simogatta, miközben csókogatott. Minden másodperc egyszerre volt kínzás és mennyei gyönyör – a legjobb előjáték.

A testünk meghitten egymáshoz ért, én pedig azonnal nedves lettem. Sinclair azt akarta, hogy sokáig tartson. Én azonban nem bírtam.

– Most! – suttogtam. – Most rögtön!

Lehajoltam és megcsókoltam, minden szenvedéllyel és vággyal, amit iránta éreztem. Sinclair karja átfogta a derekamat. Felült, és a testem hozzápréselődött. A csúcsa a legérzékenyebb részemhez dörzsölődött. A szájába lihegtem, és mozogni kezdtem rajta. Elkapta a csípőmet. Kész tortúra volt.

– Nem állok készen – Sinclair szinte már morogta.

– De én igen.

Sinclair elvigyorodott.

Nem erőltetett semmit.

Nem okozott fájdalmat.

Soha nem dominált.

Engedte, hogy átvegyem az irányítást, miközben mindvégig tudta, hogy csak egyetlen érintés, és az övé vagyok. Felemelt, amíg a térdeimre nem támaszkodtam, és maga fölé helyezett.

Egyetlen rövid szünet volt, amikor csak ziháló légzésünk hangja hallatszott.

Amikor belém hatolt, azt magabiztosan és erővel tette.

Olyan mélyen volt, amilyen mélyre csak juthatott. Nem éreztem mást, csak őt, ahogy lüktetett bennem. Foglyul ejtette a testemet. Belemorgott a fülembe, amitől ezernyi libabőr árasztotta el a bőrömet. Tudta, hogyan mozogjon. Hogyan mozgassa a csípőjét. Mikor gyorsítson és mikor lassítson.

A testem minden egyes fordítása és emelése még több gyönyört hozott. Alattam Sinclair alig tudott uralkodni magán. Imádtam, hogy teljesen meztelen előttem és teljesen az enyém. A kezem felfelé siklott a hasán. Az izmai ugrálással reagáltak, én pedig elmosolyodtam. Lenyűgözve figyeltem, ahogy a csípője felfelé emelkedett, valahányszor megmozdultam.

– Bassza meg, Victoria! – mondta Sinclair összeszorított foggal. A szex olyan volt vele, mint a csókjai. Minél gyorsabban mozgott, annál gyorsabban veszett nyoma a józanságomnak, amíg semmi másra nem tudtam gondolni, mint rá.

A fejem hátrabillent. A szemem lecsukódott. A testem minden izma megfeszült. A kanapé támlájába kapaszkodtam, miközben egyszerre mozgunk.

– Szeretlek – mondtam, a hangom alig volt hangosabb suttogásnál.

Ez olyan szerelem volt, hogy szélesre tárhattam a karomat, és soha nem éreztem magam korlátok közé szorítva. Mélyet lélegezhettem, és a levegő soha nem volt áporodott.

Képes lettem volna ebben a szerelemben élni.

Aztán elengedtem magam, és olyan hangosan sikoltottam, hogy a

torkom belesajdult.

Sinclair homloka a mellemen pihent, miközben még utoljára lökött egyet. Egy nyögés szakadt fel a torkából. Tényleg nem hittem, hogy van jobb dolog annál, mint végignézni, ahogy egy férfi elveszíti az önuralmát, és tudod, hogy neked köszönhetőn érte el ezt a pontot.

Sinclair mélyen beszívta a levegőt, kinyitotta az egyik szemét, és rám vigyorgott. Izzadság csöpögött le a testünkön, összekeveredve, hogy olyan illatot alkosson, amit csak mi ismerhetünk.

Néhány másodpercig tartó zihálás után azt mondta, én vagyok az egyetlen nő, aki térdre tudja kényszeríteni, de számomra éppen fordítva volt.

Megérintett.

Megégetett.

Megbélyegzett.

Ez a férfi birtokolt engem.

Mintha megérezte volna a gondolataimat, felemelte a fejét, és egyenesen a szemembe nézett. Érdes kezébe vette az arcomat.

– Bármit kockára tennék érted – mondta.

Hittem neki.

Később, miután lezuhanyoztunk és átöltöztünk, és az ágyon feküdtünk, Sinclairrel neveket kerestünk a kisbabának. Még csak a negyedik hónapban voltam. Még túl korai volt megállapítani a nemét, de én szinte biztos voltam abban, hogy lány. Volt egy megérzésem. Sinclair viszont meg volt győződve arról, hogy fiú.

Ment a tévé, a fénye bevonta az arcunkat. Az idő nem létezett, amikor együtt voltunk. Az ajtón kívül ólálkodott, arra várva, hogy újra ránk akaszkodjon. De itt megszabadultunk tőle, és minden mástól, ami a való világban kísértette az életünket.

Egyedül ezek a pillanatok segítettek, hogy megőrizsem az ép eszemet. A válás csigatempóban haladt, olyan lassan, hogy néha azt kívántam, bárcsak elszöktem volna Sinclairrel, és új életet kezdtünk volna valahol máshol. Meggyőződésem volt, hogy könnyebb lett volna.

Lapoztam egyet a könyvben, és átnéztem az E betűvel kezdődő lányneveket.

– Tetszik az Evelyn – mondtam.

Sinclair felvonta a szemöldökét.

– Nem tetszik?

– Gondolkodnom kell rajta.

Megdörzsöltem a hasamat.

– Hívhatnánk Evie-nek.

– Hívhatnánk – értett egyet Sinclair. A hátára fordult. Összekulcsolta a kezét a feje mögött, és a plafont bámulta, úgy tűnt, mélyen a gondolataiba merült.

Az elmúlt néhány napban neveket válogattunk. Oda-vissza dobálóztunk velük, mintha egy játék lenne. Még nem döntöttem egyik mellett sem. Egyik sem emelkedett ki igazán. Arra jutottam, hogy tudni fogom, amikor meghallom a megfelelő nevet. Szerelem lesz első hallásra.

Folytattam a nevek átnézését, amikor Sinclair váratlanul felkiáltott.

– Evelyn Montgomery!

Az utónévkönyvem a levegőbe repült, és majdnem leestem az ágyról.

– Ez meg mi a nyavalya volt?

– Teszteltem a nevet.

– Miért?

– Lesznek helyzetek, amikor kiabálni fogjuk a gyerekünk nevét. Ezért olyat kell találnunk, amelyik így is működik.

Pislogtam, és úgy bámultam rá, mintha három fejet növesztett volna.

– Csináld! – noszogatótt.

– Te szórakozol velem.

– Teljesen komolyan beszélek. Próbáld ki!

Hátradőltem és a plafont bámultam. Nyomatékosan nem vettem tudomást Sinclairről, de éreztem magamon a pillantását.

– Ne mosolyogj! – szóltam rá. – Nevetségesnek érzem magam miattad.

Eltakarta a szemét.

– Jó. Nem nézek rád.

Elmosolyodtam, nagy levegőt vettem, és kiabálni kezdtem a nevet.

Sinclair leeresztette a kezét. Felvonta a szemöldökét, és kérdő pillantással nézett rám: *Nos? Mit gondolsz?*

– Tetszik. Tökéletesen illik hozzá. De soha nem fogunk kiabálni vele.

– Valami azt súgja, hogy előttünk már szülők millióitól hangzott el ez a kijelentés – jegyezte meg. Majd egy pillanattal később megkérdezte: – Mitől vagy olyan biztos benne, hogy kislány? – Egyszerűen csak tudom. Annyira erősek a rúgásai. Egy nő, aki tudatni akarja a jelenlétét.

– De ha fiú...

– Nem az.

– Járj egy másodpercig a kedvemben, V. *Ha* fiú lenne, milyen név tetszik neked?

Sinclair nem akarta tudni a kisbaba nemét. Azt mondta, azt akarja, hogy meglepetés legyen. Én azonban tudni akartam. Tudnom kellett. Az utolsó ultrahangos vizsgálaton az orvos azt mondta, hogy nem látja elég jól, hogy meg tudja állapítani, fiú-e vagy lány, de kislányt jósolt.

– Nos? – unszolt.

Felültem, és becsuktam az utónévkönyvet.

– Tetszik a Peter.

– Peter?

Bólintottam.

– Kérlek, ne kiabáld a nevet!

– Ma este már eleget kiabáltunk. Majd máskor.

– Jó. – Végigsimítottam a betűket a borítón. – Szóval... tetszik neked a Peter?

Sinclair egy pillanatig hallgatott.

– Igen. Passzol. – Kinyújtotta a kezét, átfogta a karomat, és magához rántott. Megrágcsálta az ujjamat, amitől ugrottam egyet. – Szeretlek. A szívemre van írva a neved, ugye, tudod? – mondta a hajamba.

– Tényleg?

Bólintott.

Kinyújtottam a kezemet, és egy V-t rajzoltam a mellkasára. Tökéletesen mozdulatlan maradt. A keze a fejemet támasztotta. Lassan kiírtam a nevemet. Áthúztam a í-t, és precízen pontot tettem mindegyik i'-re.

Láttam a nevemet. Tökéletes volt, és soha nem volt még szebb. Odahajoltam, és csókkal pecsételtem meg. Sinclairnek félig leereszkedett a szemhéja.

– Néha megijesztesz – közölte.

– Miért?

– Túl sok erő van benned. Veszélyes nő vagy.

– Nincs bennem semmi veszélyes.

– Dehogyan nincs. Elérted, hogy halálosan beléd szeressem.

Minden hatalom a tiéd.

– Szeretlek – suttogtam.

És komolyan is gondoltam. Minden egyes betűt.

Megcsókoltam. Nem édesen, hanem szenvedélyesen. Annyira intenzív volt, hogy éreztem, amint egy darabot átadok neki saját magamból. Milliónyi szívverés létezik ezen a világon, és én tudtam, hogy valaki meghallja az enyémet. Tudtam, hogy hallanak.

Végre olyan szerelmet találtam, amelyik nem járt fájdalommal, és a világon semmi sem tudta elvenni tőlem.

Elhelyezkedtem mellette, a fejemet a mellkasára hajtottam, így hallottam egyenletes szívverését. Ezek a csendes idők békét hoztak, de olykor mégis félelmet éreztem. Félelmet, hogy a legváratlanabb időben találtunk egymásra. Még az is megtörténhetett, hogy kezdettől fogva elátkozottak vagyunk, és nem is tudunk róla.

Nem akartam elképzelni az életet Sinclair nélkül.

– Szerinted túl fogjuk ezt élni? – kérdeztem.

– Természetesen, igen. – Megdörzsölte a karomat. – Soha, soha ne kételkedj bennünk!

Hogyan is magyarázhattam volna meg neki, hogy nem tőle féltem? Hanem attól, amire Wes képes.

Percekkel később Sinclair kikapcsolta a tévét, és leoltotta a lámpát. Nyugovóra tértünk. Már majdnem álomba merültem, amikor a fülemben suttogott.

– Ha valaha is aggódnál miattunk, csak szorítsd a tenyered a mellkasodra, és érezd a szívverésedet. Mert ameddig a szíved dobog, a szerelmem a tiéd.

A szívemre tettem a kezem. Ő az enyémetre fektette a sajátját.

– Szívverés? – kérdezte.

– Szívverés – súgtam vissza.

2015. március

Eféntnak érzem magam ezekhez a hölgyekhez képest – motyogtam anyámnak.

A Falls Church-i hölgyek ebédjén vettünk részt. Évente megrendezett villásreggeli volt, amit egy közeli klubban tartottak. Ezeket az „ebédeket” azzal az ürüggyel rendezték, hogy számos jótékony- sági célra gyűjtsenek, de valójában Falls Church leggazdagabb női gyűltek össze pletykálkodni.

Én csak egyetlen okból mentem el: anyám kedvéért. Tizenhat éves korom óta szinte minden évben részt vettem a rendezvényen. Ücsörögtem mellette, miközben mindenki a pezsgőjét kortyolta, én pedig a vizemet ittam. Időnként anyám egyik barátnője megdicsért, anyám pedig ragyogva ült ott.

De ez az év más volt. Láttam, hogy a szemek megakadnak a hasamon, az arcomra pillantanak, és aztán vissza le. A hölgyek gyorsan másfelé néztek, és beszélgetni kezdtek a mellettük lévővel. Megbélyegeztek, mint egy csodás férj rémes feleségét. Szajha voltam. A szemükben én voltam a modernkori Hester Prynne^{4}. Biztos voltam abban, hogy ha ezek a nők kapnának néhány percet, a ruhámra csapnák a skarlátszínű A betűt. – Nem kellene itt lennem – mondtam a szám sarkából.

Anyám a magasba tartotta a fejét, és rámosolygott egyik másik

nőre.

– Maradsz! Hadd beszéljenek csak!

Az asztalunkhoz kísérték minket. Szépen feldíszítették egy halvány rózsaszín asztalterítővel. A közepén egy pompás virágcsokor volt üvegvázában. A kristály pezsgőspoharak szikráztak. És minden tányér közepén egy ültetőkártya volt. Amikor megtaláltam a névkártyámat, belekapaszkodtam a székem szélébe, és nagyot sóhajtvá ereszkedtem le a helyemre. Megdörzsöltem a pocakomat. Egy ideig úgy tűnt, hogy látható bizonyíték nélkül vagyok terhes, aztán egyszer csak *BUMM!*

Olyan volt, mintha a kisbaba nyomogatós játéknak használná a hólyagomat. Ha ez még csak a hatodik hónap, milyen lesz majd a terhesség legvége? Mélyen legbelül azonban tudtam, hogy majd hiányozni fognak ezek a pillanatok. Egy akadékoskodó hang a fejemben azt mondogatta, hogy becsüljek meg minden rúgást. Minden izomgörcsöt. Minden futást a mosdóba. Mert soha többé nem kapom vissza.

Soha.

Tőlem balra a második asztalnál Wes anyja ült. Néhány másodpercenként magamon éreztem a pillantását. Egyszer sem néztem rá. Meglepő módon a kapcsolatunk gyorsan megkeseredett. Vajon kinek a pártját fogja fogni a válási játszmában: a menyéét, aki két és fél éve családtag, vagy a tökéletes fiáét?

Esélyem sem volt.

De sokkoló volt, hogy milyen gyorsan terjesztette a hírt. Nem Falls Church-ben élt, de ez szemlátomást nem számított. Elszántan mesélte a saját történetét, így az ő tökéletes fiacskája feje fölött továbbra is ragyogott a fény, ami megcsillantotta a glóriáját. Az emberek keselyűként falták a szavait, ami csak azt bizonyította, hogy semmi sem köt jobban össze egy csapat nőt, mint a jó pletyka. Anyám nem értett egyet azzal a döntésemmel, hogy elválok. Újra és újra azon siránkozott, hogy inkább meg kell oldanom a dolgokat. Viszont azt soha nem engedte volna, hogy valaki a családon kívül

rosszat mondjon a lányáról. Elmesélte a saját verzióját mindenkinek, aki hajlandó volt meghallgatni, és mindig egy határozott megállapítással fejezte be a beszélgetést: „Nem kellene mindent elhinned, amit hallasz.” Amitől a legtöbb hölgy csak állt ott, céklavörösen zavarában.

Nem, anyám és én valószínűleg soha nem fogunk ugyanúgy vélekedni a legtöbb dologról, de ez volt a legőszintébb, amit kaphattam tőle. Mohón el is fogadtam.

Egy tip-top szóke nő lépett fel a pódiumra. Mindannyian röviden megtapsoltuk. Beszélni kezdett, de én nem figyeltem rá. Belekortyoltam a vizembe, és körülnéztem a teremben. Nem volt ott senki, akivel igazán szerettem volna beszélni. Csak az időt pocsékoltam. Akár rögtön el is mehettem volna, és senki sem veszi észre, hogy már nem vagyok ott.

A beszéd néhány perccel később véget ért. Automatikusan együtt tapsoltam a többiekkel.

Közvetlenül utána felszolgálták az ebédet. Kis adagokban kerti salátát, grillezett lazacot és spárgát kínáltak.

A körülöttem ülő hölgyek finom, lassú mozdulatokkal vágták fel a halat. Vissza kellett fognom magam, nehogy egészben bekapjam. Pillanatok alatt eltűntettem, és eltoltam a tányéromat. Elgondolkodva körülnéztem az étteremben. Semmi sem változott. Az ajtóban valami piros villant. Ültömben kihúztam magamat, és nyújtogatni kezdtem a nyakamat. És akkor megláttam őt. A szemünk összevillant. Az övé tágra nyílt a sokktól, és aztán el is ment.

Összereztem, a térdemet nekiütöttem az asztalnak. Anyám mondott valamit, de ügyet sem vettem rá.

A szívem felgyorsult.

Az nem lehetett.

Hirtelen felálltam.

– Victoria – szólt rám anyám te meg mit...

– Mindjárt visszajövök – mondtam szórakozottan.

Amilyen gyorsan csak tudtam, a terem hátsó részébe mentem,

le sem véve a szememet a barna hajú nőről. Egyszer hátranézett, és amikor látta, hogy felé sétálok, elkerekedett a szeme. Megszaporázta a lépteit.

Beleütköztem egy vendégbe, aztán egy pincérbe, akinél egy pezsgővel teli tálca volt, de a pillantásom rászégeződött arra a nőre.

Amikor kiléptem az étteremből, már félig kocogtam.

– Hé! – kiabáltam távolodó alakja felé. – Hé, várjon meg!

Átszaladt az előtéren, és élesen jobbra fordult a mosdók felé.

Emberek kapták a fejüket felénk, és megbámultak minket. Nem érdekelt. Beszélnem kellett vele. Mielőtt kislisszolt volna az ajtón, elkaptam a karját.

Megtorpant, és lassan megfordult. Farkasszemet néztünk. Ott állt velem szemben: a nő a képekről.

A levegő kiszaladt a tüdőmből.

Nem bírtam megmoccanni.

Nem bírtam gondolkodni.

Nem bírtam lélegezni.

Most, hogy személyesen láttam őt, a hasonlóságunk még nyilvánvalóbb volt. Sötét haját a válla mögé sepegte. Még a szeme is élénkkék volt, mint az enyém.

– Ki vagy te? – suttogtam.

A nő összerándult, és matatni kezdett a táskája pántjával. – Melanie. – Felemelte a tekintetét, és gyötrődő pillantással nézett rám. Összerezcent, mintha a neve hangzása fizikai fájdalmat okozott volna neki, és lassan bólintott. – Te pedig Victoria – mondta ki végül.

Bólintottam, és szórakozottan megsimogattam a hasamat.

Melanie feszült figyelemmel nézte a mozdulatot.

– Már meg akartalak ismerni egy ideje – vallottam be.

– Honnan tudtad, ki vagyok? – suttogta.

A legkevésbé sem akartam szóba hozni a képeket, mégis elkerülhetetlen volt.

– Fényképeket kaptam... rólad.

Elkomorodott az arca. Meg sem próbálta leplezni a bűntudatát. Egy másik időben vagy helyen eluralkodott volna rajtam a düh. De abban a pillanatban csak határtalan szomorúságot éreztem, amiért ugyanaz a férfi tett tönkre minket.

– Miért jöttél ide?

Úgy tűnt, zavarba hozta a nyugodt hangom és a szavaim.

– El akartam mondani neked, hogy sajnálom. – Hangosan nyelt egyet, és igyekezett visszatartani a könnyeit. – Először nem tudtam, hogy házas.

– Meddig voltál vele?

Melanie egy kicsit elveszettnek látszott, bizonytalan volt, hogy az igazat mondja-e vagy hazudjon.

– Majdnem egy évig.

Egy dolog elfogadni, hogy a házasságom tönkrement, és hogy a szerelemnek egy ideje nyoma sincs már, de egész más dolog hallani.
– De már hónapokkal ezelőtt véget vettem neki – tette hozzá gyorsan.

– Már nem számít. Wessel nem vagyunk együtt. – A szeme tágra nyílt a bűntudattól. – Nem miattad történt... habár határozottan nem segített.

– Annyira sajnálom! – Könnybe lábadt a szeme.

Nem gyűlöltem. Nem úgy néztem rá, mint a másik nőre vagy a gaz csábítóra. Az a cím nem illette meg. Ki tudja, Wes mit mondott neki? Tudtam, hogy valami komolynak kellett lennie, mert nálam jóval feldúltabbnak tűnt. – Hol találkoztál vele?

Volt egy rövid csend, és már azt hittem, megválaszolatlanul

hagyja a kérdésemet, de végül megszólalt.

– Ez aztán a beugratós kérdés! – A hangja halk volt, és azon kaptam magam, hogy közelebb hajolok, hogy jobban halljam. – Az utcán találkoztam vele. Egymásba rohantunk, és többé-kevésbé levert a lábamról. – Egy kissé keserűen elmosolyodott. – Mindig olyan magabiztos volt. Imádtam benne.

Ez a beismerés kiszorította belőlem a levegőt. Nem kellett volna fájni, de fájt. Bólintottam. Túlságosan is jól értettem őt.

– Azt mondta, szeret – folytatta, miközben kifejezéstelen arccal meredt a padlóra. – Én pedig hittem neki.

– Én is hittem neki.

Lehet, hogy volt egy kis része a szívemnek, amit megsebzett Wes árulása, de az egyértelmű volt, hogy Melanie számára ez a seb még mindig friss. Még mindig szerette őt.

– Övé a gyerek? – kérdezte.

Védelmezőn a hasamra tettem a kezemet.

– Nem – válaszoltam gyorsan. – Nem az övé.

– Ó. – Megkönnyebbültnek tűnt.

– Vissza fogsz menni hozzá, ugye?

Egyik lábáról a másikra állt.

– Nem. Biztos, hogy nem. – A szavai törékenyek voltak, képtelenek voltak megállni egyetlen másodpercig, mielőtt összeomlottak.

– Bántott? – kérdeztem kertelés nélkül.

– N-n-nem – dadogta.

A válaszában benne volt az a megerősítés, amire szükségem volt. – Meg kell szabadulnod tőle – mondtam sürgetően. – Nem jó ember.

– Hogy érted?

– Meg fog ölni itt. – Gyengéden megütöttem a mellkasát,

éppen ott, ahol a szíve vert. Összerándult. – És aztán, amikor már semmi sem maradt belőled, meg fog fojtani, hogy az utolsó leheleted is az övé legyen.

Valahol a folyosó végén valaki felnevetett. A hangra Melanie gyakorlatilag kiugrott a bőréből ijedtében. Körülnézett, mielőtt egy lépést hátrébb lépett tőlem.

– Mennem kell – suttogta.

Olyan erősen ragadtam meg a karját, hogy feljajdult. Annyi mindent akartam kérdezni tőle. Nem engedhettem el. Olyan közel voltam ahhoz, hogy kibogozzam Wes múltját. Elővett egy kulcsosomót, és láttam, hogy remeg a keze. Mielőtt megfordult és elment, még utoljára rám pillantott.

– Sajnálom. – Elszorult a torka. – Nagyon sajnálom.

Melanie lassan elhátrált tőlem, és aztán gyakorlatilag végigfutott a folyosón. Én mögötte sétáltam, egy szót sem szóltam, de nem akartam, hogy eltűnjön a szemem elől.

Figyeltem, ahogy kiment az előtérből. Lerázta a parkoló fiút, és egy régi Corolla felé sietett. Úgy hajtott ki a parkolóból, mintha az ördög lihegett volna a sarkában. Egyszer sem nézett vissza a bejáratra, hogy lássa, nézem-e. De szerintem tudta, hogy ott vagyok.

2015. november

Vacsora után lassan visszamegyek a szobámba.

Az emlék, ahogy elmondtam Sinclairnek, hogy terhes vagyok, beleégett az agyamba. Olyan boldogok voltunk. Tele voltunk reménnyel. Lepillantok a lányomra. Evelyn tőle van. Egész végig az ő lánya volt. De akkor miért nem örült, hogy láthatja? Miért nem kérte, hogy a karjába vehesse? Hogy megszeretgesse?

Épp amikor két lépést haladok előre a múltam feltárásával, a végén húszat kell visszamennem. Olyan sokszor emlékeztettem már magamat, hogy a rossznak meg kell történnie ahhoz, hogy elérjek a jóhoz, és hogy van fény az alagút végén, ha rendesen figyelek. Mégsem látom többé azt a fényt, és nem hiszem, hogy valaha is fogom.

Elegem van az emlékekből. És a Fairfaxból.

Mégis minden gondolatom csikorogva húzza be a féket abban a pillanatban, ahogy befordulok a sarkon. Csak néhány lépésre vagyok a szobámtól, de tudom, hogy valami történik. A nővérek, akik normális esetben a nővérpult előtt időznek, eltűntek. Néhány páciens a szobája előtt álldogál. Néhányan kis kört alkotnak. És minden szem rám szegeződik. Egy új lány elfordul, és kuncogni kezd, amikor visszanézek rá.

Ügyet sem vetve rájuk és a fejemben csilingelő vészjelzőre, a szobámba sietek. Nyitva az ajtó. Az ápolónők halkán beszélgetnek egymás közt. Amikor észreveszik, hogy ott állok, oldalra lépnek, és előbukkan Alice.

Ördögien mosolyog rám, és egy kupac gyógyszert tart felém.

– Nos, ez érdekes.

Közelebb lép. Egy lépést hátrálok kifelé a folyosóra. De ez nem elég, érzem, hogy a falak összezárnak körülöttem, összezugszorítva az esélyeimet, hogy valaha is kiszabadulhatok erről a helyről.

– Ez legalább hat vagy hét heti gyógyszeradag.

Nincs értelme tagadni, hogy az enyéme. Komoly arccal rámeredek, felkészítem magam arra, amit ezután mondani készül.

A többi ápolónő kiszivárog a szobámból. Kate is köztük van.

Nem néz a szemembe. Gyáva.

– Ilyesmit nem lehet büntetlenül megúszni.

– Az orvosom nincs itt. Nem tehet semmit – mutatok rá.

– Lehet, hogy nincs itt, de a szabályok megszegése következményekkel jár. – Alice annyira biztosnak látszik benne.

Feláll a szőr a tarkómon.

– Nem tehet semmit – ismétlem meg.

Alice a fejét csóválja és mosolyog. Semmi kedves nincs a mosolyában.

– Nem, én nem. De a műszakban lévő orvos igen. – Kinyújtja a kezét. – Adja ide a kisbabát, Victoria!

Ösztönösen közelebb húzom magamhoz Evelynnt.

– Nem.

– Adja ide nekem!

– Nem.

Alice megfogja Evelyn hasát, és ránt rajta egyet. Én kitarok, elütöm Alice kezét. De az ő szorítása erősebb az enyémnél. Kitépi a kezemből, és a mellkasához öleli a lányomat, mintha az ő kisbabája lenne. Nem pedig az enyém. A történetek felébresztik Evelynnt. Félelmében hangosan jajgatni kezd. Alice mosolyog.

A harag, ami úrrá lesz rajtam, megállíthatatlan. Olyan erő

vagyok, amivel számolni kell. Nem tudok lecsillapodni, még akkor sem, ha megpróbálom. Alice-re vetem magam. Ez egyszer rémültnek látszik. Helyes. Még neki is tudnia kell, hogy soha nem vehetsz el egy gyereket az anyjától. Olyan, mintha az alvó oroszán bajszát ráncigálnád. A végeredmény nem fog tetszeni.

Kiabálásokat hallok magam körül. Valaki elkap a derekamnál fogva, megpróbál visszahúzni. A karom ki van nyújtva, az ujjaim nyújtóznak, a pusztá levegőt karmolják.

A lányom továbbra is Alice-nél van.

Az én kislányom.

Nem tudom, éreztem-e már valaha ekkora dühöt. Még engem is megrémít.

– Adja vissza! – sikoltom.

Egyre több ember jön ki a szobájából. Nem érdekel. Tovább kiabálok Alice-re, elhordom mindennek. Sovány vigasz, hogy az önelégült vigyora elhalványul egy kissé.

Valakinek a keze befogja a számat. Ráharapok a húsára. Valaki felkiált, és a kéz azonnal eltűnik. Aztán elkezdenek végigvonszolni a folyosón. Ellenállok. Minden erőmmel küzdök.

Alice a sarkamban van, mintha ez egy halottas menet lenne, és arra készülne, hogy utolsó utamra bocsásson.

– Nem veheti el tőlem! – kiabálok. – Nem teheti!

Ám ahogy kimondom ezeket a szavakat, kétségeim támadnak. Kilenc óra van. A munkaidőnek már vége. Dr. Calloway nincs itt. Nem segíthet nekem.

Befordulunk a sarkon. A betegszobák ritkulnak. Jártam már ezen a folyosón. Ez nem az a hely, ahol az ember lenni akar a Fairfaxben. A folyosó legvégén van a fehér szoba.

Az ügyeletes orvos felénk fut. Annyira fiatal, hogy Doogie Howserre^{5} emlékeztet. Fogalma sincs, ki vagyok, és hogy mi velem a helyzet. Egyik sem válik a javamra. De úgy tűnik, fél tőlem, miközben Alice-ről Kate-re pillant.

Kihasználom az esélyemet.

– Ne hagyja, hogy elvegyék a kislányomat! – rimáncodok. –
Kérem, hadd menjek vissza a szobámba! Kérem!

Döbbentnek látszik.

– Már hetek óta a falban rejtegette a gyógyszereit – mondja neki
Alice.

– Fogja be! Fogja be! Ehhez magának nincs köze – csattanok fel.
Doogie kinyitja a fehér szoba ajtaját. Soha nem éreztem még ilyen
vakító félelmet. Olyan erős, hogy összegörnyedek a fájdalomtól.

Még utoljára kérni kezdem:

– Ne csinálja! Ne csinálja! – A hangom lehalkul, és még saját
magamnak is úgy hangzik, mintha egy gyerek könyörögne a
szüleinek, hogy ne bántsák. – Kérem, ne csinálja!

Alice bátorítja. Azt mondja neki, hogy kezelhetetlen vagyok. Az
orvos bocsánatkérő pillantást vet rám, mielőtt a vénámba szúrja a
tűt.

A gyógyszerek nem hatnak azonnal. De átkozottul közel vannak
hozzá. Már is kezdem érezni, hogy a testem súlytalanná válik.
Tudom, hogy mozdítanom kellene a lábaimat, és meg kellene
próbálnom ellenállni, de képtelen vagyok gondolkodni.

Könnyű vagyok, mint egy tollpihe. Gondolatban látom magamat
lebegni az égen, lassan ereszkedek a talaj felé. A levegő táncol a
bőrömön. Felfelé bámulok a fehér plafonra. Mosolygok, és aztán
lehunyom a szemem.

Az utolsó dolog, amit hallok: *A Fairfax nem kisbabának való
hely...*

Jó ember vagyok.

Tudom, hogy az vagyok.

Nem érdemlem meg, hogy itt legyek.

Mennyi idő telt el? Néhány perc? Órák? Napok? Nem tudom. És ez az ijesztő benne. Egy szobában, ahonnan minden zaj hiányzik, mozdulatlanra dermed az idő. A légzés nyomatékossá válik. És a lelkiismeret azzá a komisz lényé válik, ami rohadni kezd az emberben, csak arra várva, hogy kiforgassa a szavait, és végignézze a szenvedését.

A fehér szobában saját magad legádázabb ellenségévé válsz.

Abban a másodpercben, ahogy felébredtem, lebámultam a testemre. A szabadidőruhámnak nyoma sem volt, helyére egy kórházi hálóing került. A jobb csuklómon egy kék karpánt van. És egy zöld. Nem tudom, mit jelentenek, vagy hogy miért vannak rajtam egyáltalán. Mindkettőn ez áll:

DONOVAN, VICTORIA

5-19-2015

#5213627

Ennek semmi értelme. Miért tették ezt rám? Hiszen tudom, mi a nevem. Ez nevetséges.

De talán szándékos. Talán tudják, hogy kezdek megőrülni, és el fogom felejteni a nevemet. Talán így segítenek.

Vagy talán mégsem.

Talán valami olyat terveznek, ami maga alá gyűr. Hogy olyan gyógyszert adnak, ami annyira erős, hogy kitörli az emlékeimet, és nem fogom tudni, ki vagyok, vagy mit tettem, vagy kit szerettem. Vagy lehet, hogy egyszerűen csak meg akarnak fosztani a józan eszemtől.

Már maga a gondolat is arra késztet, hogy dörömbölni kezdjek az ajtón, azt sikoltozva, hogy engedjenek ki. Most már fájnak a kezeim. Zúzóadások lesznek rajta. A torkom is fáj.

Mind a négy falat fehér négyzetek borítják. Számtalanszor megszámoztam már őket. A számok soha nem egyeznek. A mennyezet fehér és a padló is fehér. Egy szem bútor sincs idebent. Csak egy takaró a sarokban, meg egy kicsi, lapos párna. Ez a két adalék kelléknek tűnik – az utolsó pillanatban született gondolat -, amit azért tettek ide, hogy „kényelmesnek” látszódjon tőle. A szoba sarkában vagyok, a hátamat a falnak támasztom, olyan távol az ajtótól, amennyire csak lehetek. Tudom, hogy egyedül vagyok itt bent, de szemeket érzek magamon, amik követik minden mozdulatomat.

Senki sem jött be, hogy rám nézzen. Itt fognak hagyni megrohadni? Nemet akarok mondani, de kezdek kételkedni magamban.

Nagyon halványan gyereksírást hallok. A szívverésem az egekbe szökik. Lelki szememmel látom Evelynt a kiságyában feküdni. Meg van rémülve, én pedig nem vagyok ott, hogy megvigasztaljam.

Már a gondolattól is hányhatnék kom támad. Ha most itt lenne, kinyújtanám a kezemet, és számolnám a szívverését. És akkor tudnám, hogy életben vagyok. Tudnám, hogy van esélyem túlélni ezt az egészet.

„Rossz anya... rossz anya... rossz anya.”

Nem tudom, mi célja van azzal az elmémnek, hogy sötét pillanatokkal idéz fel a múltból. Bármennyire nem vagyok hajlandó tudomásul venni ezeket a szavakat, mégsem tudom megtenni, mert

a jelenben történtek is alátámasztják őket. Rossz anya vagyok.

Elengedtem a lányomat. Nem küzdöttem elég keményen a nővérekkel és az orvosokkal.

Olyan sok minden van, amit nem tettem meg.

Reszketni kezdek, de olyan hevesen, hogy a fogam is vacog.

Azt hiszem, semmi sem hasonlítható ahhoz az örülethez és félelemhez, ami a lelkemet fojtogatja, de egy mély, sötét hang a fejemben azt mondja, tévedek. – Miért nem hallgatsz az emberre?

Felsikoltok, és egyenesen Wes szemébe nézek. Tőlem jobbra térdel, a lába a karomat súrolja. El akarom rántani magam, de csapdába estem.

Kisöpri a haját az arcomból, és a fülem mögé igazítja.

– Mondtam, hogy hagyd ezt abba, nem? Egész végig ettől próbáltalak megóvni.

Felhúzom a lábamat a mellkasomig, és a térdemre hajtom a homlokomat. Nincs itt... nincs itt... nincs itt.

Ez az egész csak a fejemben van. Ez történik, amikor a félelem átveszi az irányítást.

De itt van. Semmi sem kitaláció vele kapcsolatban.

– Elvették tőlem – morgom. – Elvették tőlem a kislányomat.

– A te hibád. – Wes hangja kedvesből és gyengédből fenyegetővé és kegyetlenné válik. – Olyan szép életet terveztem magunknak. Ezt tudod, ugye?

Talán ha lehunyom a szememet, talán ha róla tudomást sem véve beszélni kezdek, el fog tűnni.

– Hunyd le a szemed, és számolj tízig! Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne... – kántálom.

– Hagyd abba! – mordul rám.

Nem hagyom. Sőt, a hangom minden szóval hangosabbá válik.

– Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne...

– Hagyd abba!

Megmarkolja a karomat. Ráz engem, üvöltözik velem, hogy hagyjam abba.

Hunyd le a szemed, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne. Hunyd le a szemed, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne. Hunyd le a szemed, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne. Hunyd le a szemed, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne. Hunyd le a szemed...

Az ajtó lassan, nyikorogva kinyílik.

Nem is vesződöm azzal, hogy felemeljem a fejemet.

Rendszertelenül a falhoz csapkodom a kezemet, újra meg újra meg újra. A zaj, amit a tenyerem csap a borításon az egyetlen, ami emlékeztet arra, hogy még mindig élek és jelen vagyok.

– Victoria, annyira sajnálom! – Dr. Calloway letérdel mellém. Az arckifejezése aggodalmas. Kifejezéstelen arccal bámulok rá. – Nem tudtam, hogy egész éjjel idebent volt. Ezt soha nem engedélyeztem volna.

A vállamra teszi a kezét, én pedig elrántom magam az érintése elől. Ennyit bír el az ember, mielőtt beleroppan.

– Annyira sajnálom! – ismétli meg.

Dr. Calloway kinyújtja a kezét, de egyedül állok fel. Nem zárta be maga mögött az ajtót, így hallom az ápolónők és a páciensek nagyon halk neszezését.

– Mennyi ideig voltam itt bent? – A hangom elcsuklik.

– Csak egy éjszakát. Nem többet kilenc óránál.

Lehetetlen. Olyan érzés, mintha évek teltek volna el.

Abban a pillanatban villámcsapásszerűen eszembe jut Evelyn.

– Hol van a kislányom?

Dr. Calloway maga elé tartja a két kezét.

– Jól van. Jól van.

– Hol van? – A hangom most már kétségbeesett.

Amíg a saját szememmel nem látom, addig nem leszek nyugodt. Ebben a szobában az elszeparáltság a legrémisztőbb. Számptalan

alkalommal hallottam a lányom sírását. Aztán egy idő után, nem tudom, mikor, abbamaradt.

És akkor elkezdtem rettegni a legrosszabbtól.

Tudom, hogy képtelenségnek hangzik, de amikor a pulzusomat kerestem, arról győzködve magamat, hogy ha ki tudom tapintani, akkor a kislányom még mindig életben van, nem találtam.

– Hol van? – kiabálom.

– Victoria, ő jól van. De beszélnem kell magával valamiről, amit az aktájában találtam. Én...

Dr. Calloway szája mozog, de nem hallom a szavakat a szívdobogásomtól. Próbálok odafigyelni. Tényleg próbálok. Ám az eszem azt sikoltozza, hogy találjam meg a lányomat, és ez cselekvésre késztet. Átbújok dr. Calloway karja alatt, és kifutok a folyosóra.

– Victoria! – kiált utánam.

– Tudnom kell, hogy jól van-e! – kiabálom, és végigrohanok a folyosón.

Nem tart sokáig, hogy a szobámhoz érjek. Az ajtó tárva-nyitva, s elég egy pillantás, hogy tudjam, Evelyn nincs ott. Gyorsan továbbmegyek a közös helyiség felé.

A folyosó üres. Az ajtók zárva, csak az egyik terápiás szobáé van nyitva. Egy nővér épp egy csapat nőt terel be. Elköveti azt a hibát, hogy mögöttük nyitva hagy egy ajtót. Berohanok rajta a közös helyiségbe.

Minden szem rám szegeződik. Úgy nézhetek ki, mint egy dühöngő örült. Ám ebben a helyzetben nehéz foglalkozni ezzel. A külsőm a legutolsó dolog, ami érdekel.

Hol van? Hol van? Hol van? Körbefordulok, és aztán meglátom Alice-t. A nővérpult mellett áll. A karjában van a lányom.

Az én kislányom.

Alice észrevesz. Az a fontoskodó viselkedés, amivel az orvost

bátorította, hogy nyugtatózzon be, már eltűnt. Rémültnek látszik. Miattam.

- Adja ide a kisbabámat! – Abban a percben, ahogy a szavak elhagyják a számat, déja vu érzésem támad. Ám csupán másodpercekre torpanok meg.

Elveszem a lányomat, készen arra, hogy öljek érte, ha arra van szükség. Szorosan magamhoz ölelem. Sír. Megpróbálom megvigasztalni, de nem hajlandó megnyugodni.

„Nézd meg, mit csináltál...”

Wes hangja suttog a fülemben. Megpördülök. De nincs ott. A televízió megy, ahogy szokott, azonban senki sem nézi. A társasjátékokat félbehagyták. A könyveket letették az asztalokra.

Számos szempár szegeződik rám.

És akkor meglátom őt.

Odakint van, az épület mellett sétál. Fényes nappal.

Egyet lépek előre, de megállok, amikor eltűnik a látómezőmből.

– Nem, nem, nem... – suttogom. Ez nem történik meg újra. Most nem. Nem szökik meg olyan könnyen, miközben én csapdába estem ebben a börtönben.

Az étkező felé indulok, ahol a zsaluk mindig nyitva vannak, ragyogó, fehér fényt engedve be, és így tisztán láthatom West. A keze a zsebében, a tekintetét előreszegezi. Sötét vigyor játszik az ajkán.

A tempóm az övéhez igazodik, lépésről lépésre. Elöttem a terem balra és jobbra szétválk. Velem szemben a hátsó ajtó van, ahol az ápolónők a cigi szüneteket tartják.

A vállamat az ajtónak vetem, kinyílik, de azonnal megszólal a sziréna.

– Hé! – kiáltja mögöttem egy nővér. – Jöjjön vissza!

Amint odakint vagyok, nekiiramodok. Wes már előnyre tett szert velem szemben. Az erdő felé fut, ösvényt hagy maga után a hosszú

fűben.

Mezítláb, és a lányommal a karomban futok utána. Számptalan hangot hallok magam mögött, de nem állok meg. Érzem a csontjaiban, hogy közeledik az igazság pillanata, és minden eddigi történés ezt készítette elő. De most csak az érdekel, hogy utol kell érnem West. A száraz fű eltörik a talpam alatt. A szívem olyan gyorsan zakatol, hogy azt hiszem, kirobban a mellkasomból. Olyan, mintha a riasztó egyre hangosabban szólna. És aztán meghallom Sinclair hangját. Azt kiabálja, hogy álljak meg.

De hát nem érti? Hetek óta próbálok kibogozni a múltamat, kioldani a csomókat, és tudtam, hogy nagyon közel járok ahhoz, hogy visszakapjam az életemet. Ott volt az orrom előtt.

Gyakorlatilag meg tudtam volna érinteni.

– Wes! – kiabálok. – Állj meg!

Továbbfut. Az izmaim úgy égnek, hogy a legszívesebben a földre rognék és mohón kapkodnám a levegőt.

Közben egyre közelebb érünk a fákhöz, aztán egyszer csak azt veszem észre, hogy elnyeltek minket. A fű helyét levelekkel, fenyőtűkkel és törött ágakkal borított nyirkos talaj veszi át. Összeszurkálja a talpamat. De alig veszem észre a fájdalmat. Ziháló légzésem keveredik a riasztók visításával. Hirtelen megbillenek. Egy kicsit botladozom, de talpon maradok.

Evelyn üvölt. Ezúttal érzem a szívverését. Ugyanolyan szapora, mint az enyém.

West nem hátráltatja semmi. Kidőlt fatörzseket ugrik át. Kitér a mélyedések elől.

Sinclair még mindig mögöttem van. Folyamatosan a nevemet kiabálja. Érzem a hátamon a pillantása súlyát.

Felhők takarják el a napot, így még jobban körülvesz a sötétség. Feltámad a szél, végigsüvít a fák között. A hajtincseim az arcomba csapódnak, elhomályosítják a látásomat, ezért türelmetlenül félresöpröm őket.

Továbbfutunk. Nem tudom, hová megyünk, vagy hogy mi fog történni. Wes előttem van, kanyarog a fák között, vastag ágakat lép át, mintha már sokszor csinálta volna. Végül a fák ritkulni kezdenek, és a semmi közepén egy kis faház áll. Wes berohan, és nyitva hagyja az ajtót.

Tétovázom.

És aztán belépek. Lihegek, majdnem összeesem a kimerültségtől. De megmerevedek, amikor meglátom, mi vesz körül. A falról a saját arcom mosolyog vissza rám. Egyetlen négyzetcenti sincs, amit ne képek borítanának. Néhány csak engem ábrázol. A többi Wesről és rólam készült a kapcsolatunk idején.

A kis faház a régi házunk hálósobájának pontos másolatává változott. Ugyanaz a baldachinos ágy. Ugyanaz az ágytakaró. Ugyanaz a szőnyeg. A fal melletti fésülködőasztalon egy rólunk készült esküvői kép áll ezüstkeretben.

Úgy érzem magam, mintha egy elvarázsolt kastélyban lennék. Nem lepne meg, ha a padló mozogni kezdene alattam, és egy titkos szoba bukkanna elő alóla, ahol további meglepetések várnak rám.

Wes hangosan tapsolni kezd. Megpördülök.

– Gratulálok, hogy sikerült ideérned. – Zsebre dugja a kezét, és hintázni kezd a sarkain. – Egy percig nem hittem, hogy megvan benned a bátorság, hogy összeszedd magad és elindulj. Ahogy leráztad azokat a nőket... – fütyönt egyet – tökös volt.

Teljesen mozdulatlanul állok, levegő után kapkodok.

– Fogadni mernék, hogy tudni akarod, miért vagyunk itt. Nem igaz?

Csak bólintani bírok.

– Meg akartam mutatni neked, hol laktam egész idő alatt – magyarázza. A nagyobb hangsúly kedvéért felemeli a karját, és a kis helyiségre mutat. – Tetszik, ahogy kidíszítettem?

Közelebb jön, én pedig gondolkodás nélkül egyet hátralepek.

A közelében ösztönösen ezt teszem. De csak nevet a félelmemen.

– Miért nézel olyan rémulten? Nem foglak bántani. A te oldaladon állok, Victoria. Segíteni akarok, hogy emlékezz.

Sinclair hangja egyre hangosabbá válik. Az vigasztal, hogy nemsokára már nem leszek egyedül.

– Nem akartál segíteni nekem! – kiabálom. – Elintézted, hogy úgy nézzen ki, mintha csak kitalálnám a látogatásaidat.

– Nem igaz. Szabadon járkáltam a Fairfaxben minden egyes alkalommal. Nem az én hibám, hogy a biztonsági szolgálat egy nagy rakás szar. Mellesleg azért látogattalak meg, mert törődöm veled.

A légzésem kezd egyenletessé válni, a szívverésem viszont nem.

– Hazudsz.

– Ez megint csak nem igaz. Nagyon is törődöm veled. Szeretlek. Remegő ujjal rámutatok. Ez most nem az a pillanat, amikor kiforgathatja a dolgokat, és úgy állíthat be, mintha én lennék az őrült.

– Kibaszott őrült vagy – sziszegem.

– Na, ugyan már! Ez gyenge lövés volt, Victoria. Egy kicsit mindenki őrült. Annak kell lenni, hogy túlélje ezt a világot.

– Miért csinálod ezt?

A padló megreccsen alatta, ahogy közelebb jön.

– A feleségem vagy. Szeretlek.

A tekintete és a megszállottság a hangjában arról árulkodik, hogy ez a kör soha nem fog véget érni. Soha nem fogok megszabadulni ettől az embertől. Ha valaha is sor kerül rá, akkor már alulról szagolom az ibolyát.

– Nem – nyögöm. – Nem, nem, nem!

Sinclair beront az ajtón. A mellkasa hullámzik, miközben megkeres a tekintetével. Túlságosan rémul, túlságosan sokkos állapotban vagyok ahhoz, hogy elinduljak felé. Tesz felém néhány lépést, de megáll, amikor észreveszi West. Az arca elsápad.

West összezavarja az érkezése.

– Megérkezett a hármas számú résztvevő is. Jól van, jól van. Már csak egy emberre várunk.

– Wes? – kérdezi Sinclair hitetlenkedve.

– Mi a gond, Montgomery? Úgy nézel ki, mintha kíséretet látnál.
– Mit művelsz?

– Miért kérdezi ezt mindenki? Nem figyeltél Victoriára az elmúlt néhány hétben? Életünk szerelme az igazat akarja. Ezért meg is fogja kapni tőlem.

Egyre csak mondja, de engem már vár a múltam. Fölöttem ólálkodik, mint egy méhraj, zümmög, a hangja minden múltó másodperccel hangosabbá válik.

Még nem érintett meg, de már érzem az igazság csípését.

Vicces, hogy csupán egy órája alig vártam, hogy megszökhessek. Alig vártam, hogy felkutassam az igazságot, vakmerőn kinyújtottam érte a kezemet, és belekapaszzkodtam. De most rettegek. Hirtelen nem kapok levegőt. A szívem lüktetni kezd. Forogni kezd velem a világ.

A látásom kezd elhomályosulni, és a suttogások a múltból hangosabbá válnak a fejemben. Próbálok Wesre összpontosítani.

– Először arra gondoltam, hogy a háznál kellene újra összejönnünk. Hiszen ott találkoztunk mindannyian. Ott kezdődött az árulás. Tehát ott is kellene végződnie, nem? De tévedtem. Nem ott kezdődött. Távolról sem.

Vánszorogni kezd az idő. A levegő fojtogatóvá válik. Áporodottá. És majdnem olyan, mintha a múltat lélegezném be.

– Érthető, hogy dühös vagy – mondja Sinclair Wesnek, úgy beszél vele, ahogy egy hisztiző gyerekkel kellene. – De gondolkozzunk világosan!

– Azt teszem. Sőt, kezdem azt hinni, én vagyok az egyetlen ebben a kurva szobában, aki világosan gondolkozik. – Rám néz, a szeme igéző. – Victoria a katalizátor. Vele kezdődik és ér véget minden.

Ennyi az egész. Hat egyszerű szó.

Hat másodperc kimondani.

Hat másodperc a pusztításhoz.

Wes az egyik másodpercben még a szoba túlsó felén van. A következőben már rám veti magát. Kinyújtott karral és széttárt ujjakkal leránt a földre. A hátamon landolok. A levegő kiszorul a tüdőmből. Nincs idő sopánkodni. Reagálnom kell. Le kell löknöm őt magamról. Meg kell védenem Evelynt.

De már késő.

Kezek fonódnak a nyakamra, egyre jobban szorítják. A szorítással egyidejűleg a mosoly egyre szélesebb lesz Wes arcán.

Lehunyam a szemem, már káprázik a fájdalomtól. A gyötrelmem sikolyait hallom. Vért látok. A sárba markoló kezemet. Látom magamat, ahogy lecsukom a szememet.

Számolom a lélegzetvételeimet.

Hatig jutok, és aztán elveszítem az eszméletemet...

40

2015. május

Hiszek abban, hogy mindig minden körbeér.

Életek érnek véget.

Újak kezdődnek el.

Néha a kör az utolsó leheletünkkel zárul be. Néha sokkal korábban megtörténik. De azt megígérhetem, hogy a részek mindenképpen összeérnek, és amikor erre sor kerül, többé semmi sem lesz ugyanolyan.

Wes és Victoria fejezete végül elérkezett a lezáráshoz. Azon a napon kora este átjött, és aláírta a válási papírokat. Mély megkönnyebbülés árasztott el. Hivatalosan is véglegesnek éreztem mindent.

Az utolsó héten semmi mást nem csináltam, csak csomagoltam. A napi munka abból állt, hogy átnéztem mindent, és leragasztgattam a dobozokat. Másnap készültem kiköltözni. A kábeltévét és az internetet kikapcsolták. A csend olyan nyugtalanító volt, hogy kinyitottam a laptopomat, és betettem egy filmet, csak hogy halljak valami zajt.

Bizarr volt ilyen csupasznak látni a házat. Amikor utoljára ilyennek láttam, tele voltam optimizmussal és reménnyel a jövőt illetően, és bár most ugyanezzel a két érzellemmel készültem elhagyni, ezt már nem vakon tettem. Tudtam, hogy az út, amin

Sinclairrel elindultunk, nem lesz sima. Lesznek benne hepehupák.

De szerettem őt. Ráadásul bíztam is benne.

Hittem, hogy minden rendben lesz velünk.

Kibámultam a konyhaablakon, miközben rövid szünetet tartottam a pultok takarításában, arcomon egy apró mosollyal. Néhány nappal korábban Wes üzleti útra ment. Aznap, amikor elindult, még küldött egy e-mailt. Végre beleegyezett, hogy aláírja a válási papírokat. Azt mondta, elintézi, amint hazaér az útról.

Először szkeptikus voltam. Számítani akartam az ígéretére, és hinni neki, de ha a vele töltött idő megtanított valamire, az az volt, hogy imádja a játszmákat.

De ezúttal igazat mondott. Aznap este valóban eljött, és a zárban elforduló kulcs hangja az együtt töltött boldogabb időkre emlékeztetett. Amikor belépett a konyhába, sokkolt a megjelenése. A rendes körülmények között összeszedett Wes kész roncs volt. A haja felfelé meredezett, mintha órákon keresztül húzgálta volna. Legalább egynapos borostája volt, és a szeme vérben forgott. Körülnézett a házban. Több évnyi megőrzött emlék látszott a szemében.

– Hol vannak a papírok? – kérdezte.

– Ott. – A konyhaszigetre mutattam, miközben a mosogatónak támaszkodtam. Olyan szorosan a kezemre tekertem a konyharuhát, hogy féló volt, elszorítja a vérkeringésemet.

Wes elővett egy tollat. Valószínűleg addigra már milliószor átolvasta az iratokat, mégis áttanulmányozta az egészet. Amikor az utolsó oldalhoz ért, felemelte a fejét, és végre a szemembe nézett. Nem kaptam el a pillantásomat.

A tekintete gyötrődő volt. A szája kinyílt és becsukódott, mintha a szavak súlya túl sok lenne neki. Egy rövid másodperce lehunyta a szemét, aztán aláírta az iratokat.

– Köszönöm – mondtam végül.

Wes keresztbe fonta a karját, és hitetlenkedő fejcsóválás közepette nézett rám.

– Mi az? – kérdeztem védekezőn.

Megrántotta a vállát.

– Semmi. Én csak... én csak nem gondoltam, hogy valaha sor kerül erre. Tudom, hogy a szerelem elmúlhat, és a házasságok megromolhatnak, de soha nem hittem volna, hogy ez valaha megtörténik velünk.

– Én sem.

Még néhány röpke pillanatig tartotta a szemkontaktust, aztán elővette a kocsikulcsait.

– Mennem kell.

Percekkel később el is ment. Csak én maradtam, meg a házat ostromló szél és az ablakokat kemény, dühös cseppekben verdeső eső. Az időjárás egész nap rémes volt, és semmi jelét nem mutatta, hogy csillapodni akarna. Csupán egy órája volt, hogy Falls Churchre és a környező városokra komoly viharriasztást adtak ki.

Fényes villámcsapás világította meg az eget. Mennydörgés hallatszott, olyan hangos volt, hogy összereztem tőle.

De még a sötétben is tudtam minden egyes virágnak a helyét a kertemben. Meg tudtam volna mutatni a rózsákat és a kálákat. Ez volt az egyetlen, ami hiányozni fog ebből a helyből. Annyi szeretetet és törődést fektettem a hátsó kertbe. Próbáltam meggyőzni magamat, hogy akárhová is megyek, egy teljesen új kertet ültethetek és gondozhatok, és mellettem lesz Evelyn is. Mindent meg fogok tanítani neki, amit a virágokról tanultam.

Megsimogattam a hasamat, a kezem megnyugtató köröket rajzolt. A baba rúgott egyet, én pedig elmosolyodtam. Jobb életet fogok biztosítani neki.

Gyorsan összecsomagoltam még egy dobozt, és leragasztottam a tetejét. Edényekkel és serpenyőkkel raktam tele, így túl nehéz volt, hogy felemeljem. A padlón át a sarokba csúsztottam, majd nagyot

fújtattam. Körülnéztem a szinte már csupasz konyhában. Nagyjából egy órán belül az egész össze lesz pakolva, és hivatalosan is készen leszek. Felemás érzés volt üresen látni a házat, de ugyanakkor izgalmas is, hiszen új életet készültem kezdeni Sinclairrel és a kisbabánkkal. Lepillantottam kikerekedett pocakomra, és szeretetteljesen megint megsimogattam.

És ekkor történt, hogy nyílt a bejárati ajtó. Odakaptam a fejemet, és West láttam besétálni. Esőillatot és egy hideg légáramlatot hozott magával. Libabőrös lettem tőle.

– Mit csinálsz itt?

Becsapta maga mögött az ajtót, és besétált a szobába, a tekintete élettelen volt.

– Gondolkoztam egy keveset...

– Miről? – Félelem futkosott fel s alá a gerincemen.

Hangosan horkantott egyet, és elkezdte átlapozni a papírokat.

A mappáért nyúltam, de elrántotta tőlem.

– Wes – mondtam, egy kicsit túl sürgetőn -, add azt ide!

Amikor az utolsó oldalhoz ért, a tekintetem elhomályosult.

Itt romlott el minden.

Wes felpillantott rám, az arca nyugodt volt. De a szeme... két gyűlölettel teli tó.

A nyelvemet hirtelen túl nagynak éreztem a számban. Muszáj volt megnyugtatnom őt, mielőtt a dolgok irányíthatatlanná válnak.

Így hát az igazat mondtam:

– Wes, most írtad alá a papírokat. Innen nincs visszaút.

Felnevetett, mintha viccet meséltem volna neki.

– Végeztünk? – Wes a hasamra mutatott. – Aligha mondhatnám, hogy végeztünk volna.

– Elmegyek – jelentettem ki, inkább magamnak, megerősítésként, hogy ez a helyes terv, a helyes út.

Wes felvette az iratokat, és felém indult. Nem mozdultam, habár majdnem belehaltam, hogy olyan távol kerüljek tőle, amennyire csak lehet. Amikor már közvetlenül előttem állt, felemelte a papírlapokat, és kettétépte őket, aztán hagyta, hogy a darabok a padlóra hulljanak. Vigyorogva lebámult rám. Túlságosan nyugodt és összeszedett volt. Ebben a pillanatban olyan volt, mint a megrepedt jég. Nem bírtam abbahagyni a remegést.

– Te ezt már tervezted egy ideje. És ez sokkol engem. De veled kapcsolatban már semmitől sem kellene sokkot kapnom, nem igaz?

– Wes...

– Tökéletesen készen állsz elkezdni az új életedet, és hátrahagyni engem, ugye?

A pániktól a vér megfagyott az ereimben, mert a szeme halott volt. Hűvös. Érzelmektől mentes. Mint aki képes lenne bántani, sőt, megölni engem, és közben semmit sem érezne. Ki kellett jutnom onnan. A szemem sarkából a néhány lépésnyire lévő ajtóra pillantottam.

– Miért nézel így rám? – Lassan közeledett felém. – Miért nézel úgy rám, mintha én lennék itt a rosszfiú? Csak megállapítom az igazságot.

– Nincs értelme annak, amit mondasz – suttogtam.

– Dehogy nincs értelme, Victoria.

Kis lépésekkel a hátsó bejárat előtere felé araszoltam. A táskám a pulton volt, közvetlenül az ajtó mellett. Akár fel is markolhattam volna, miközben az ajtó felé futok.

Wes ugyanolyan lassan mozgott, úgy cserkészett be, mintha a zsákmánya lennék.

– Miért tűnsz olyan feldúltnak, Victoria? Miért zaklat fel mindenkit annyira az igazság? Hm? Miért hiszi azt mindenki, hogy ártani fog nekik? Én viszont azt mondom, ide nekem az igazságot! Hadd legyen minden az enyém!

Kinyújtotta a karját, és féltem, hogy ha megint leereszti, hozzám

fog érni.

– Wes. – Magam elé tartottam a kezemet. – Dühös vagy. És meg is értem... – Mosolyogtam, és igyekeztem nagy levegőt venni. – De legyünk gyakorlatiasak ezzel kapcsolatban, és ne kiabáljunk. – Kiabálok, és ez a te hibád. Te juttattál ide, mert veled kezdődik és ér véget minden, nem igaz?

Lehetetlen volt helyesen válaszolni a kérdésére. Mindenképpen félreértette volna. A helyiségből elfogyott a levegő. És elfogyott a türelmem is. Sarkon fordultam, és a konyha felé futottam.

– Válaszolj nekem! – kiabálta.

Éreztem, hogy a szavai felém nyúlnak és a húsomba mélyesztik ocsmány karmaikat.

Már nyúltam volna a táskámért, de Wes gyorsabb volt, megragadta, aztán a falhoz vágta. Összereztem, és figyeltem, ahogy a tartalma kiömlik.

– Mondd meg, mire gondoltál ma este! – Fel és alá járkált, hideg tekintetét le sem vette rólam. – Tényleg azt hitted, hogy egy darab papír varázslatos módon megengedi, hogy eltűnj az életemből? Hm? Nem válaszoltam.

Az egyik másodpercben még köztünk volt a konyhasziget, de aztán, mielőtt reagálhattam volna, már nem volt semmi, ami elválasztott volna minket egymástól. Wes lerántott a padlóra. Olyan fájdalmasan érkeztem a jobb oldalamba, hogy kapkodnom kellett a levegőt. Fájdalom rázta meg a testemet. A szemhéjam mögött fényes fehér pöttyöket láttam.

Nevezhetjük anyai ösztönnek, de a hasamhoz kaptam a kezemet. A kisbaba rúgott egyet, és attól az egyetlen apró rúgástól újra feltöltődtem, elég erőt kaptam tőle, hogy hátrafelé kezdjek kúszni, az ajtó felé.

Könnyek gyűltek a szemembe. A fény egy kissé elhomályosult a fejem fölött. Nem tehettem meg, hogy csak fekszem ott tétlenül. Harcolnom kellett. Ha magamért nem is, akkor a kisbabámért.

Valami láthatatlan erő lett úrrá rajtam. Soha nem fogom megtudni, mi volt az, vagy csupán az anyai ösztön volt-e, hogy megóvjam azt, akit szeretek. De elég helyet sikerült kimocorognom, hogy felemelhessem a lábamat, és amilyen erősen csak tudtam, eltalálhassam West a lába között.

Ettől hátraesett, hangos puffanással ért földet.

Megpróbáltam felállni, de a fájdalom elviselhetetlen volt. Így hát kúsztam.

A kulcsaim a földön heverték, csak néhány lépésre, ott, ahová a táskámból estek. Nem volt más dolgom, csak felkapni és elmenni, amilyen gyorsan tudok. De a lábam nem volt hajlandó együttműködni, és a testem reagálni akart a fájdalomra. Össze akart gömbölyödni, és meg akarta várni, amíg elmúlik. Így kétszer annyi időre volt szükségem ahhoz, hogy megmozduljak.

Mögöttem Wes felnyögött, halk káromkodásokat mormolt. Felült, belekapaszkodott a konyhasziget szélébe, hogy megtámassza magát, és amikor ezt tette, egy konyhakés esett a földre, hangosan csörömpölve.

Wes az éles pengére meredt, aztán rám.

Menj, menj, menj! – sikoltotta az eszem. Megfordultam, és a kulcsokért siettem.

Wes kiabált, de nem értettem a szavait. Elkapta az egyik karomat, és fájdalmasan kicsavarta. Sikítottam, miközben a karomat hirtelen a hátamhoz szorította.

Esélyem sem volt, hogy megvédjem magamat. A kés lesújtott, és égető fájdalmat éreztem, mintha hús égne, szétolvadna, annyira lassan.

Olyan érzés volt, mintha soha nem akarna véget érni.

Wes elejtette a kést, és mosolyogva bámult le rám. Zihált, én pedig alig kaptam levegőt. A tenyeremet a hasamra szorítottam, azt gondolva, hogy ha elég erősen csinálom, a vér vissza fog folyni a testembe, és a seb begyógyítja saját magát.

De egyre jobban szivárgott az ujjaim között. Fájdalommal és vádlón meredtem Wesre.

Ő elugrott, és igyekezett távolabbra kerülni tőlem, de nekiütközött a hűtőszekrénynek.

– Nézd meg, mit tettem miattad! – kiabálta. Félelem és pánik látszott a szemében. Ugyanakkor mohó vágyakozással és elragadtatással bámulta a vért.

Szorosan lehunytam a szememet. Rászorítottam a kezemet a sebre, és összerándultam. A fájdalom felerősödött.

Wes járkálni kezdett, azt hajtogatta, hogy ezt én váltottam ki belőle. Hogy ez teljesen az én hibám. A felesége vagyok, és annak is kell maradnom.

Egyre kevésbé éreztem a fájdalmat. A testem kezdett súlytalanná válni.

És aztán hirtelen Wes a válla fölött rám pillantott. A szeme tágra nyílt, és olyan volt, mintha akkor eszmélt volna rá, hogy mégiscsak ott vagyok. Felvette a mobilomat, és beütötte a 911-et. Miközben a telefonkezelővel beszélt, a hajába túrt, s olyan szorosán kapaszkodott a tincsekbe, hogy úgy tűnt, csomókat fog kitépni belőle.

Riadt hangon azt mondta az operátornak, hogy megsebesítettem magamat. Késsel szúrt seb. Rengeteg vér.

Az operátor tovább beszélt, de Wes csak bámult rám azzal a vérfagyasztó mosolyával. A telefontal a kezében lassan odasétált hozzám. Letérdelt mellém. A kés csak egy karnyújtásnyira volt, de nem számított, a baj már megtörtént.

Azt hittem, eljött a vég. Az életemé és a kisbabámé is.

Wes lecsúszott a tálalószekrény mentén, leült mellém, és felbámult a mennyezetre. Az egyetlen hang az én zihálásom volt és a telefonkezelő hangja:

– Uram? Ott van még? Beszéljen hozzám!

Egy szót sem szóltunk. Akkor se tudtam volna, ha megpróbálom.

Kezdttem ragyogó fényeket látni, a sárga ezernyi árnyalatát. Annyira szép volt.

– Ott van még? Uram?

Semmi.

– Uram, tudnom kell, hogy minden rendben van-e.

Wes kisöpörte a haját a homlokából, miközben kinyomta és leeresztette a telefont. Össze akartam rándulni, de a fejem nem engedelmeskedett.

– Nézd meg, mit tettem miattad! – ismételte meg.

Újra meg újra ezt a mondatot szajkózta. És aztán tágra nyílt szemmel rám pillantott. Egy ötlet kezdett formálódni a fejében. Nem bírtam megmoccanni.

– Kérlek, ne! – suttogtam.

Felvette a kést.

– Gyűlölsz engem, nem igaz?

A kezembe tette a kést, de az ujjaim nem tudták rendesen megszorítani.

– Tedd meg! – sürgetett. – Tedd meg! Tudom, hogy meg akarod tenni.

Megráztam a fejemet. A vérem kezdte átítatni a ruháimat.

Reszkettem. Wes szeme tágra nyílt, a tekintete eszelős volt.

– Tedd meg! – üvöltötte.

A kés a földre esett. Wes fölém tornyosult, és végigsimította az arcomat.

– Mindent, amit teszek, Victoria, érted teszem. Nem látod, mennyire szeretlek?

A hangja elhalkult, mintha folyamatosan az eszméletvesztés határán lebegtem volna, majd rövidesen teljesen elhallgatott.

Nem tudom, meddig maradtam abban a testhelyzetben. Lehunytam a szememet. Annyi fájdalmat éreztem, fizikait és lelkit,

hogy már szinte eltompultam. Rettenetes dolog volt nem érezni. Dúdolni kezdtem, hogy kizárjak mindent. Dúdoltam, mert emlékeztetett arra, hogy még mindig életben vagyok.

Még mindig lélegeztem.

Még mindig volt egy élet, ami tőlem függött.

Nem voltam hajlandó arra gondolni, hogy minden így érvéget.

Odakint az eső újra rákezdett.

Lassan átgyördültem, és négykézlábra emelkedtem. Vakító fájdalom hasított át rajtam, amitől levegő után kapkodtam. A kulcsok felé indultam, és nem vettem tudomást a padlóra csöpögő vérem hangjáról.

Mielőtt kikúsztam volna, hátrapillantottam a vállam fölött, hogy egy utolsó pillantást vessek a régi életemre. Wes most már állt, kába arckifejezéssel bámult a padlón szétkent vérré.

Emlékeztettem magamat, hogy lélegezzek. Hogy nem gondolhatok rá. Felemeltem a karomat. Erőtlenül elfordítottam az ajtógombot. Az ajtó nyikorogva kinyílt, én pedig kiaraszoltam a hátsó verandára. Percekig tartott, amíg leértem a lépcsőn. Már annyira esett, hogy a bőrömre hulló cseppek lemosták a vért a kezemről. Ágak recsentek a tenyerem alatt, és felhasították. Alig vettem észre a szúró fájdalmat. Másztam tovább. Számoltam a lépéseimet.

Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy...

A hajam fekete függönyként hullott az arcomba. Azt kezdtem mondogatni magamnak, hogy ha nem állok meg, az életem nagyon jó lesz. Nagyon-nagyon jó.

Azt mondogattam magamnak, hogy az a meleg folyadék, amitől a felsőm a bőrömre tapad, csak az eső.

Nincs rajtam vér.

Nincs fájdalom.

Semmi.

Jól vagyok.

Hangosabban dúdoltam.

Tizenöt, tizenhat, tizenhét...

Egyre nehezebb lett a mozgás. A talaj egyre közelebb került. A hajamat már a fűben húztam. Még hangosabban dúdoltam, s végül már teljes hangerővel énekeltem. Tizennyolc, tizenkilenc, húsz...

Már láttam az autót. Lenyomtam a távirányítón a nyitó gombot, de nem volt bennem elég erő ahhoz, hogy működjön is.

Huszonegy, huszonkettő, huszonhárom...

Mozognom kellett, de kezdtem szédülni.

És a huszonnegyedik lépésnél elszállt az erőm, a földre rogytam.

A víz eláztatta a nadrágomat, a hideg a csontomig hatolt.

Olyan érzés volt, mintha a testem keményen harcolt volna az életben maradásért. Ám valami legbelül bennem feladta. Haldoklott. Nem volt semmi, csak feketeség, és a hűvös, nedves talaj az arcom alatt. A szemem lecsukódott. Oltalmazón a hasamra szorítottam a kezemet. Egy csodaszép himnuszt dúdoltam. A szemem kezdett lecsukódni. Még egy utolsó lélegzetet vettem, mielőtt a világomra sötétség borult.

2015. május

Távrolról gyereksírást hallottam.

A fejem oldalra billent. A szemem lassan résnyire kinyílt. A látásom homályos volt, mintha fehér fátyol takarta volna a szememet. Nagyobbra nyitottam, és már tisztán láttam. A sírás is lecsendesedett. *Bip, bip, bip...*

Csővek lógtak a testemből. Egy vérnyomásmérő-mandzsetta fogta át szorosán a karomat. A zaj forrását azonban nem találtam.

Láttam, hogy egy kórházi egyenruhát viselő nő tornyosul fölém. Megréműltem, ő pedig hideg kezét a karomra tette.

– Felébredt – suttogta. Az ajka széles mosolyra húzódott. – Elég hosszú ideig aludt.

Lopva körülnéztem a szobában. A fertőtlenítő szaga elárasztotta az orromat. Kórházzzag. Igyekeztem nyugodt maradni, és folytattam a nézelődést. A zsaluk nyitva voltak, erős fényt engedtek be. Az ablakpárkányon virágok voltak, és feliratos lufik, amiken az állt, hogy „Gyógyulj meg hamar!”. Vagy „Imádkozunk érted”. Vagy „Gondolunk rád”.

Nyeltem egyet. Ez nem jelentett jót. Semmi jót.

Az ápolónőre pillantottam, a tekintetem félelemről árulkodott. – Mi történt? Miért vagyok itt? – Megpróbáltam felülni, de hasító fájdalmat éreztem, ami egyenesen a hasamba nyilallt. Élesen beszívtam a levegőt, és a mellettem lévő rácsba kapaszkodtam.

A nővér visszasegített fekvő helyzetbe.

- Feküdjön le! – A hangja halk és kedves volt. – A világ minden ideje a rendelkezésére áll, hogy meggyógyuljon.

A hangja megnyugtató, de a szavai riadalommal töltöttek el. – Mi történt? – suttogtam.

A keze a karomon nyugodott, és szelíd mosolya elhalványult.

– Hadd hívjam ide az orvosát!

– Várjon...

Az ajtó felé indult, de mielőtt elment, még rám mosolygott.

Erőltetettnek látszott.

– Itt van az édesanyja. Nagyon boldog lesz, ha megtudja, hogy felébredt.

Bip, bip, bip...

Körülnéztem, kerestem, honnan jön a zaj.

– Ez meg mi?

– Ez a szívmonitor, kedvesem. – Kifejezéstelen arccal bámultam rá. – Szólok az édesanyjának – mondta még utoljára, és már el is ment.

Az ajtó bezárult mögötte. Minden elcsendesedett, a gép hangja, az állhatatos pittyegés és a kétségbeesett légzésem kivételével.

Tágra nyílt szemmel megfordultam, és a szívmonitorra meredtem. A zaj kezdett felerősödni. Szorosan lehunytam a szememet, de minden, amit láttam, bíborvörös volt. Sikolyokat hallottam. Éreztem Wes dühét, ami olyan intenzív volt, hogy megfullasztott. Félelem és fájdalom járt át.

De ennyi volt az egész.

– Szívem!

Felpattant a szemem, és az anyámat láttam felém sietni. Könnyek patakzottak le az arcán, és életében először nem volt tökéletesen összeszedett. Karikák sötétlettek a szeme alatt. Nem volt kirúszozva. A haját csak összefogta. Teljesen más embernek látszott, de a tekintete, az aggodalom és az erő... az az anya volt, akit

ismertem és szerettem. A tudattól, hogy valami nem változott, még erősebben szorítottam a kezét.

– Anyyira aggódtam miattad!

– Anyu – mondtam rekedten. – El kell mondanod, mi tör... – Csss... – A fülem mögé igazította a hajamat. – Később megbeszélhetünk mindent.

– De én nem em...

És abban a pillanatban felfordulás hallatszott az ajtóm elől. Egy férfi hangja volt. Felemeltem a fejemet a párnáról. Tudtam, hogy hallottam már korábban. Csak nem tudtam hova tenni.

Kinyílt az ajtóm, és napbarnított kar meg sötét haj villanását láttam, mielőtt visszahúzták.

– Uram, nem mehet be oda!

– Látnom kell őt! – dörmögte, mielőtt az ajtó becsapódott.

Anyám felállt és az ajtóhoz sietett. Néhány centire kinyitotta.

– Nem tarthat távol tőle! – üvöltötte a férfi.

Fel akartam kelni, ezért ismét megpróbáltam. Tényleg megpróbáltam. De nem bírtam mozogni. Egyszerűen túl erős volt a fájdalom. Végighasított a testemen, egészen a hasamig, amitől újra nagy levegőt kellett vennem. Anyám gyorsan becsukta az ajtót, de még hallottam, hogy azt mondja:

– Most menjen el! Hagyja őt békén!

– Ki volt az? – kérdeztem.

Anyám megállt, és alaposan szemügyre vett. Többször kinyitotta, majd becsukta a száját, miközben felváltva az ajtóra és rám bámult.

– Ki volt az? – ismételt meg.

Legyintett egyet, mintha egy legyet hessegetett volna el.

– Senki. Egyáltalán senki.

– Anyu...

– Szívem. Esküszöm. Senki.

A síró kisbabához hasonlóan ez a hang is kezdett elhalkulni. Nem hallottam mást, csak a cipők halk csikorgását, a hangok moraját, és olyan volt, mintha egy hang a fejemben is szólna.

Így hát hittem neki. A tudatom teljesen üres volt. Nem volt benne semmi, anyám viszont vigaszt kínált. Így hát mohón elfogadtam, mint egy éhes gyerek.

A kezem végigsiklott a kórházi ágyneműn, és erősen megszorítottam a kezét.

Tudtam, hogy valami fájdalmas történhetett. Éreztem, mélyen a mellkasomban.

Anyám kisimított egy hajtincset a homlokomból, kislánykoromban gyakran csinálta ezt.

– Mindjárt jön az orvos, hogy beszéljen veled.

– Miről?

Tétovázott.

– Az állapotodról.

– Anyu... – Nagy levegőt vettem. – Mi történt?

A szeme elkerekedett. A szája kinyílt, és egy pillanatig azt hittem, hogy el fogja mondani az igazat, de aztán valaki hangosan kopogott az ajtón.

Anyám elhúzódott, és szembefordult az ajtóval, mint egy támadásra kész kotlós. Egy fehér köpenyes idős férfi lépett be a szobába, és anyám válla elernyed.

Az orvos felém nézett, és az arckifejezése felderült. Idősebb, kopaszodó férfi volt, a pocakja rálógott a nadrágjára, az arca rózsás volt. Szinte már a Mikulásra emlékeztetett.

Túl vidám volt, túl barátságos ahhoz, hogy orvos legyen.

– Nos, úgy tűnik, hogy a betegem végre felébredt – mondta, miközben felém sétált. A kezét nyújtotta. – Doktor Wendell.

Kezet fogtam vele.

– Üdv – köszöntem halkán.

Még utoljára rám mosolygott, mielőtt kinyitotta a kórlapot, és a lényegre tért. A mellettem lévő székre ült. Anyám a másik oldalon foglalt helyet, úgy szorította a kezemet, mintha mentőöv lenne. – Nohát, beszélni akartam magával arról, ami történt... – A szája tovább mozgott.

Anyám komor arccal meredt rám. Én azonban egyetlen szót sem hallottam. Bíborszínű vér látványa villant át az agyamon. Nagyon sok volt belőle. Akárhová néztem, úgy tűnt, mindent beborít.

Eláztatta a kezemet és a testemet.

Fájdalmat éreztem. Égető fájdalmat a hasamban, amitől levegőért kapkodtam.

Ügyet sem vetve az orvosra, letoltam a takarómat a csípőmig, majd felhúztam a kórházi hálóingemet, és egy iszonyú heget láttam a hasfalamon.

És aztán ráébredtem az igazságra.

A kisbabám. Az egyetlen jó dolog az életemben nem volt többé.

A kisbabám.

A kisbabám.

A kisbabám.

A kisbabám nem volt többé.

– Annyira sajnálom... – Az orvos megpaskolta a karomat.

Kábának éreztem magam. – Tényleg sajnálom.

Anyám letörölte a könnyeimet.

Megráztam a fejemet.

A pittyegés felgyorsult. Az orvos lepillantott a gépre.

Egyre csak azt vártam, hogy egyikük azt mondja, ez az egész valami beteges vicc. Egyre csak azt vártam, hogy a nővér besétál a szobába egy szorosan bebugyolált csomaggal a karjában.

Soha nem került rá sor.

Az orvos felállt. A pittyegés hangosabbá vált.

– Victoria – kezdte halkan arra kérem, hogy nyugodjon meg.

Képtelen voltam rá, de hát hogyan is várhatta el tőlem?

A kisbabám meghalt.

Mindennek vége.

Az orvos anyámmal beszélt. De a hangjuk megint csak fojtott volt.

Hívta a nővért, aki futva érkezett, és pillanatokkal később az orvos még több gyógyszert adott az infúziómhoz.

- Ne! – nyögtem. Az ajkam remegni kezdett. – A kisbabám...

De a szavaim elhaltak, én pedig sötétségbe merültem.

A kisbabámat akarom, a kisbabámat akarom, a kisbabámat akarom...

Három nappal később kiengedtek a kórházból. Körbe kellett járnom a szobámban, hogy bebizonyítsam az orvosomnak, hogy a császármetszés sebe rendesen gyógyul. Valahányszor beszélni próbált velem a veszteségemről, elzavartam.

Nem akartam hallani. Alig boldogultam, óráról órára küzdöttem át magam.

Aznap, amikor összepakoltam, kábának éreztem magam. Volt egy tönkrement házasságom. Egy férjem, aki az orvos szerint meghalt.

Elveszítettem a gyerekeimet.

És volt még... volt még valami más is. Volt egy nagy hézag az emlékezetemben, ahonnan kivágták és ellopták tőlem az emlékeimet. De nem érdekelt. Ha eltűntek, valószínűleg nem tudtam megbirkózni velük. Oka volt annak, hogy eltűntek.

Miközben indulni készültem, azt mondtam anyámnak, hogy tartsa meg a virágokat vagy adományozza el őket. Rájuk sem bírtam nézni. Anyámon vagy Renee-n kívül elküldtem minden látogatót.

Anyám akart hazavinni, de azt mondtam neki, hogy Renee eljön értem. Nem tudtam elviselni még egy szánakozó pillantást tőle.

Pizsamában és összetört szívvel hagytam el a kórházat. Próbáltam túlélni a helyzetet, és győzködtem magamat, hogy az egész semmiség. Nem voltam hajlandó a varratokra nézni.

Semmiség.

Semmiség.

Semmiség.

Miközben hazafelé autóztunk, teljesen érzéketlennek éreztem magam. Néztem az elsuhanó embereket és épületeket, de nem igazán láttam őket. Minden fekete és fehér volt.

Az egész világom elpusztult. Igazságtalannak éreztem, hogy mindenki más annyira... boldog. Miért nem képesek velem szenvedni? Miért nem képesek érezni a fájdalmamat? És mikor lesz vége?

Semmiség.

Semmiség.

Semmiség.

Minél tovább kántáltam ezt a fejemben, annál jobban éreztem magam. Lehunytam a szememet, és elképzelttem a terhes pocakomat. Jó gondolat volt, és egy másodpercre levegőt is kaptam. Renee és anyám egy dologban egyetértett: nem akarták, hogy a házban maradjak. Én mégis azt tettem, hiszen minden mást elvettek tőlem, csak azt nem. Renee minden tőle telhetőt elkövetett, hogy meggondoljam magam, de nem lehetett eltéríteni.

Befordultunk a kocsifelhajtóra. Kinyitottam a szememet, és a házra meredtem. Számomra már csak egy épület volt, semmi más. Amikor kinyitottam a bejárati ajtót, és beléptem az előszobába, síri csend volt, de mellbe vágott a fertőtlenítő szaga. A légy zümmögését is meg lehetett hallani. Az a természetellenes csend volt, ami valami rettenetes dolog után költözik be.

A ház csupasz volt, dobozok heverték mindenfelé. Anyám azt mondta, arra készültem, hogy árulni kezdem a házat és elköltözöm.

Nem tudtam elképzelni magamról, hogy ezt teszem. Wessel azért építtettük, hogy családot tudjunk alapítani. Miért költöztem volna ki?

Renee elkapta a könyökömet.

– Jól vagy?

Finoman leráztam magamról, és erőtlenül rámosolyogtam.

– Jól. De be kell kapcsolnunk a rádiót vagy a tévét, mert túl nagy itt a csend.

– Minden el van pakolva, de nézhetünk videókat a laptopon.

Felmentem a lépcsőn, és utáltam, hogy mennyire üres az egész. A gondolataimban egy férfi hangját és nevetését képzeltem el. Visszhangzott az előszobában, és kirázott tőle a hideg.

– Ki kell csomagolnunk néhány dobozt.

Amikor Renee nem válaszolt, megálltam, és a vállam fölött hátrapillantottam rá.

– Haladjunk csak lépésről lépésre! – jegyezte meg végül.

Nem feleltem. Bementünk a hálósobába. Teljesen üres volt. Az ablaktáblák nyitva. Napfény tódult be az üvegen át és terült szét a padlón. Porszemcsék táncoltak a levegőben.

– Hol van a holmim?

– Fogalmam sincs. Rengeteg dolog van összepakolva és indulásra készen. Meg kell kérdeznünk édesanyádat.

Már csak emiatt is meg kellett volna gondolnom magam, de én eltökélten maradni akartam. Ledobtam a táskámat a szoba közepén.

Kényelmetlen csend telepedett közénk.

Renee az ajtófélfának támaszkodva nézett.

– Nem kell itt maradnod. Hazajöhetsz velem. Vagy mehetnél...

– Ez az én házam. Itt kell maradnom.

Renee végül éjfél körül ment el. Sikerült rábeszélnem, hogy segítsen kicsomagolni néhány dolgot. Törülközőket. Egy-két tányért

és evőeszközt. Egy paplant. Felajánlotta, hogy velem tölti az éjszakát, ha akarom.

Ám ragaszkodtam ahhoz, hogy egyedül akarok lenni.

– Rendben van – sóhajtotta. – Azt hiszem, megyek is. Arra gondoltam, hogy minden reggel átjöhetnék egy kicsit. Aztán néhány órára be kell mennem a virágboltba, de öt vagy hat körül visszajöhetek. Beszéltem anyukáddal, és beleegyezett, hogy délután veled marad.

– Nem kell ezt csinálnod. Jól vagyok.

A barátnőm megcsóválta a fejét, és felvette a táskáját.

– Nem, nem vagy. Át fogok jönni, akár tetszik neked, akár nem.

– Hogyan segít az, ha minden nap átjössz?

– Én...

– Nem fog – vágtam közbe. – Arra van szükségem, hogy egyedül legyek.

– Tudom... de nem akarlak egyedül hagyni. Aggódok érted.

– Egyedül kell lennem. Néhány napig, oké?

Egy hosszú másodpercig csak meredt rám, aztán beleegyezett.

– De a hét végén átjövök. Mindenképpen.

És azzal elment.

Nem volt semmi értelme annak, amit csináltam. Hiszen ez olyan időszak volt, amikor támaszkodnom kellett volna valakire. Én azonban a gyászba és a fájdalomba burkolóztam, és egy kis időre egyedül akartam maradni.

Egy kis időre, hogy megpróbáljak mindent átgondolni.

Aznap éjjel a csend túl soknak bizonyult. A szoba közepén feküdtem le, s kifejezéstelen arccal néztem egy filmet a laptopomon. A fülem fájni kezdett, aztán csengeni, és nemsokára kiabálás távoli hangjait hallottam.

Végül feladtam. Végigmentem a folyosón, és beléptem a

gyerekszobába. Azonnal úgy éreztem, hogy megnyugtató béke áramlik körém. A függöny szét volt húzva, beengedte a hold fényét. A fal mellett dobozok álltak egymásra halmozva. Egy kiságy szinte teljesen össze volt szerelve, csak a matrac hiányzott belőle, ami a falhoz volt támasztva.

Valami nagyon nem stimmel. Már mindennek készen kellett volna lennie. Amikor beléptem, egy csodaszép szobát kellett volna látnom, ami már csak egy csodaszép kisbabára vár.

Felkapcsoltam a villanyt, behúztam a függönyt, és munkához láttam. Egyetlen doboz sem maradt érintetlen. A ruhák a helyükre kerültek. A matracot betettem oda, ahová való volt. A hintaszék elfoglalta a helyét a sarokban. Egy sárga horgolt takarót terítettem a szék támlájára. Pelenkák és kenőcsök kerültek a pelenkázó asztalra. A falra még semmit nem tudtam felakasztani, mert fogalmam sem volt, melyik dobozba pakoltam a szögeket és a kalapácsot.

Elhatároztam, hogy másnap majd megkeresem és felteszem a képeket.

Nem tudtam, mennyi az idő, de nem álltam meg, amíg nem került minden vissza a helyére.

Amikor már csak az utolsó két doboz volt hátra, végre leültem, a kiságnak támasztottam a hátamat, és a lábaim közé húztam az egyik dobozt. Nem volt leragasztva. A tetején egymás alá dugták a fedőlapokat. A szélén fekete filctollal az állt, hogy VICTORIA HOLMIJA.

Ahogy kinyitottam, dohos szag csapott meg. Megdörzsöltem az orromat, és eltakartam a pólómmal. Nem volt benne más, csak egy rakás kézzel készített holmi. Babaruhák, amiket feltehetőleg kisbabaként viseltem. Egy kis album, tele rólam készült képekkel. A legalján pedig egy csodaszép játék baba.

Elakadt a lélegzetem, és érte nyúltam. Emlékeztem erre a babára. Kislányként mindenhová magammal vittem. Evelyn volt a neve. A legeslegszebb kék szeme volt. Az arca rózsás. Fehér abroncsos ruhát viselt. A szoknya gyűrött volt, de maga a ruha

megőrizte az eredeti állapotát. A lábán apró piros topánka.

A látványa széles mosolyt varázsolt az arcomra. Ez a baba nagyon sok örömet szerzett nekem. Egyetlen rossz emlék sem fűződött hozzá.

A többi gyerekkori holmimat visszaraktam a dobozba, de Evelyn kint maradt. Hozzám tartozott. Felálltam, és a hintaszékbe ültettem.

– Te ide tartozol, nem igaz?

Ő pedig csak mosolygott.

Kezdett erőt venni rajtam a kimerültség. Mégsem akartam elhagyni azt a szobát. így hát elhoztam a paplant a csupasz hálósobából, és visszagyalogoltam a gyerekszobába. Ezúttal, amikor lefeküdtem a szoba közepére, az arcom alá gyömöszölt paplannal, elaludtam.

Néhány órával később ébredtem.

Először elfelejtettem. Elfelejtettem mindent, ami történt, de túlságosan is gyorsan rám szakadt a valóság, és nem kaptam levegőt.

Nem sírtam.

Nem zokogtam.

Nem lélegeztem.

Csak összegömbölyödtem, és a szoba másik végét bámultam. Hatalmába kerített a fájdalom. De tudtam, nem érné be velem. Ha elengedem, mindenki másra is rátámadt volna. így hát mélyen magamban tartottam.

Eltelt egy újabb nap.

És aztán még egy. Nagyon keveset ettem, és még kevesebbet aludtam. Renee és anyám is telefonált. Azt mondtam nekik, hogy jól

vagyok. Folyamatosan szólt a csengő. Egyszer sem nyitottam ajtót. Néha dörömbölés is volt, ami nem akart szünni.

A szemem újra meg újra rebbenve kinyílt, aztán lecsukódott.

Csak két vagy három órát tudtam aludni, és aztán megint sötét lett.

Napokig tartott ez így.

– Mihez kezdjek? – kérdeztem Evelynt.

Az utóbbi időben rengeteget beszéltem hozzá. Soha nem válaszolt, de ezúttal felsírt. Felültem, és négykézláb végigmásztam a padlón, amíg az arcom egy vonalba nem került az övével. Rám pislogott, egyenesen belenézett az arcomba.

A karja megmozdult, felém nyúlt. Széttárt ujjakkal.

Azt akarta, hogy ölbe vegyem. Lassú mosoly terült szét az arcomon. Amikor felvettem, a mellkasomra hajtotta a fejét. Napok óta először boldognak éreztem magam. Teljes egésznek.

Minél tovább tartottam a karomban, annál egyenletesebbé vált a szívverésem. Hallottam, hogy összhangban ver ennek a csodaszép kisbabának a szívével.

Evelyn. Az én csodaszép kisbabám, Evelyn.

Könnyek csorogtak végig az arcomon. Az én kisbabám volt. Soha nem is vesztettem el őt.

– Szia, édesem! – suttogtam gyengéden.

Csodaszép kék szemével felnézett rám. Egész éjjel ringattam. Néhányszor elszundítottam, de soha nem hosszú időre. Nem tudtam betelni a látványával.

A kislányom.

Korán reggel, mielőtt felkelt a nap, Evelyn fészkelődni kezdett. Lementem a földszintre, és megtöltöttem neki egy cumisüveget. A ház csendjében megettettem, és jobban éreztem magam, mint valaha.

A következő néhány nap ugyanígy telt el. A fellegekben jártam.

Minden a helyére billent. Zihálás nélkül tudtam lélegezni.

Fontosnak éreztem magam.

Úgy éreztem, szükség van rám.

Úgy éreztem, szeretnek.

És ez volt a legjobb érzés a világon.

Aztán egy nap megszólalt a csengő. Nem tudtam, milyen nap van. A napok kezdtek összefolyni, és nem érdekelt.

Kinyitottam az ajtót.

– Renee! – mosolyogva üdvözöltem.

Látható döbbenettel nézett rám.

– Szia! – Amikor meglátta Evelynt a karomban, a mosolya elhalványult. Egyik pillanatról a másikra.

– Gyere be! – Szélesebbre tártam az ajtót. – Gyere be! Bemutatom Evelynt.

Bejött, de távolságtartó volt.

– Ki ez?

– A kislányom – mutattam be büszkén.

– A kislányod... – ismételte meg.

Rápillantottam.

– Igen – mondtam újra lassan.

Renee letette a táskáját, és tágra nyílt szemmel meredt rám.

Idegesség és riadtnak látszott.

– Mi a baj? – Szorosabban öleltem Evelynt. – Megijesztesz.

Nem válaszolt, csak megragadta a vállamat, a szorítása hihetetlenül erős volt.

– Ki kell hoznunk téged ebből a házból!

– Jól vagyok. Evelyn velem van.

– Igen, Evelyn veled van. De nem akarod, hogy Evelyn szétnézzen a szabadban is?

Tétováztam, és lenéztem Evelynre.

– Nem is tudom...

– De én igen. – Renee belém karolt, és megpróbált kivonszolni az ajtón.

Makacsul a helyemen maradtam.

– Nem mehetek – tiltakoztam. – Evelynnek gyerekülés kell.

Renee felsóhajtott.

– Oké. Ültessük be a gyerekülésébe.

– Össze kell pakolnom a pelenkáit.

Renee halványan elmosolyodott.

– Persze. Csináld, amit kell!

Körbesiettem a házban, összeszedtem mindent, amire szükségem lehet. A gyerekülés a faliszekrényben volt. Kivettem, és gyengéden becsatoltam Evelynre. Sírni kezdett, amiért nem ölben van. Elmosolyodtam, és megpuszítottam az arcát.

– Jól van – mondta Renee, a hangja meglepően magas volt. – Indulhatunk?

Felálltam, és felemeltem Evelyn gyerekülését.

– Aha.

Amikor kiléptem, azonnal vissza akartam menni a házba. Úgy éreztem, mintha valaki rám szegezné a tekintetét, és figyelne minden lépésemet. Paranoiásán körülnéztem, majd a kocsihoz siettem, becsatoltam Evelynre, és még egyszer ellenőriztem, hogy lássam, rendben van-e.

Becsuktam a kocsiajtót, és sietve beszálltam az anyósülésre. Mielőtt becsatoltam magamat, hátrafordultam, hogy ránézzek Evelynre.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

Renee kitolatott a felhajtóról.

– Mutatni akarok egy helyet, amit találtam. Szerintem igazán

tetszene neked.

– Mi a neve?

Akkor válaszolt, amikor az autó már mozgásban volt, s közben nagyon komolyan nézett rám. – Fairfax. Kedvelni fogod.

2015. november

Utolsó emlék. Utolsó pillanat.

Utolsó minden.

Ez a célszalag. De nincs ünneplés.

Az igazság, aminek az elfojtásával napokat és hónapokat töltöttem, olyan erővel csapódik nekem, amekkorával csak tud.

Térdre rogyok, miközben elfojtott zokogás hagyja el a számat.

– Ó, istenem, ó, istenem! – nyögöm. – A kisbabám!

A karomban Evelyn van. Végre annak látom, ami. Csupán egy műanyag játék baba, élettelen szemekkel és örökös mosollyal az arcán.

Hirtelen elejtem, és nézem, ahogy leesik a padlóra.

Ez a baba nem a kislányom. Azt, aki hozzám tartozott, megölték. Felemelem a fejemet. Az egésznek ez a férfi az oka.

Minden sajog bennem. Képtelen vagyok anélkül lélegezni, hogy ne kapjak a mellemhez. Összegörnyedek, és lehunyom a szememet. Ki akarom üvölni a fájdalmat a testemből, de nem járok sikerrel, sőt, a kín megsokszorozódik.

– Hagyd abba az üvöltést! – Wes járkálás közben kifejezéstelen arccal bámul rám.

Ez az egész túl sok. Még szerencse, hogy Sinclair mellettem van. Olyan sokkos állapotba kerültem, hogy képtelen vagyok megmozdulni.

Azt hiszem, megbénultam.

– Hagyd abba az üvöltést, hagyd abba az üvöltést, hagyd abba a kibaszott üvöltést! – Wes felém mozdul, én pedig hátrahúzódok, amíg a hátam a falnak nem csapódik.

Sinclair felemeli a kezét.

– Wes, beszéljünk higgadtan!

– Én higgadt vagyok – vágja rá, és elmosolyodik, mintha ez csak egy kellemes összejövétel lenne. – Tökéletesen higgadt vagyok. De ő – vádlón felém bök az ujjával – nem az. És most nem tudok világosan gondolkozni.

Azt hittem, hogy a dolgok már nem fordulhatnak rosszabbra. A gyermekem elvesztése óta sebesen zuhanok lefelé. Még most is küzdök a késztetés ellen, hogy megfutamodjak az emlékeim elől, és egyáltalán ne vegyek róluk tudomást.

– Miért tetted? – kérdezem, s a hangom megbicsaklik közben.

Sinclair előrelép.

– Victoria, hallgass rám...

Wes abbahagyja a járkálást, és Sinclair felé fordítja a figyelmét. Csak akkor derül ki, hogy a kezében kés van, amikor a hegyét Sinclair mellkasának szegezi. Az ereimben meghűl a vér.

– Miért kék az ég? Miért van szükségünk oxigénre az élethez? Az örületbe kergetheted magadat azzal, ha meg akarod kapni az összes választ, ezért elégedj meg ennyivel: meg kellett történnie. A jelek szerint te ezt nem fogod fel. Csak azt vagy hajlandó szajkózni, hogy én vagyok a gonosz. Mindenkinek kell egy gonosz az életében, nem igaz? Valaki, akire ráfoghatják minden problémájukat. Te pedig... – Megcsóválja a fejét, mintha csalódott volna bennem. – Mintha te lennél az áldozat. Élvezettel játszod az áldozat szerepét, mert amíg van valaki, akit hibáztathatsz, soha nem kell magadba nézned, és nem kell látnod, hogy mit tettél. – Várakozás van a szemében, mintha a legvégére tartogatta volna a legjobbat. – Hadd mondjam el nektek az igazat!

43

2015. május

Kétféleképpen bánhatsz a világgal: a barátodként vagy az ellenfeledként.

Ha az elsőt választod, kudarcra vagy ítélve. Előbb-utóbb olyanokat fogsz mondani, hogy „Ilyen az élet.” Vagy a kedvencem: „Fel a fejvel, haver! Legközelebb jobb lesz.”

De nincs legközelebb, és amire erre rájössz, már véged van. Én a ritkábban járt utat választottam. Azt, amire az emberek félnek rálépni. Pedig az élet egyetlen óriási sakkjátszma, és a világ az ellenfelem. Minden lépés és döntés mögött van egy indíték. És én soha nem vagyok óvatlan.

Nagyon sokat tanulsz, ha ezt választod. Ráadásul az élet hamarosan csodálni fog. Mindenféle tippet fogsz kapni tőle, és a te dolgod az, hogy kiválaszd és gyűjtögesd őket, mintha kövek lennének.

Nagyon sokat tanultam az élettől. Hogy mikor mosolyogjak. Hogyan elegyedjek szóba, és mit mondjak éppen a megfelelő időben. Azt is megmutatta nekem, hogy soha nem akkor kell visszavágni, amikor megsebeznek.

Hanem vársz.

A várakozásból nő ki a türelem magja, és gyökeret ereszt. Lecsillapít, és azt mondja, hogy amikor szíved szerint azonnal reagálnál, inkább figyelj és várj. Erős a késztetés, hogy

megleckéztess az ellenfeledet, és fölébe kerülj. De a türelem azt súgja, hogy várj. És ügyelj arra, hogy a másik ne fogjon gyanút.

Hadd élje úgy az életét, hogy sejtelve se legyen arról, minden lépését figyeled. Mert úgy kideríthetsz mindent, amit tudni lehet róla.

Aztán nemsokára... eljön az ideje, hogy lesújts.

És mi legyen addig a dühöddel? Ó, az megmarad. De még nem használod. Hanem alakítani kezded, hajlítgatod erre meg arra, s közben tudod, hogy minél tovább visszafojtod, annál ádázabbá válik.

Ne aggódj, a végén minden megoldódik.

Amikor majd szabadjára engeded a fájdalmadat, olyan erővel fogja telibe találni az ellenfeledet, hogy az élete elfolyik, mint egy sebből a vér.

És Victoria élete körülöttem volt mindenhol.

Beborította a kezemet, csíkokat hagyott a padlón, és bemaszatozta a konyhapultot. Az egyik fehér szekrényen ott volt az ujjhegyei nyoma, ahogy végighúzta őket lefelé, lefelé, lefelé. Ám mégsem úgy alakultak az események, ahogy előre kigondoltam. Az A tervet – a legalaposabb tervemet –, amit éveken keresztül szövögettem, lehúzhattam a kurva vécén, és a B tervet kellett követnem.

Nagyon lassan felálltam, és emlékeztettem magam arra, hogy Victoriával nagyszerű életünk lesz együtt. Tudtam, abban a másodpercben, amikor megláttam őt, ahogy ment az utcán, annyira édes és szórakozott volt, hogy a világon semmi nem tarthat távol tőle. Még egy ilyen pillanat sem.

Szerettem őt. Egy gyönyörű baba volt, szabad és nyugodt, mégis visszahúzódo.

Lenyűgözött.

Ám az én szép babám sokkal dörzsöltebb volt, mint hittem. Úgy viselkedett, mintha felnőtt volna a feladathoz, és megmutatta volna,

milyen tökéletesen illik hozzám.

Felvettem a kést. Gondolkodás nélkül gyorsan végighúztam az alkaromon, s elégedett mosollyal néztem, ahogy a sötétvörös vérem a padlóra csöpög. Megvágtam a másik alkaromat is. A vértócsa növekedni kezdett, én pedig térden járva gondoskodtam arról, hogy Victoria vére összekeveredjen az enyémmel.

Ahogy számítottam rá, a zsaruk már közel jártak. Hallottam a szirénák halk, de egyre erősödő hangját.

Felálltam, és hagytam, hogy a kés a padlóra hulljon. Vér fröcscent a konyhaszekrényekre, a sütőajtóra. Néhány csepp még a konyhapultra is került. Ám egyetlen csepp sem volt a válási papírokon.

Hatásos jelenet volt. Egész nap elnézegettem volna.

Kelletlenül az ajtó felé siettem, és az ujjaimat végighúztam a falon. A tenyeremet a másik falhoz csaptam, figyeltem, ahogy bíbor foltot hagy a fehér falon. Aztán berohantam az előtérbe, a hátsó ajtó felé. Nem felejtettem el nyitva hagyni. Nem teljesen, csak résnyire. Aztán felkaptam Victoria cipőjét, és levettem a sajátomat.

A vére nyomott hagyott a terasz padlóján és végig a lépcsőn. A szakadó esőben lassan eltűnőben volt már, halványpirossá változott, és lefelé csörgedezett a terasz oldalán.

Reméltem, hogy életben marad, hiszen még csak most kezdtünk bele.

Keresztülfutottam a pázsiton, majd átugrottam a kerítést, amit fák és magasra nőtt fű vett körül. Tudtam, hogy nem fognak keresni, legalábbis akkor nem, amikor pedig keresni kezdenek, közvetlenül az orruk előtt rejtőzöm majd.

Olyan erővel áradt szét bennem az adrenalin, hogy megállíthatatlannak éreztem magam. Alig éreztem a talajt a lábam alatt, vagy az ágakat és a nedves füvet.

A hideg eső az arcomat verte. Elmosolyodtam, és gyorsítottam a tempón. Nem túl messze magam előtt láttam az elhagyott gyár

körvonalait. A lábam fájni kezdett, de futottam tovább. Minél közelebb értem, annál jobban láttam a graffitit a vörös téglán. Néhány ablakot bedeszkáztak, de a legtöbbet betörték, az üvegdarabok az ablakpárkányokra lógtak. A gyárat kerítés vette körül, a kapuját lelakatolták.

Élesen jobbra fordultam, végigfutottam a hatalmas épület mentén, amíg meg nem láttam egy szebb napokat is megélt szürke Ford Taurust, gondosan elrejtve szem elől. Fogtam a kerék fölé dugott kulcsot, és felnyitottam a csomagtartót. A katonai vászonzsákom ott csücsült, ahová órákkal korábban beraktam.

Miközben gyorsan átöltöztem, az járt a fejemben, hogy mi történik éppen a házban. Pontosan el tudtam képzelni. Valószínűleg akkorra már odaért két vagy három zsaru. Alighanem egy mentőautó is, s a fénye kaleidoszkópot formált a színekből. Az ingatlant sárga rendőrségi szalaggal veszik körül. Erősítést fognak hívni. Victoria már minden bizonnyal megérkezett a kórházba, feltéve, ha nem halt meg az út szélén. Rövidesen ott lesz egy rendőr is, hogy beszéljen velem.

A rendőrség elkezdni átkutatni a környéket. A szomszédok kezdenek előszivárogni a házaikból, kíváncsian látni szeretnék, hogy mi történik. Lassan híre megy a történeteknek, és holnap délutánra riporterek, újságírók, operatőrök és fotósok fognak táborozni a ház előtt. A szép Bellamy Road-i ház megkapja azt a figyelmet, amit érdemel.

Mosolyogtam magamban, miközben a véres ruhákat a katonai zsákba dobtam, és visszatettem a csomagtartóba.

A kocsiajtó becsapódott mögöttem. A motor életre kelt, és ráhajtottam az útra. Az összes közül ez volt a döntő pillanat. Be kellett olvadnom, úgy kellett tűnnie, mintha egy ártatlan lakos lennék, aki a saját dolgára indul.

Ösztönösen szorosabban markoltam a kormányt. Felváltva néztem az utat és a visszapillantó tükröt, valami gyanúsat kerestem. De nem volt semmi. A vezetés simán ment, és nemsokára

elhaladtam a Fairfax mellett. Odabent nagyon kevés helyen volt világos. A parkoló gyakorlatilag üres volt, kivéve az éjszakai műszakban dolgozó nővéreket, az ő autóik egymás mellett parkoltak.

Egy mérfölddel később lelassítottam, és jobbra fordultam egy kavicsos útra.

Az egyenetlen utat elszórtan pettyező kátyúk kezdtek megtelni vízzel. Mindkét oldalról fák magasodtak, és a kavicsos út helyét rövidesen sima földút vette át, amin csak egyetlen sáros keréknyom fénylett előttem. Olyan sokszor jártam már erre, hogy lekapcsoltam a világítást. Rázós volt az út, mert a kátyúk egyre mélyebbek lettek. A fák egyre ritkásabban álltak, míg végül egy kis faház bukkant elő közülük. Az erdő közepén rejtőzött, és senki sem tudott róla.

És én pont ezért szerettem. Ez volt az én oázisom.

Az otthonom.

Villám villant, és egy pillanatra megmutatta az előttem húzódó verandát. Alice állt ott, a karját keresztbe fonta a mellkasán, a háta meggörnyedt, mintha készen állna kicsire összehajtogatni saját magát.

Abban a másodpercben, ahogy kiszálltam az autóból, lefutott a lépcsőn.

– Hol voltál?

– Mit gondolsz, hol voltam? – szóltam hátra a vállam fölött, és kivettem a katonai zsákot a csomagtartóból.

A faház melletti kis fészert úgy nézett ki, mintha a következő széllelkéstől összedőlné. Elindultam felé. Alice a nyomomban volt. Ideges energiája körülölelt. Arra gondoltam, hogy ha egész éjjel ilyen lesz, jobb, ha azonnal elmegy. Csak összekuszálta volna nekem a dolgokat.

– Nem kellett volna ilyen sokáig tartania – nyugtalankodott.

– Az A terv kikerült a képből.

– Mi történt?

– Ami történt, az még jobb is, mint amiben valaha reménykedtem – feleltem a vállam fölött.

– Én tényleg azt hiszem, hogy...

Gyorsan megfordultam.

– Nincs elég időnk, hogy leüljünk csevegni. Menj, várj meg odabent! Adj tíz percet, és elkészülök.

– Mivel készülsz el?

– Menj már be!

Alice végre sarkon fordult, és visszaindult a faház felé. Elővettem egy kulcsosomót a farzsebemből, és gyorsan beillesztettem a legkisebbet. Még az eső erős illata sem tudott versengeni azzal, amit kiáradt a fészerből. Mindenki más grimaszokat vágott volna és befogta volna az orrát. Néhányan hánytak volna.

Én egyiket sem tettem. Egyenesen bementem, és lebámultam a két testre. Olyan békésnek tűntek, szinte mintha aludtak volna. Vicces, hogy néhány órája még hogyan járkáltak mindketten, még azt gondolták, hogy a világ összes ideje az övék. De mindenki csak egy rövid időre kerül erre a földre. Ezzel azért biztosan tisztában voltak.

A földre dobtam a táskámat, és elgondolkozva néztem a lányra.

Megmondta a nevét. De nem emlékeztem rá. Igaz, nem is számított.

Ő volt a második babám – egy kellék, ha lehet ezt mondani.

De a kellék immár haszontalan volt.

A figyelmemet a férfi teste kötötte le. Keresztbe fontam a karomat, és elvigyorodtam. Ez a test rendkívül fontos volt. Minden pillanatát élveztem annak, hogy megfoszthatom az életétől.

A hátam mögött az ajtó nyikorogva kinyílt. Megfordultam, épp, amikor Alice belépett. Persze, el tudtam volna rejteni a testeket. Eltakarhattam volna előle a látványt, és megmondhattam volna neki, hogy húzzon a picsába. Vagy túlehettem rajta, hogy aztán

beavathassam a tervembe. A szeme hozzászokott a sötéthez. Előrébb jött, és mögém nézett. Csak néhány másodperc kellett a reakciójához. Olyan hangosan sikított, hogy a fülem csengeni kezdett.

– Nem tudsz kevésbé drámai lenni? – kérdeztem. Már kezdett az idegeimre menni.

Egyet előrelépett, és remegő kezével a testek felé mutatott.

– Mit tettél?

– Lazítanál? – Visszafordultam, és hátrasimítottam a nő hajtincseit. Sötét és fényes volt. Ugyanolyan, mint Victoriáé. – Ő még életben van. Még nem döntöttem el, mit fogok csinálni vele. – Engem a nő nem érdekel! – kiabálta Alice. A férfira mutatott. – Engem ő érdekel!

– Akár bele is zöldülhetsz a nagy érdeklődésbe, az sem változtat semmin. Meghalt – közöltem kertelés nélkül.

Alice reszketett. Könnyek patakzottak le az arcán. Félelemmel nézett rám. De hát miért? Hiszen a fia vagyok. És éppen arra készültem, hogy helyrehozzak mindent.

– A testvéred volt – suttogta megtörtén. – Az ikertestvéred.

Felálltam, és a nadrágomba töröltem a koszt.

– Nem együtt nőttünk fel.

Ha csak egy kicsit is abbahagyta volna a sírást, talán meghallja, amit mondok. Mi idegesítőbb az érzelmeknél? A könnyek.

Idegesítők és értelmetlenek.

Előresietett, és Wes holtteste fölé tornyosult. Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse, de az utolsó másodpercben meggondolta magát.

– Meg kellett tennem. Megérted, ugye? – kérdeztem.

Alice elsápadt, elhúzódott, és a keze élét a szemére nyomta, mintha ki tudná törölni az előtte lévő látványt. Ha képes lettem volna rá, bemászok a fejébe, csak hogy tudjam, miért reagál ennyire drámaian.

– A Fairfax nem kisbabának való hely... a Fairfax nem kisbabának való hely... a Fairfax nem kisbabának való hely... – motyogta, ugyanazt hajtogatta újra meg újra.

Ezért nem volt bennem semmi együttérzés Wes iránt. Lehet, hogy ikrek voltunk, de a hasonlóságunk itt véget is ért. Alice lemondott róla. Engem megtartott. Wes kint élt a világban. Az én életem a Fairfax körül forgott, ahol Alice dolgozott, és az apám egy ápolott volt. De valami bizarr csavar folytán Alice szemében Wes volt az üdvöske.

Egy szemernyi bűntudatot sem éreztem, miközben megfigyeltem West és Victoriát, s a tökéletes pillanatra vártam, hogy lecsaphassak. El akartam Westől venni valamit. És el is vettem.

Ha volt valaki, akit hibáztatni lehetett ebben az egész szituációban, az ő volt. Hátat fordított a feleségének, én pedig könnyedén belecsusszantam az életébe. Mintha ennek így kellett volna lennie.

Én jobban szerettem volna Victoriát.

Én lettem volna a tökéletes férj.

A végén meg is köszönte volna nekem.

Elfogyott a türelmem, odamentem Alice-hez, és erősen megragadtam a vállánál fogva.

– Hagyd abba a bőgést!

Felemelte a fejét, hogy rám nézzen.

– Jobban fogod érezni magad, ha tudod, hogy gyors halála volt? Az emberek kegyetlenek tudnak lenni ezen a világon. Wes sokkal rosszabb véget is érhetett volna, mint amiben része volt. Elnyújthattam volna a halálát, elintézhettem volna, hogy szenvedjen. De nem tettem. Csak mögé léptem és megszúrtam a szíve fölött, egyenesen az artériáját.

Gyors és hatékony volt.

Tényleg kesztyűs kézzel bántam vele.

– Ó, a kurva életbe! – Elkaptam Alice-t a vállánál fogva, megfordítottam, és kilöktem az ajtón. Tovább zokogott, én pedig olyan erősen megráztam, amennyire csak tudtam. – Abba kell hagynod a bőgést! – A fészert felé mutattam. – Meg kellett tennem, oké?

– De...

– Semmi de. Muszáj volt. Victoria kényszerített rá.

A szemét elhomályosította a Victoria iránti harag.

Elmosolyodtam, és leeresztettem a kezemet.

– Nem kellene sírnod, hiszen én még itt vagyok neked.

Gyorsan az autó felé indultam, és elkezdtem összepakolni dolgokat. Alice végig csak állt ott, mozdulatlanul a fészert előtt. Megkerültem, és amikor eljött az idő, hogy felemeljem a testet, előkerestem Victoria cipőjét, és a kezébe nyomtam.

– Vedd ezt fel!

Eltartotta magától, mintha ketyegő időzített bomba lenne.

– Miért?

– Azt akarod, hogy lépésről lépésre beszámoljak a tervemről, és ezzel rabolod az időmet, vagy segíteni akarsz, és elég, ha elmagyarázom később?

Alice az alsó ajkát rágva lassan a mellkasához szorította a cipőket. Amikor rám pillantott, láttam, hogy a szeme újra élettelené vált, és tudtam, hogy a szükségtelen érzelmek eltűntek. Tudtam, hogy a szövetségesem.

Ez volt az az ember, aki felnevelt.

Ez után minden úgy működött, mint egy olajozott gépezet. Kicipzárastam a táskát, és tiszta ruhákat vettem elő. Gyorsan levetkőztem. A hűvös levegő megérintette a bőrömet, de én semmit sem éreztem. A bennem áramló adrenalin annyira mámorító, annyira erőteljes volt, hogy megállíthatatlannak éreztem magam.

Amikor végeztem az átöltözéssel, felvettem egy latexkesztyűt, és

munkához láttam, hogy másik nadrágot adjak Wesre. Az ingének maradnia kellett, de a nadrágja nem maradhatott. Kellott rá a saját véréből és Victoriáéból is.

Összesen három percbe és tizenöt másodpercbe telt, hogy átöltöztessenem West és saját magamat. Személyes rekord volt.

Egyetlen dolog hiányzott még, a mobiltelefonja. Elővettem a katonai zsákomból, a farzsebébe tettem, és előre vártam a pillanatot, amikor a rendőrség rátalál majd. Ami elkerülhetetlen volt. Emaileket szednek majd elő. És híváslistákat. Az egész házasságukat szétcincálják. És Victoriához fordulnak majd válaszokért. Amivel nekem semmi bajom nem volt, amíg egy lépéssel előttük jártam. Miközben Alice türelmesen várt az autóban, Wes testét egy takaróba csavartam, és a vállamra emeltem. Kellott hozzá egy kis manőverezés, de végül sikerült beigazítanom a csomagtartóba. Lerángattam a kesztyűket, és gyorsan beültem a kocsiba.

Az eső alábbhagyott, halkán kopogott a szélvédőn és az autó tetején.

Mielőtt kihajtottam az útra, egy szirénázó és villogó rendőrautó száguldott el, abba az irányba tartott, ami egykor Victoria otthona volt.

Jobbra kanyarodtam, és a tó felé hajtottam. A visszapillantó tükörben figyeltem, ahogy a rendőrség fényei elhalványodnak. A szám sarka felfelé húzódott. A gázra léptem.

Fel a fejjel, Victoria!

Most kezdődik számodra a legközelebb.

2015. november

Elborzadva bámulok rá, erre az idegenre.

Nincsenek szavak arra, mit érzek. Olyan, mintha valaki kitépte volna a szívemet a mellkasomból, tátongó űrt hagyva maga után. Amikor azt hittem, hogy ennél rosszabb már nem lehet, az lett.

Mardos a bűntudat, azt sziszegi, hogy nemcsak a gyermekemet hagytam cserben, hanem West is. A házasságunk alatt egyszer sem vontam kétségbe a származását. Egyszerűen meg sem fordult a fejemben. Összhangban volt a szüleivel. Tökéletesen ápolt. Elbűvölő mosolyú.

Olyan sokáig hittem azt, hogy ő a gonosz. Egy pszichopata. A fájdalmam okozója. De egész idő alatt tévedtem. A felismerés rengeteg fájdalommal tölti meg a szívemet.

Miért nem hittem neki? Hogyan tételezhettem fel, hogy képes ilyen gonoszságra?

Az eszem viszont nem hajlandó elhinni. Emlékeket idéz fel, próbál lyukakat ütni a történeten.

– Nem lehet.

– Tényleg nem? Wes mindig dolgozott, mindig mással volt elfoglalva. A ház bejárása, a vacsorák, a találkozások veled és Sinclairrel, mind olyan pillanatok voltak, amikben Wes nem akart

részt venni. Így hát elvettem őket. Az a tény, hogy ez egyben az én javamat is szolgálta, csak boldog véletlen volt.

Nem, nem, nem. Ne higgy neki! – rimánkodik az agyam.

De mélyen legbelül tudom, hogy igaza van.

És mit gondolsz? – kérdezi csevegő hangon. – Jól tettem, hogy elmeséltem a történetemet? Örülsz most, hogy megkaptál minden választ?

Nem válaszolok.

Sinclair elkapja a karomat, és megpróbál maga mögé húzni, de Wes testvére kinyújtja a kezét, és visszatart. A kése hegyével a vállam mögé söpri a hajamat. Sinclair megdermed, ahogy én is. A penge nagyon közel van hozzám. Egyetlen rossz mozdulat, és örökre véget vethet mindennek. Meg kellene küzdenem vele.

Próbálok megmozdulni, de mi értelme?

A férfi gyengéden rám mosolyog.

– Csss... ne sírj értem! Most már minden jobbra fordul. Őrületből születtem. A Fairfaxben nőttem fel, és túléltem. Ahogy te is.

Csak most veszem észre, hogy már Alice is velünk van, nyugodtan tűnik, kifejezéstelen tekintettel bámul le az asztalra.

– Összetartozunk – mondja ez az idegen férfi.

Kinyújtja a kezét, és, nem tehetek róla, összerezzenek. Sinclair mögé ugrok, igyekszem annyira messze kerülni Wes testvérétől, és olyan gyorsan, amennyire csak lehet. A vállam nekiütődik a falnak.

Úgy néz el Sinclair mellett, mintha ott sem lenne.

– Miért nézel így rám, Victoria? Értünk tettem! – üvölti. Annyira elkezdek reszketni, hogy már szinte vonaglik a testem.

– Ne nézz így rám! – morogja.

Végül hátrál egy lépést, s közben a haját ráncigálja. Egyre csak szorítja a kést. Összetörtnek érzem magam, az életem pengeélen táncol, de... az összes emlék, amik annyira igyekeztek, hogy újra

összekapcsolódjanak... most mind a helyére került.

– Csak magadat hibáztathatod – mondja Alice, aki most a fia mellé áll. A tekintetéből gyűlölet sugárzik. – Te kényszerítetted erre.

– Hogyan? – kérdezem hitetlenkedve.

– Hálátlan és rossz voltál Nathanhez. Soha nem becsülted úgy, ahogy kellett volna! – Szeretettel pillanat a fiára. – Soha nem voltál elég jó Wesnek, és határozottan nem voltál elég jó Nathannek sem. Így hát segítettem neki.

– Miben? – A tudatom közel áll ahhoz, hogy apró darabokra hulljon.

– Segítettem, hogy ki-bej járhatson a Fairfaxben, hogy találkozhatson veled – magyarázza lassan, mintha egy gyerekhez beszélne. – Hagytam, hogy azt hidd, ő Wes. Meg kellett büntetni téged, amiért megcsaltad West, és arra kényszerítetted Nathant, hogy elrejtőzzön a világ elől.

Látom Alice-en, hogy tényleg elhisz minden egyes szót, ami elhagyja a száját. De számomra csak kusza zagyvaság, ami örvénylik a fejemben, és csak még jobban összezavar.

– Hálátlan kis kurva vagy! – sikoltja.

Náthán megfordul, és összehúzott szemmel néz rá.

– Ne kiabálj! Nem látod, hogy megijeszted?

És Alice visszább is vesz, mintha Náthán az ura lenne.

A kezében himbálózó késsel Náthán odajön hozzám. Még közelebb húzódik Sinclairhez. Náthán mintha észre sem venné, teljesen üveges a tekintete, amitől belém hasít a félelem.

– Mondd, hogy szeretsz, Victoria!

A szám csukva marad.

– Mondd ki! – üvölti. – Mondd, hogy szeretsz engem!

Minél tovább maradok csendben, annál eszelősebbé válik.

A szirénák egyre hangosabban szólnak. Néhány perc múlva meg fog érkezni a rendőrség. Náthán pillantása az ajtóra siklik. A keze

remegni kezd. Veríték jelenik meg a homlokán. Látszik a szemében a felismerés. Mintha rádöbbenne, hogy nincs hová futni. Vége van.

És aztán Alice előrelép.

– Dobd el a kést! – suttogja rimánkodva. – Ez a nő nem éri meg, oké? Most még elmehetünk, és újrakezdhetjük valahol máshol. De ennek véget kell érnie. Ő soha nem fog megérteni.

Náthán megpördül, és Alice-re mered. Mindkét kezét leereszti maga mellé.

Nem érhet véget. Hát nem érted?

A szirénák közelebb érnek. A segítség már csak másodpercekre van, de olyan, mintha az idő teljesen megállt volna. Pánik és félelem kezd kialakulni bennem. Úgy érzem, háynyi fogok. De Alice-nek igaza van. Ennek véget kell érnie.

Mielőtt végiggondolhatnám, előrevetem magam, másodpercekkel megelőzőm Sinclairt, és kikapom a kést Náthán kezéből. Megfordul, és a szeme elkerekedik. Félelmet látok benne, miközben felemelem a kést.

Most vagy soha.

Mindkét kezemmel olyan erősen markolom a nyelet, amennyire csak tudom, és belevágom a mellkasába. Felnyög. A hang a mellkasából jön. A földre zuhan.

Ráugrok, kihúzom a kést, és még mélyebbre mártom. Vér borítja a pengét és a nyelet, amitől csúszóssá válik a kezemben. Ez azonban nem állít meg. Folytatom a döféseket.

A harag az érzelmek hurrikánja. Végigsöpör az ember életén, és mindent a feje tetejére állít. Elrabol minden racionalitást, amíg nincs más választásunk, mint kitörölni az érzést a lelkünkől, mielőtt elevenen felemészt.

Csak egyet akarok. Azt, hogy érjen véget. Hogy ne háborgassa többé a lelkemet.

A látásom kezd elhomályosulni, de újra meg újra lesújtok a késsel. Olyan, mintha nem tudnám abbahagyni, de talán nem is

akarom.

– Victoria! – kiabálja valaki. De a hang távolinak hangzik. – Victoria, hagyd abba!

Még egyszer felemelem a kést, de ezúttal valaki megállít. Megfordulok, és Sinclair szemébe nézek.

Nagyon lassan fókuszba kerül a környezetem. Alice sikoltozik, a testével félig beborítja Nathant, akinek a szeme nyitva van, de élettelenül mered a plafonra.

Lepillantok a kezemre, és látom, hogy vér borítja. Zokogás tör fel a torkomból.

– Engedd el a kést! Meghalt.

Ziháló légzésem nyomatékosít minden egyes múltó másodpercet. Nem akarom elengedni. Szinte félek megtenni. De lassan kinyújtom a karomat, és reszkető kézzel Sinclair várakozó tenyerébe ejtem a kést.

Ez nem történhet meg, mondogatom magamnak. Ez nem történhet meg.

De odabent mélyen tudom, hogy így van.

Alice az ölében ringatja Náthán fejét, akinek a sebeiből ömlik a vér. Ám mintha Alice-t nem is érdekelné. Hagyja, hogy a vér beborítsa, és a homlokát Náthán fejére hajtja.

– A Fairfax nem kisbabának való hely... a Fairfax nem kisbabának való hely...

Alice továbbszikoltozik fájdalmában. Képtelen vagyok a faházban maradni. Kitámolygok, Sinclairrel a nyomomban. Mohón szívom be a friss levegőt, amennyit csak bírok. Abban a pillanatban két rendőrautó érkezik, villogó fényüktől összerezzenek. Odafutnak hozzánk, alaposan szemügyre vesznek bennünket. Beszélnek. Figyelem, ahogy mozog a szájuk, de egyetlen szót sem tudok kivenni.

Sinclair a faházra mutat. Egyikük velünk marad, a másik bemegy. A vállam még merev, de nem tudom megállni, hogy ne

nézzek körül. A fájdalom terjedni kezd a szívem körül, beszivárog az ereimbe, és hamarosan már semmi mást nem érzek. Azt lélegzem be. Azt lélegzem ki.

Levegő után kapkodok.

Érzem, hogy kezek érnek a hátamhoz, és elrántom magamat.

– Jól van, jól van – nyugtatgat Sinclair.

Semmi sincs jól, és nem tudom, hogy jó lesz-e bármi is.

– Megölte mindkettejüket – mondom rekedten.

A hangosan kimondott szavaktól a fájdalom csak felerősödik.

A kisbabánk elment. – Átfogom a térdemet. Össze akarok gömbölyödni, össze akarom préselni ezt a kint, és el akarom mulasztani ezt a fájdalmat.

Sinclair gyengéden a kezébe fogja az arcomat. Megpróbálok kiszabadulni, de a fogása lerázhatatlan.

– Hagyd abba, Victoria! Kérlek! – A könnyeim végigfolynak az arcomon, egyenesen a kezére, miközben már nem küzdök ellene. – Nem ölte meg a gyereinket – suttogja.

Először azt hiszem, hogy nem jól hallottam. A testem megmerevedik. A kezem mozdulatlaná dermed, és szerintem a szívem is.

Egyenesen a szemembe néz, és nagyon lassan megszólal:

– A gyereink életben van.

A szavai teljesen összezavarnak. Mindazok közül, amiket ma megtapasztaltam, tudom, hogy ez az egyedüli dolog, ami meg fog történni.

Megrázom a fejemet, el akarom hinni, amit mond, de nem merek belekapaszkodni.

– Az orvos próbálta elmondani neked, hogy a baba túlélte. Próbálta elmagyarázni, hogy a műtét során túl sok vért veszítettél. A méhedet kivették... Te haltál meg majdnem.

Az ajkam reszketni kezd. Sinclair kinyújtja a kezét, és beborítja

vele az enyémet.

– Esküszöm neked, hogy a gyerekünk él és jól van.

Az átélt érzelmi hullámvasút után ösztönösen el akarom hinni, amit mond, de ebben a pillanatban nincs helye reménynek, sem boldogságnak. Az agyamnak nagyon sok információt kell feldolgoznia. Szinte már túl sokat is.

Erőtlen, kínzó zokogás lesz úrrá rajtam, és mélyről jövő sírás rázza a testemet. Sinclair átölel, és újra meg újra meg újra elismétli a fülemben:

– A kisbabánk életben van...

Hogy mi következik ezután, bizonytalan. De a csontjaimban érzem, hogy onnan, ahol most vagyok, egyedül felfelé visz az út.

EPILOGUS

Az igazsághoz nem vezet keskeny, egyenes út.

Kerülőutakon és surranókon visz, amik göröngyösek és veszélyesek. Néha zsákutcába érünk, ahonnan vissza kell fordulnunk, és újra kell kezdenünk. Néha annyira eltévedünk, hogy tehetetlennek érezzük magunkat. Az igazság megtalálására úgy gondolunk, mint egy régen elveszített álomra.

Pedig sikerülni fog.

Mindig sikerül.

– Készen áll?

Dr. Calloway-re pillantok.

– Igen – felelem magabiztosan.

A könyvtár felé sétálunk a folyosón. Beszűrődik a napfény. Képtelen vagyok kordában tartani az izgatottságomat. Olyan érzés, mintha évekig vártam volna erre a pillanatra.

Miután kiderült az igazság, visszajöttem a Fairfaxbe, mert messze nem voltam lelkileg stabil. Először kész káosz volt. Náthán csalásának felderítése elvezetett egy másik gonoszhoz. Alice-t letartóztatták, és gyilkosságban való bűnrészességgel vádolták.

És Melanie, a lány a fényképekről? Pillanatokkal az után megtalálták, hogy a rendőrség megérkezett azon a végzetes napon. Neki szerencséje volt, élve megúszta.

Annyi jelző van, amit a sajtó Náthán kapcsán emleget majd, és mindegyik tökéletesen illik rá. De számomra mindig ő lesz maga az ördög. Az eszem tudja, hogy soha többé nem bánthat egyetlen lelket sem, de még mindig naponta meg kell birkóznom azzal a képzetrel, hogy figyel engem, és akkor fog támadni, amikor a legkevésbé

számítok rá.

Nagyon lassan ízekre szedtem a fájdalmat, és igyekeztem újra felépíteni az életemet. A legelviselhetetlenebb fájdalom az az idő, amit nem tölthettem a gyerekekkel, és az a tudat, hogy soha nem hittem Wesnek, miközben végig ártatlan volt. Olykor fojtogat a bűntudat. Olykor meg nem.

Egyszerűen mindent fokozatosan kell csinálnom.

Amikor megállunk a könyvtár ajtajánál, remegve kifújom a levegőt.

– Minden rendben lesz – mondja dr. Calloway halkán.

– Tudom.

– Be kellene mennie – bíztat. – Mindjárt itt lesz mindenki.

Bólintok, majd kinyitom az ajtót, és belépek. A könyvtárban síri csönd van. A combomon dobolok az ujjaimmal, miközben járkálok a teremben. Mi lesz, ha rosszul megy majd? Mi lesz, ha igazából nem is állok készen? Rengeteget fejlődtem, de vajon elegete?

Vagy össze fogok omlani?

Folytatom a járkálást, amikor valaki halkán kopog az ajtón. Megtorpanok, és az ajtó irányába kapom a fejemet, a két kezemet pedig egymásba fűzöm magam előtt. Sinclair dugja be a fejét a szobába. A szeme azonnal megtalálja az enyémet.

– Kopp, kopp.

Hangosan nyelek egyet.

– Szia!

– Kész vagy?

Másodszor teszik fel nekem ezt a kérdést, de ezúttal én mosolyodok! el szélesen.

– Teljes mértékben.

Másodpercekkal később nyílik az ajtó. Sinclair lép be rajta a gyerekekkel a karjában.

Peter Montgomery.

Gyönyörű. Hihetetlenül gyönyörű. Néhány kezelesen Sinclair is részt vett, és mutatott képeket róla. De azok a fotók meg sem közelítik a kisfiúnk szépségét. Nem adják vissza ragyogó zöld szemét. Sinclair szemét.

Képtelen vagyok visszatartani a könnyeket. A kézfejemmel igyekszem letörölni őket, de néhány perccel később feladom, mert nem akarnak elapadni. De ez jó. Ezek örömkönnyek.

A haja világosbarna. Jobban hasonlít az én hajszínemre. A finom tincsek végei begöndörödnek. A büszkeség apró magja kezd kicsírázni bennem, amiért van benne valami belőlem is.

Annyira boldog vagyok, hogy eszembe sem jut az idő, amit nem tölthettünk együtt. Másra sem tudok gondolni, csak arra, hogy szerencsés vagyok. Elképzelhetetlenül szerencsés vagyok, hogy láthatom őt.

Sinclair közvetlenül előttem áll, megpróbálja előredönteni Pétért, hogy jobban láthassam.

– Ő itt az anyukád – mondja halkán.

Nagy őzikeszemével Peter meglepetten néz rám.

– Helló! – suttogom.

A kezem remeg, ahogy kinyújtom, és az ujjaimmal végigsimítom a pofiját. Nagyon lassan mosoly ragyog fel az arcán. Egy kis gödröcske jelenik meg a bal oldalán. Sinclair kicsinyített mását látom magam előtt.

Semmi és senki nem készíthet fel engem erre a pillanatra. Nem is olyan régen megvoltam győződve arról, hogy a szívem és az elmém összetört. Ezernyi szilánkra. Azt hittem, helyrehozhatatlan vagyok. De ez a kisfiú a kapocs, ami újra összerak. Összekapcsol

Sinclairrel.

– Csodaszép – mondom.

– Igen, az – ért egyet velem Sinclair, lehetetlenül széles mosollyal

az arcán.

Tétován kinyújtom a kezemet, és kétségbeesetten reménykedem, hogy Peter a karjaimba jön majd, holott tudom, nagy esély van arra, hogy nem fog. Figyelmeztettek a találkozás előtt, hogy talán nem engedi majd, hogy ölbe vegyem. És nincs is bajom ezzel. Tudom, hogy időre van szüksége.

Először Sinclairhez bújik. A reményem egy kissé lelohad. De aztán visszafordul, mintha ellenőrizné, hogy még mindig ott vagyok-e.

Még jobban kinyújtom a kezemet, és Sinclair átadja nekem. Elmosolyodom, és szaporán pislogok, igyekszem visszatartani a könnyeket.

Peter köré fonom a karomat, és a nyakába temetem az arcomat. Annyira boldog vagyok, hogy úgy érzem, a szívem ki fog ugrani a mellkasomból. A karomban tartani a fiamat, úgy érezni az egyenletes szívverését, mint a sajátomat, több, mint amit valaha is képzeltem.

Hét hónapot elmulasztottam az életéből. Lemaradtam rengeteg emlékről, de tudom, hogy ezernyi szép emlék vár még a családunkra.

Elnézek Peter feje fölött, a pillantásom találkozik Sinclairével, és a szemem könnybe lábad.

Szeretem, amiért mellettem állt egész idő alatt. Szeretem, amiért gondoskodott a fiunkról, amikor én nem tudtam.

Szeretem, amiért szabadkozás nélkül ennyire szereti minden porcikámat. A hibáimmal együtt.

Néhány órára a könyvtárban maradhatok. Sinclairrel végigbeszélgetjük az időt. Széles, ragyogó mosollyal az arcunkon. Megetethetem Pétért. És amikor ki kell cserélni a pelenkáját, az apja boldogan átengedi nekem a feladatot. Megcsiklandozom a hasát, és a mellkasomhoz szorítom, miközben egész végig mosolygok.

Nem vagyok tökéletes.

Még csak nem is tekintenek „gyógyultnak”. De tudom, hogy közel járok hozzá.

Tudom, hogy jobban vagyok.

Mindig lesznek hibák az életemben, de szépek lesznek. Sinclair kinyújtja a kezét, és megfogja az enyémet.

– Szívverés? – kérdezi.

A fiammal a karomon válaszolok:

– Szívverés.

Köszönetnyilvánítás

Óriási köszönet a béta olvasóimnak: Melissa Brownnak, Christine Esteveznek, Claire Contrerasnak, Trishának, Rainak, Megan Simpsonnak, Tosha Khourynak és Lóri Sabinnak. Elképesztők vagytok!

Köszönöm neked, Darla, ha ki kell öntenem a lelkemet valakinek, vagy csak egy random fejezetet küldök az éjszaka közepén, te mindig ott vagy, és én nagyon hálás vagyok mindenért.

Nagy taps az Unravel Support Group hölgyeinek. A Fairfax szereplői iránt érzett szenvedélyetek lenyűgöző és annyira ösztönző. Nagyon köszönöm a szerkesztőmnek, Linda Marrow-nak. A lelkesedésed és az ebbe a könyvbe vetett hited olyan sokat jelentett. „A Fairfax nem kisbabának való hely.”

Szívből jövő köszönet illeti az ügynökömet, Amy Tannenbaumot. Köszönöm az örökké tartó türelmedet, azt, hogy átolvastad Victoria történetének számtalan vázlatát, és a fantasztikus javaslataidat.

Mint mindig, most is köszönöm a férjemnek, Joshuának, hogy gondoskodik a gyerekekről, és elenged a szereplőim világába.

Calia Read mondja magáról

A főiskola túl sok stresszel járt nekem. Valahogy sokkal megnyugtatóbbnak tűnt utazgatni, férjhez menni és négy gyereket szülni.

Igaz, még mindig várom, hogy a megnyugtató rész elkezdődjön... A lakcímem két évente változik. Nem én akarom, így alakult az életem.

Miközben a mindennapok örülete lefoglalt, a fejemben szunynyadó történetek úgy döntöttek, hogy ideje a felszínre törniük. Alig várták, hogy elmeséljem őket, én pedig alig vártam, hogy elmesélhessem őket.

Remélem, élvezni fogjátok, hogy elszökhettek velem a szereplőim örült világába.

Calia Read elérhetőségei:

www.caliareadsandwrites.blogspot.de

www.facebook.com/CaliaRead

Twitter: @Caliaco22

{1} Stephen King azonos című regényének hőse, egy veszett bernáthegyi kutya (a ford.)

{2} Pennsylvania Állami Egyetem (a ford.)

{3} Indiai fűszeres tea

{4} Nathaniel Hawthorne *A skarlát betű* című regényének hősnője

{5} Az azonos című amerikai sorozat főhőse, tinédzserkorú orvos